Ne aşteaptă vremuri grele...

Dr. Silviu COSTACHIE, Ph.D.

Suntem deja intraţi în anul electoral 2004, anul în care aşteptările noastre se vor încununa prin transformări profunde, dorite şi visate de marea majoritate a populaţiei ţării. Sperăm continuu şi ne îndreptăm visurile noastre spre o viaţă mai bună, spre noi orizonturi care să aducă României şi poporului ei stabilitatea, liniştea şi progresul mult dorit. După14 ani de încercări şi tatonări în diferite direcţii, acest popor mult încercat şi mult, poate prea mult răbdător, îşi pune din nou speranţa într'un nou început, visând încă odată la o viaţă omenească, putând descătuşa energiile sale creatoare.

Şi totuşi...

Şi totuşi, astăzi, la începutul anului 4 al celui de-al treilea mileniu după Hristos, când Europa visează la unire iar Europenii la o casă comună deschisă tuturor, mai există – ca într'un coşmar desprins parcă din opera lui Dante - oameni şi chiar grupări care, într'o nebunie turbată, lucie şi inimaginabil de ireală, mai visează încă la himerele trecutului de mult apus, la elucubraţiile unei istorii răstălmăcite, minţite şi deformate. Trăind în interiorul ţării, participând zi de zi la prefacerile şi la zbuciumul prin care România actuală trece, privesc cu stupefacţie şi totalmente şocat până la nemişcare, cum fantomele trecutului revin necontenit, răscolind lucruri pe care le doream şi le consideram de mult îamurite.

Deşi luna Decembrie a fiecărui an ar trebui să fie o perioadă a bilanţurilor, a retrospectivelor, a împăcării şi acceptării, specifice spiritului creştinesc, precum ne învaţă Mântuitorul, totuşi, pentru unii, această lună nu este decât prilejul declanşării unor gânduri situate departe, foarte departe, de esenţa sărbătorilor creştineşti prilejuite de naşterea lui Hristos, de iertarea şi împăcarea vestită de Mântuitor. La ce ne referim?

Ştim cu toţii că după anul 1989 România a înscris printre puţinele realizări reale obţinute în domeniul politic, rezolvarea, măcar parţială, a problemei minorităţilor etnice sau naţionale, aşa cum sunt ele numite în mod curent. Desigur, în acest domeniu extrem de complicat şi aflat în permanentă mişcare, este greu să rezolvi absolut toate problemele ce pot apare, însă important este să-ţi doreşti cu adevărat acest lucru şi să acţionezi în această direcţie permanent. În plus, acest lucru este şi una dintre multele cerinţe ale Uniunii Europene pentru integrarea României, politica în domeniul minorităţilor trebuind să corespundă legislaţiei valabilă în cadrul uniunii. Până aici lucrurile sunt relativ simple: nu trebue să facem altceva decât să adaptăm legislaţia europeană la realităţile româneşti, oferind astfel, minorităţilor etnice din România cadrul juridic şi constituţional oferit de Uniunea Europeană.

Din acest punct de vedere, ţara noastră s'a achitat - cel puţin până acum - într'un mod lăudabil, în ceea ce priveşte drepturile şi facilităţile oferite minorităţilor ce trăiesc pe teritoriul naţional. În ciuda acestui fapt care nu poate fi negat de nimeni (realităţile în domeniul politic, legislativ, cultural şi şcolar nu pot fi contestate...), remarcăm, aproape în permanenţă, *"mişcările"* şi în special *"forfota"* făcută de o anumită minoritate, de fapt nu de minoritatea în sine ci de unii reprezentanţi ai săi, şi culmea...!, nici măcar de reprezentanţii

Continuare în pag. 4

ISSN
0705-8365

Preţul unui abonament anual:
40 $ / 50 EURO

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 30 Nr. 321 - IANUARIE 2004 PUBLICAŢIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULAŢIE ÎN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, GERMANIA, GRECIA, FRANŢA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMÂNIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZELANDĂ

ANIVERSAREA EMINESCU

Eugen BÂRSAN

Ziua de 15 Ianuarie este ziua de Aniversare a marelui poet şi Român Mihai Eminescu, care a devenit un mit al Neamului Românesc.

În trecutele decenii comuniste, Aniversarea lui Eminescu a fost mai mult sau mai puţin interzisă. În anii de după, o serie de *"intelectuali"* (blazaţi) au folosit prilejul aniversar doar pentru a crea o campanie concentrată de *"demitizare"* a statutului de simbol naţional pe care îl poartă poetul şi Românul (de atitudine) Mihai Eminescu.

În sfârşit, mai trăim şi un alt fenomen. Politicienii neo-comunişti (conducătorii ţării care nu au nici *"coloană vertebrală"*, nici caracter şi nici morală, s'au apucat şi ei să vorbească de Eminescu, chipurile aniversar. Atâta doar că, în loc să încerce să se ridice ei înşişi la înălţimea celui pe care îl privesc, ei încearcă înregimentarea lui Eminescu în propriul partid (PSD).

Folosind argumentul că, dacă Eminescu ar trăi astăzi, el şi-ar găsi chemarea sub acoperişul politic PSD. În alte cuvinte, el ar fi pesedel. Nu mică ne este deci stupefacţia că PSD-ul şi-l revendică pe Eminescu. Ne îndoim în chip absolut că Eminescu, simbolul naţionalismului românesc, ar fi acceptat o cârdăşie cu comunismul şi neo-comunismul antinaţional, cu pesedişti *"capitalişti de cumetrie"*, cu pesedişti *"baroni"* sau cu lideri spilcuiţi emanaţi dintr'un regim criminal şi antinaţional.

Iar fiindcă Eminescu nu vrea nici în ruptul capului să se facă pesedel, pesedeii îl pun sub urmărire penală. Nu poveste, ci curat adevărat. Procurorul Gheorghe Stan văzând, la Expoziţia Târgului de Carte (Bucureşti), eseurile politice scrise de Eminescu, a demarat o anchetă acuzând că acestea se încadrează în penal. Un lucru care echivalează cu darea în judecată postumă a marelui poet şi doctrinar al naţionalismului românesc.

•••

Dar indiferent de opiniile comunisto-neocomuniste, Aniversarea lui Eminescu, cu ocazia împli-

Continuare în pagina 3

CIOCOI, NU BARONI !

Dr.Elena IORDACHE

Se foloseşte de mai multă vreme în presă şi chiar în analizele politice termenul *"baroni"*, cu referire la liderii locali ai puterii actuale care patronează din punct de vedere economic şi politic judeţe şi chiar regiuni ale ţării. Ei controlează tot ce mişcă în zonă şi influenţa lor este determinantă în rezultatul diferitelor jocuri de interese. Câştigă cine are puterea financiară, dictează atât configuraţii politice, cât şi economice. Numai că puterea financiară a aşazişilor baroni nu este nici legitim dobândită, nici construită prin muncă cinstită. Este rezultatul unui jaf, al unei atribuiri frauduloase a unor bunuri care fie ar fi trebuit restituite proprietarilor de drept, furaţi de comunişti, fie ar fi trebuit privatizate cu investitori autentici, occidentali.

"Baronii", aşadar, nu merită nicidecum acest titlu nobiliar, cu care sunt incompatibili, atât din punct de vedere moral, cât şi social. Ei provin din vechile structuri ale regimului comunist şi cel mai bine li s'ar potrivi termenul de ciocoi ai postcomunismului. Prezenţa lor în culisele, în cadrul şi chiar pe scena puterii de decizie din România constituie principala cauză de blocaj al dezvoltării ţării noastre. Motorul economiei se împotmoleşte în plasa intereselor lor egoiste de putere şi avere, pentru ca, după ce au dobândit pe nimic proprietăţi economice, mai sunt şi creditaţi de stat, apoi iertaţi de datorii, apoi din nou creditaţi, într'un cerc vicios care sporeşte datoria publică pe spinarea unei populaţii secătuite.

Nici după 14 ani, mulţi dintre proprietarii de drept şi moştenitorii lor - printre care mă număr - nu şi-au văzut bunurile restituite, nici pe cele funciare, nici pe cele imobiliare, ce să mai vorbim de bunurile industriale. Falşii baroni, în schimb, au posibilitatea să cumpere sute şi mii de hectare, nenumărate întreprinderi şi terenuri intravilane pe care îşi construiesc cu frenezie vile indecente în raport cu sărăcia majorităţii populaţiei. Întreprinzătorii şi investitorii cinstiţi întâmpină mii de piedici - birocratice, politice şi financiar-bancare, pe când ciocoii beneficiază de privilegii nefaste pentru economia ţării. De aceea nici nu avem o veritabilă clasă de mijloc (semn al sănătăţii, deci normalităţii, unei societăţi), nici o economie de piaţă reală.

Normal este ca fiecare să dorească să se îmbogăţească, să aibă un standard ridicat de viaţă şi să ia iniţiativa unei activităţi susţinute în acest sens, iar iniţiativa să fie stimulată, nu barată, aşa cum se întâmplă la noi. Proiectele cinstite sunt de cele mai multe ori descurajate, preferându-se în continuare alimentarea sistemului de mafie politico-birocratică, adică mita plus relaţii, sistem patronat de *"baronii"* cărora ar trebui să li se spună ciocoi. Nici nu-i de mirare că tinerii mai ales nu acceptă să intre într'un asemenea sistem degradant, preferând în continuare să plece din ţară, pentru a se integra în acel sistem occidental - mai ales american - care stimulează libera iniţiativă şi pune în valoare calităţile oamenilor, atât în beneficiul lor, cât şi al societăţii.

Continuare în pag. 5

DE CE AM VOTAT NU CONSTITUŢIEI ?

Andrei-Iustin HOSSU

Am votat un NU hotărît vechii-noii Constituţii, fiindcă este republicană, pseudo-democratică şi antinaţională. Să mă explic:

1. Resping republica şi aprob Monarhia. *"Monarhia este întotdeauna bună"* - ne luminează nemuritorul vizionar naţionalist-creştin Corneliu Zelea-Codreanu. Sunt radical antirepublican şi implacabil monarhist. Singura Constituţie ***legitimă*** este Constituţia monarchică din 1923 - geniala creaţie a gloriosului Partid Naţional Liberal al nemuritorului Ionel Brătianu. România este aristocratică, dinastică, monarhică, dela Regii Daciei Burebista şi Decebal până la Regele Mihai I. Republica în România este produs de export sovietic şi fosilă comunistă.

2. Este pseudo-democratică, fiindcă în aparenţă garantează proprietatea privată, dar în esenţă legalizează furtul avuţiei naţionale de către mafia comunistă-securistă aflată la putere non-stop dela lovitura de stat neocomunistă din 22 Decembrie 1989 încoace (Emil Constantinescu: *"Am câştigat alegerile, dar nu puterea. M'au înfrânt comuniştii, m'au înfrânt securiştii"*).

3. Este antinaţională, fiindcă acordă dreptul cetăţenilor străini de a-şi cumpăra proprietăţi (terenuri) în România. După invazia străină din secolul al XIX-lea şi începutul secolului XX, ne aşteaptă o nouă invazie străină. România va fi o colonie a scursorilor Americii, Europei şi Asiei. *"Se sparie gândul!"* - vorba cronicarului Miron Costin.

pag. 2
PSD ŞI PUTEREA
Andrei BĂDIN

DEZVĂLUIRILE LUI PACEPA
pag. 5
Dan BITU

AMINTIRILE ÎNCEP SĂ IA ...
Claudiu MATASA
Pag 7

pag.10
PAN M.VIZIRESCU
Dan COSMULESCU

DIN GULAGUL ROMÂNESC
AL. MIHALCEA
pag. 15

pag. 24
PARTIDUL STAT
F.O.SĂLCEAN

editorial

PERSPECTIVELE LUI ILIESCU

Ne gândim la valoarea perspectivelor sale, în contextul împrejurărilor naţionale şi internaţionale. Şi ne gândim cu destulă amărăciune în suflet, pentrucă suntem obligaţi să amintim despre persoana sa, tocmai acum la început de an nou. Dar, suntem forţaţi de situaţia pe care a creat-o el însuşi, prin ieşirile sale, în două împrejurări de actualitate. Împrejurări care ar fi putut fi evitate. Şi nu le-a evitat datorită caracterului său, personal şi politic, impulsionat fiind de dorinţa sa de a fi amestecat în toate *"treburile ţării şi ale lumii"*, dorinţa de a se afirma, dorinţa sa de a se crede un *"om politic"*, de înaltă statură şi calitate. Ar putea să fie, doar se spune pe malurile Dâmboviţei, într'un anumit jargon politic, de joasă calitate, pentrucă este *"locomotiva"* PSD, în campania electorală.

Ion Iliescu, din proprie convingere, a făcut nişte declaraţii pe care le socotim uluitoare, care nu pot fi ale unui *"om politic"* cu o perspectivă largă şi cuprinzătoare. Una din aceste declaraţii a fost făcută în legătură cu sărbătorirea celei de a 14-a aniversări a Revoluţiei Române, din Decembrie 1989, într'un mesaj, în care spune printre altele: *"Să ne reconciliem cu noi şi cu trecutul nostru."* La ce fel de trecut se referă Iliescu, în acest mesaj, iniţiatorilor din Timişoara ai Revoluţiei din 1989, luna Decembrie? Cineva spunea că aici este vorba de un limbaj de lemn şi suntem de acord cu această remarcă. Ea face parte din multe feluri de exprimare, în *"limba de lemn"* a lui Iliescu, tocmai pentrucă el nu dispune de perspective mai largi, în concepţia sa despre realităţile contemporane. Apoi, le cere celor ce au rămas adevăraţii revoluţionari români, din Decembrie 1989: *"Să fim solidari, să consolidăm sistemul democratic românesc, să slujim cu tărie şi patriotism interesul naţional, să promovăm tradiţiile pozitive ale naţiunii, în acord cu valorile civilizaţiei Europei Unite"*.

Revoluţionarii timişoreni din Decembrie 1989 sunt Români autentici, care s'au ridicat împotriva *"ţiobăgiei comuniste"* şi-şi păstrează şi astăzi aceeaşi poziţie ideologică, în timp ce Iliescu a devenit conducătorul marxiştilor şi nomenclaturiştilor *"partidului unic"*, după formula comuniştilor din România. Aceşti nomenclaturişti au produs haosul din Ţară şi au împiedicat refacerea societăţii româneşti, a comunităţii morale naţionale.

Un comentator al mesajului său, trimis din afara graniţelor, se întreabă dacă el însuşi a scris acest text, sau vreun consilier. El a semnat textul respectiv, şi conţinutul lui nu-i departe de alte texte, sau afirmaţii ale sale. Toate afirmaţiile sale au o amprentă specifică, ce-i este proprie, fiind lipsită de perspectiva realităţilor.

Acest fel de a fi al lui Iliescu, i-a fost favorabil şi l-a aruncat şi în planul politicii internaţionale. Astfel, îndată după prinderea lui Hussein, fostul preşedinte al Irakului, Ion Iliescu face o declaraţie, prin care socoate că există o asemănare între căderea lui Ceauşescu şi capturarea lui Saddam Hussein, căci se deschide un drum spre normalizarea situaţiei politice din Irak. Cum poate afirma un preşedinte al României, că există o astfel de similitudine, între situaţia României din Decembrie 1989 şi situaţia Irakului, din zilele noastre? Au trecut 14 ani dela revoluţia din România, şi încă nimeni nu a auzit, despre nici o normalizare ci, din contra, numai despre o stare deplorabilă a României.

Mai avem de adăugat un fapt foarte important, care se referă la un Comunicat al Guvernului român, în legătură cu capturarea lui Hussein. Acest Comunicat are un codicil, specific nomenclaturii comuniste, al lui Iliescu şi al lui Năstase. În legătură cu capturarea lui Saddam, textul Guvernului indică dorinţa de a participa la procesul de reconstrucţie a Irakului, dar adaugă şi dorinţa de a participa şi la *"democratizarea Irakului"*. Este incredibil să auzi o astfel de ofertă, ridicolă şi imposibilă. Cum ar putea Guvernul român să demonstreze, măcar o iotă de *"democraţie"*, adusă de PSD, în guvernările sale de până acum? Este tot un fel de limbaj şi gândire de tip Iliescu, căci se vede *"lipsa unei perspective a realităţii"*, ceea ce este firesc, căci acest guvern este o invenţie a lui Iliescu, o odraslă nefericită pentru poporul român.

Niciodată, nici Iliescu, nici Năstase nu au avut vreo privire de ansamblu corectă şi specifică unei idei româneşti, de regenerare a Ţării, căci ei sunt educaţi în ideologia marxistă, care nu are nici o tangenţă cu tradiţiile naţionale, sau cu idealurile spirituale ale neamului românesc. Ideologia lor este un amalgam de fleacuri politice, adunate de ici, de colo de un grup de ideologi nepricepuţi, veniţi din lumpen-proletariatul partidului comunist. Combinaţia marxismului cu ideologia capitalistă nu poate să ducă decât la forme hibride, pe plan ideologic.

În ultima vreme, presa din Ţară este plină cu tot felul de tatonări care îl ţintesc pe Iliescu, făcând presiuni pentru *"redeschiderea procesului lui Ceauşescu"*. Documentele apărute îi pot crea lui Iliescu tot felul de neplăceri. Rămâne să se vadă cum se va putea descurca cu *"limba de lemn"* a foştilor sau emanaţilor. Vom fi atenţi asupra acestor noi desfăşurări de evenimente. Căci se pare că s'a găsit *"iarba fiarelor"*, cu care se pot dezlega multe lucruri şi fapte, care nu-i vor purta prea mult noroc lui Iliescu.

George BĂLAŞU

PSD vrea să-şi păstreze Puterea cu orice preţ

—Andrei BĂDIN—

Partidul Social Democrat doreşte cu orice preţ să-şi păstreze Puterea şi la alegerile din toamna acestui an. Din punct de vedere democratic toate lucrurile ar fi în regulă dacă PSD ar dori să facă acest lucru respectând prevederile legii. Numai că nu se întâmplă acest lucru. Prin mijloace nelegale, deja, în peste trei ani de când se află la guvernare, PSD a incorporat peste 80 la sută din primari, triplându-şi nelegal numărul de aleşi dela alegerile locale. Tactica a fost una simplă: şantajul.

Aceasta este lecţia pe care tovarăşul Năstase şi locotenenţii săi o ştiu. Primarii partidelor de Opoziţie au fost pur şi simplu şantajaţi să treacă cu arme şi bagaje la PSD, fiind ameninţaţi că altfel nu vor primi fonduri dela bugetul de stat pentru investiţii în localităţile lor.

Practic, dincolo de primari, PSD şi-a subordonat cam tot ce mişcă în România. Presa neascultătoare este pedepsită dacă ridică prea mult glasul iar în acelaşi timp *"ciocoii-baroni"* locali şi-au făcut ziare şi televiziuni care controlează astfel mediatic tot ce mişcă şi numai ştirile cu voie dela conducere sunt difuzate, bineînţeles că ele aduc puncte în sondaje Partidului Stat.

În acelaşi timp, oamenii de afaceri care vor să prospere trebue să cotizeze la acelaşi partid stat. Sumele care se vehiculează sunt impresionante. Milioane de dolari americani, mai nou şi în euro, pentru ca guvernul să le anuleze datoriile la bugetul de stat sau să le dea autorizaţii pentru afaceri bănoase. Astfel, aflăm apoi că un partid ca PSD poate cheltui în campania electorală sume de circa 50 milioane de dolari, peste jumătate din ceea ce cheltuieşte de exemplu Preşedintele Bush pentru realegerea sa. La nivelul populaţiei şi al condiţiilor din România, suma vehiculată este enormă. Ea nici măcar nu este declarată oficial şi calculul survine simplu în urma verificării sumelor care trebue date pentru publicitate în presă.

În cei 14 ani dela aşa-numita revoluţie, România s'a dezvoltat fără îndoială din punctul de vedere al societăţii de consum. Au apărut supermarketuri care de care mai moderne, există maşini ultimul tip pe străzile ţării, au apărut şi miliardarii, numai că în esenţă este acelaşi sistem găunos creat de Partidul Comunist şi fosta Securitate. De altfel, dacă consultăm lista milionarilor României, îi recunoaştem din prima pe foştii agenţi de influenţă ai regimului comunist şi pe oamenii de finanţe ai lui Nicolae Ceauşescu. Cu relaţiile şi sumele obţinute pe vremea cizmarului, aceştia au făcut averi enorme. Controlează televiziuni, industrii. La rândul lor, sunt controlaţi de PSD, de fapt de foste structuri securistice, care îi storc de bani pentru eternizarea PSD la Putere. Cum în România încă nu s'a creat binomul necesar prin care firmele dau bani în campanie tuturor partidelor, ceilalţi stau cu buzele umflate. Nu mai au unde să-şi expună opiniile deoarece nici presa militantă nu mai există căci de bon ton astăzi în România este să îţi arăţi posteriorul, nu ideile politice. Aşa că, fără îndoială, nu Victor Ciorbea poate ţine prima pagină a ziarelor ci Adrian Copilul Minune sau cine ştie care *"vedetă"* fabricată.

Perspectivele aşadar nu sunt deloc roz. Fără mijloace mediatice şi având mereu spre tine aţintiţi ochii şi timpanele fostei Securităţi nu poţi să faci mare lucru. Decât să aştepţi ca mult hulitul Occident să pună lucrurile pe făgaşul firesc în România. De altfel, adevărata opoziţie în România este Uniunea Europeană, NATO şi celelalte instituţii internaţionale. Ele forţează PSD să facă paşii spre democraţie. Paşi mici dar care o dată şi o dată vor trebui să distrugă blestemul Securităţii care conduce România. De aceea şi PSD-ul trage de timp. Însă se pare că presiunile din Vest sunt mult prea mari ca să se mai poată târâgăna acest lucru mult timp.

PREMIERUL NĂSTASE S'A LĂUDAT SINGUR

—Ileana BIDIAN—

Premierul Adrian Năstase a prezentat bilanţul guvernării PSD în ultimii trei ani. Şeful Cabinetului nu a ezitat să se laude cu *"realizările măreţe"* ale Executivului pe care îl conduce şi să critice prestaţia precedentei guvernări.

Năstase a prezentat pe rând realizările tuturor miniserelor şi a ajuns la concluzia că rezultatele sunt bune. Printre altele, bilanţul arată că în ultimii ani sute de mii de oameni şi-au găsit locuri de muncă, importurile masive (mult mai mari decât exporturile) au servit la modernizări, iar zootehnia a atins un nivel înalt de bunăstare. În aceste condiţii, crede şeful PSD, doctrina partidului său este cea mai bună soluţie pentru România.

În paralel, Năstase a criticat dur vechea guvernare, care ar fi lăsat în urmă o pagubă pe care actualul Guvern a reuşit să o elimine. *"Vreau să apreciez că bilanţul celor trei ani de guvernare este pozitiv. Neam realizat obiectivele prevăzute pentru această perioadă. Este evident faptul că rezultatele exprimă, pe de o parte, competenţă şi spiritul de echipă şi de solidaritate al Guvernului, iar pe de altă parte angajarea şi responsabilitatea sporită a autorităţilor publice locale. Important este faptul că succesele obţinute atât pe plan intern, cât şi extern au confirmat teza noastră, potrivit careia doctrina social-democrată de guvernare a ţării este cea mai potrivită pentru această perioadă"* a spus Năstase.

Între obiectivele de politică externă realizate, vitale pentru România, primul ministru a amintit recunoaşterea dreptului de liberă circulaţie a cetăţenilor români în spaţiul Schengen, invitarea României la Praga în Noembrie 2002 de a deveni membru NATO, obţinerea unui calendar precis din partea Uniunii Europene pentru ca România să devină din 2007 membru cu drepturi depline al UE. În context, Năstase a amintit că în prezent sunt închise 22 de capitole de negociere cu UE, faţă de 6, câte erau la începutul lui 2002. Încheierea de acorduri cu FMI şi Banca Mondială, rezolvarea unor litigii economice existente de ani de zile, cum ar fi cel cu Suedia, extinderea cooperării cu ţări şi regiuni ale lumii, revizuirea Constituţiei sunt alte succese ale guvernării PSD, în opinia lui Năstase.

El susţine că pe plan intern progresele sunt confirmate de Comisia Europeană şi de instituţiile financiare internaţionale. Năstase a arătat că progrese în domeniul economic s'au înregistrat în stabilizarea macroeconomică şi amplificarea creşterii economice, încheierea în linii mari a reformei în domeniul financiar, reducerea inflaţiei ş.a. Succese s'au înregistrat şi în politica socială, a spus premierul, amintind de protecţia socială a persoanelor cu venituri mici, realizarea de locuinţe cu caracter social etc.

Mai mulţi analişti politici şi economici au contrazis teza lui Năstase. Ei au remarcat însă gestul de curaj al premierului de a prezenta acest bilanţ în care sunt incriminaţi antecesorii săi pentru nerealizările din România, dar au observat că discursul liderului pesedist s'a produs în faţa propriilor lui oameni, la videoconferinţa cu prefecţii, şi nu în faţa Parlamentului, acolo unde cei încriminaţi (reprezentanţii PNL şi PD) ar fi putut să-i dea replica şi să contrazică unele dintre cifrele triumfaliste - dacă e vorba de realizările PSD - sau catastrofice, dacă e vorba de ceea ce a făcut fosta guvernare.

Observatorii au ajuns la concluzia că Năstase preferă să vorbească singur, să se audă vorbind.

AVIZ IMPORTANT

Persoanele care doresc să plătească abonamentul la ziarul "Cuvântul Românesc" în lei, pot depune banii în valută naţională la contul Fundaţiei Culturale "Cuvântul Românesc": 2511.1 - 10297.1 / Rol B.C.R., Fil. Sect. 6, Bucureşti, anunţând în acelaşi timp şi secretariatul fundaţiei la adresa:

Oficiul Poştal nr.23. C.P. Nr.9, Sector 6, Bucureşti

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacţia şi Administraţia:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (905) 387-1832
FAX: (905) 388-4651

CUPON DE ABONAMENT

COMPLETAŢI CU LITERE DE TIPAR

☐ NOU ☐ REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE.....

PRENUMELE.....

STRADA/ Nr. .....

ORAŞUL.....STATUL/PROVINCIA.....

CODUL POŞTAL.....ŢARA.....

PREŢUL ABONAMENTULUI ANUAL:

PESTE $ 100 ABONAMENT DE SUSŢINERE
$ 50 ABONAMENT INSTITUŢIONAL
$ 40 ABONAMENT INDIVIDUAL (TOATE ŢĂRILE)

2004 - AN ELECTORAL

Mihaela MOISIN

Anul nou, 2004, a început furtunos. Este anul alegerilor, anul deciziilor. Anul în care se va vorbi doar despre alegeri, despre candidaţi, campanie electorală şi sondaje.

Târgul electoral a luat sfârşit, zarurile au fost aruncate, decizia fiind ca alegerile locale să aibă loc pe 6 iunie, iar cele parlamentare şi prezidenţiale pe 28 Noembrie, iar turul al doilea pentru alegerea preşedintelui va avea loc pe 12 Decembrie. La semnarea protocolului electoral, opoziţia a avut câştig de cauză în ce priveşte datele stabilite pentru alegeri, trebuind să cedeze însă în alte puncte importante, pentru care abia încep negocierile. Unul din aceste puncte este acceptarea candidaturii ca independent a lui Ion Iliescu pe listele PSD.

Campania electorală a partidului dela guvernare, PSD a început dela 1 Decembrie 2003, prin faimoasele festivităţi dela Alba Iulia. Ea a continuat cu vizita prezidenţială la Vaslui, pentru inaugurarea anului *"Ştefan cel Mare - 500"*. Ca şi la Alba Iulia, mulţimea l-a întâmpiant la Vaslui fără entuziasm, cu *"Bine aţi venit în sărăcia noastră"*. Dar câinii latră, caravana trece... Tot aşa şi Ion Iliescu, şi-a făcut treaba şi a pornit mai departe în timp ce oamenii îşi strigau sărăcia, continuându-şi campania electorală prin ţară, cu noi promisiuni electorale, niciodată împlinite.

De partea cealaltă, Vadim Tudor, preşedintele partidului România Mare îşi face şi el campania lui electorală, poate ultima din viaţa lui politică, ştiind că prin posibila integrare în Uniunea Europeană în 2007, la următoarele alegeri nu va mai avea nici o şansă. În stilul său foarte personal, a schimbat total tonul şi tactica-i binecunoscută. Nu mai înjură pe nimeni, nu mai îi atacă pe Evrei, s'a transformat într'un adevărat miel. Mai mult decât atât, a ridicat o statuie lui Yitzhak Rabin; a scris ambasadorului Israelului în România o scrisoare, făcută apoi publică presei române, în care printre altele spune: *"Admit, recunosc şi regret sincer excesele pamfletare pe care le-am făcut la adresa unor Evrei, dar niciodată împotriva poporului ales"*.

Celelalte partide de opoziţie, PD şi PNL, se zbat să-şi înregistreze alianţa cu sigla *"D.A."* (Dreptate şi Adevăr). Cererea de înregistrare a fost respinsă de procuror însă, deoarece există o asociaţie de *"revoluţionari"*, *"Adevăr şi Dreptate - 1989"*, care a contestat-o. Asociaţia face parte din Blocul Naţional al Revoluţionarilor, condusă de consilierul prezidenţial Dan Iosif şi având preşedinte executiv un deputat PSD. Este dela sine înţeles pe cine deranjează această alianţă.

Partidele de opoziţie, mai sărace, abia tratează cu diverşi consilieri de imagine, consultanţi pentru a-şi începe campania proprie.

Nici nu a început bine anul, că a şi apărut un nou partid, până mai ieri făcând parte din masa imensă de anonimat.

În cadrul Becaliadei, cum este numită de România Liberă, a început să se desfăşoare noul partid *"Partidul Noua Generaţie"* sau PNG. Şeful de partid ales în unanimitate, Gigi Becali, care este azi foarte bogat, a decis că e momentul să-şi schimbe profesia, din fotbalist în politician. Că doar oricine are bani, poate deveni politician. Aşa l-a sfătuit şi prietenul său Hrebenciuc, care apoi a negat acest lucru, mai ales că iniţial îl invitase să adere la PSD. Nimic rău cu Becali când se ocupă de fotbal, dar... ca politician, se întreabă toată lumea cum reprezintă partidul condus de dânsul, noua generaţie? Şi despre care generaţie va fi fiind vorba? Aceea a celor care părăsesc ţara, pentru a-şi croi un viitor mai sigur, a celor care nu au locuri de muncă şi locuinţe, sau a celor care se *"descurcă"* prin tot felul de afaceri dubioase? În nici un caz a tinerilor creştini, cu morală sănătoasă, cu dragoste de neam, care nu pleacă din ţară, dar nici nu *"se descurcă"*, muncind tăcut şi trăind onest, în sărăcie. Cine este în spatele acestui partid şi mai ales al candidaturii lui Becali, care a declarat, de altfel, că după alegeri el va fi dispus să colaboreze cu PSD? Câţi vor fi cei înşelaţi de numele pompos de *"Noua generaţie"*? Sperăm că doar o *anumită parte* din suporterii lui din lumea fotbalului.

La celălalt pol, având ca factor comun doar banii, a apărut pe tapet D-na Lia Roberts, Româncă trăind în Statele Unite, care a venit la Bucureşti cu vestitul consilier american Dick Morris, pentru a tatona posibilitatea candidaturii sale la preşedinţia României, ca independent, nefiind exclusă însă posibilitatea de a fi candidatul unui partid politic. (Care?, n.n.) Lia Roberts i-a catalogat pe Iliescu şi Năstase ca *"depăşiţi"* în politică, iar Dick Morris şi-a exprimat părerea despre clasa politică românească: *"Numele politicienilor se schimbă, dar ideile lor rămân aceleaşi. Campaniile electorale sunt conduse de partide şi ele reprezintă corupţia" (România Liberă)*.

Toate cele de mai sus s'au întâmplat în numai două săptămâni. Ce partide satelit, ce candidaturi noi la preşedinţie vor mai apare?

În acest timp, electoratul român, dezorientat, dezamăgit, nu aude nimic despre PNŢCD, singurul partid istoric, care într'adevăr doreşte restaurarea morală şi creştină a ţării, dar care nu dispune de partea materială necesară campaniei.

ANIVERSAREA EMINESCU

Urmare din pagina 1

nirii a 188 de ani dela naşterea sa, este pur şi simplu o datorie românească sublimă. Ea este şi trebue să fie o expresie a conştinţei că Românul şi Românismul au neapărat nevoie de un spirit eminescian.

•••

Numai în Eminescu se poate găsi ozonul de care România are lipsă azi, mâine şi mai târziu. În Eminescu descoperim cea mai ascuţită filosofie lirică şi politico-istorică ieşită vreodată din mintea unui Român.

•••

Eminescu este o sublimă dovadă că Neamul Românesc nu e făcut numai din proşti, din spice goale şi din momâi în grâu, ci şi din oameni care ştiu că trebue să meargă pe albia pe care o fixează, cu puteri nevăzute, spiritul românesc din adâncuri.

•••

Măreţia eminesciană o găsim în poezie, în articole tipărite, în manuscrise. Articolele sale care privesc pericolul rusesc în destinul României sunt profetice. Ele sunt confirmate de răpirea Basarabiei, a Bucovinei de Nord şi a Ţinutului Herţa.

•••

Oare cine altcineva a cântat mai frumos trecutul românesc. Şi dacă astăzi Românii suferă şi plâng din cauza a ceea ce trăiesc, de acolo de unde se află Mihai Eminescu suferă şi plânge şi el cu Neamul.

•••

În conceptul eminescian Naţiunea este de origine divină. De aceea ea nu poate fi lăsată în ipocrizie la infinit.

•••

Aniversarea lui Mihai Eminescu mai este şi un requiem şi o apoteoză. Căci (după Cioran) *"în afară de Eminescu totul este aproximativ în cultura românească"*. În cultura lui găsim patria spirituală. Şi mai găsim şi altceva: el ne dezînvârtoaşe sufletul din învârtoşarea lui.

•••

Aniversându-l, în faţa noastră stă acum Eminescu. Un poet venit pe lume ca purtător al unui destin, dar şi al unei solii de o importanţă hotărîtoare pentru viaţa poporului român. În mijlocul căruia el a apărut şi de care ţinem şi noi.

•••

Poetul Aron Cotruş scrie despre Eminescu:

"Să-i aducem smerită închinare ca unui legendar Ştefan cel Mare / al cuvântului scos de Dumnezeu de sub legea mormântului".

•••

Numai moştenirea gândirii şi inspiraţiei lui Mihai Eminescu poate reface şi urca Neamul Românesc spre vârful năzuinţelor lui seculare.

Eugen BÂRSAN

MITOLOGIA EGALITARISMULUI

Viorel PALTIN

Viaţa este, într'o anume măsură, un soi de cursă atletică, cu diferenţa că nu toţi concurenţii pornesc de pe aceeaşi linie de plecare şi nu pleacă toţi în acelaşi timp... Fiecare atlet porneşte în cursă de pe propria sa poziţie şi pe propria sa pistă. Unii se află deja pe linia de sosire când se dă startul, în timp ce alţii mai au de parcurs doar câţiva metri până la potou. În fond această cursă *"sui generis"* care e viaţa nu prevede că toate pistele de alergare duc în aceeaşi direcţie, de unde caracterul oarecum haotic al întrecerii. Vreme de aproape o jumătate de secol poporul român, ca şi altele din *"lagărul comunist"*, a fost hrănit cu o himeră, aceea a egalitarismului. E într'adevăr foarte uşor să-i faci pe oameni să creadă într'un mit, care traduce o utopie atrăgătoare, potrivit căreia oamenii pot şi trebue să fie făcuţi egali sub raport politic, social, intelectual, material. Dar, cum s'a văzut, *"cea mai dreaptă societate"* - cum era caracterizată în doctrină rânduiala socialist-comunistă - a reuşit să facă din egalitarism doar un monstru social-politic falimentar, în care unii erau cu mult *"mai egali"* decât alţii. Mentalitatea acestei mitologii s'a prelungit şi va continua mult după încetarea formală a minciunii oficiale. În realitate oamenii nu pot fi egali dintr'o mulţime de motive: fiecare individ îşi are propriile sale date fizice, psihice, propriile lui abilităţi intelectuale, înclinaţii, talente etc., direcţia şi punctul său de pornire în viaţă. Elementele de parcurs nu sunt iarăşi deloc de neglijat. În societăţile evoluate se vorbeşte despre egalitatea şanselor, despre egalitatea oportunităţilor, aspecte asupra cărora planează iarăşi un dubiu marcat de caracterul profund imperfect al organizării sociale... Napoleon zicea că *"fiecare soldat are în tolbă bastonul de mareşal"*, dar evident nu toţi au ajuns mareşali, ba înclin să cred că o mulţime de soldaţi merituoşi n-au reuşit să se ridice mai sus de caporal... Şi totuşi mitologia egalitarismului, cultivată cu atâta insistenţă vreme îndelungată de propaganda comunistă şi agenţii ei se dovedeşte a fi bună la ceva. Ea continuă să fie un adevărat tezaur al politicilor populiste, pe placul mulţimii săracilor, a căror valoare politică, în condiţiile democraţiei noastre *"originale"*, constă în aceea că dispun în cantitate covârşitoare de voturi. Ion Iliescu şi PSD - partidul cu multiple feţe şi nume pe care l'a condus şi care s'a aflat la cârma ţării vreme de cel puţin un deceniu postdecembrist - a ştiut să exploateze la sânge valoarea ideii egalitariste. Este ceea ce face şi acum, în acest preludiu al alegerilor de anul viitor. Toate sloganele avansate de foştii comunişti nu au făcut altceva decât să flateze mulţimea votanţilor săraci, care au un singur *"cusur"*: îşi iubesc totuşi patria şi îşi apără sărăcia în care s'au obişnuit să trăiască. În practică, avocaţii de mai ieri ai egalitarismului au aruncat peste bord cu dezinvoltură şi fără nici un regret falsa teorie a nivelării sociale, avântându-se cu toată furia pe calea unui capitalism sălbatic, păstrând totuşi pentru uzul naivilor - atât de numeroşi - bomboana dulce-utopică a senzaţiei pe care o poate da semnul egal din matematică, folosit la domeniul profund inegal al vieţii sociale. Într'adevăr, egalitarismul este o minciună cel puţin la fel de mare cât toate secolele adunate la un loc! Ea este rudă cu ideea despre dreptate pe care fiecare om şi-o face în legătură cu spiritul în care ar trebui să fie condusă şi organizată viaţa socială, dar este o rudă pervertită, falsificată de politicieni şi politică şi chiar în forma sa genuină nu e decât o himeră, un frumos vis nebun, o proiecţie superlativă în ideal, imposibil de realizat în fapt. Vă amintiţi desigur, stimaţi cititori, sperietorile folosite ca să-i votaţi pe foştii comunişti: *"întinarea valorilor socialismului"*, *"nu ne vindem ţara"* - cu alte cuvinte..."*lasă s'o prădăm noi*" - "*vine regele, îşi va lua averile şi va aduce moşierii*", "*sărac, dar cinstit*", "*recursuri în anulare*" etc., etc. Toate aceste ziceri şi altele de acelaşi fel îşi au rădăcinile şi punctul de plecare în mitologia egalitarismului, folosită de când lumea pentru a prosti, mai corect spus împotriva lor, care formează enorma masă de manevră cu care s'a hrănit întotdeauna un anumit soi de democraţie. În aceste momeli populiste stă tot secretul *"originalităţii"* democraţiei româneşti, în adaptarea, iscusită aş spune, a minciunii egalitariste la nivelul lui *"stupid people"*, pe româneşte al unui *"popor prost"*. Popor care nu crede în ce vede cu proprii săi ochi - că unii se îmbogăţesc necontenit prin furt - în timp ce hoţii predică altceva... sub semnul egalităţii. Partea proastă este că nu dispuneam de alternative politice şi că nu se profilează, realist vorbind, soluţii practice de schimbare, nici cu alianţa PNL-PD, nici cu PNŢCD-ul care s'a compromis total printr-o guvernare hibridă, impură, timidă şi ineptă, semn că fusese infiltrat, subplantat şi sabotat de elemente neocomuniste. Aşa că, după opinia autorului acestor rânduri, perspective de redresare, deocamdată - loci Trăiască, deci, *"egalitatea"*!

Mânăstirea Hurez (sec.XVII), intrarea în "Foişorul lui Dionisie"

LASZLO TOKES ADMONESTAT LA BUDAPESTA

—— Alexandru POPESCU ——

Laszlo Tokes să termine odată să se mai amestece în politica internă a Ungariei, să termine cu manipularea în problema autonomiei, a declarat ziarului budapestan *Nepszabadsag Csaba Tabajdi*, deputat al Partidului Socialist Ungar, expert în problema comunităților maghiare din afara granițelor Ungariei.

Declarațiile deputatului socialist constituie o reacție la afirmațiile făcute la Budapesta, de episcopul reformat de Piatra Craiului Laszlo Tokes, care a susținut că Csaba Tabajdi (împreună cu deputatul Partidului Democraților Liberi (SZDSZ) - aflat la guvernare, în coaliție cu MSZP - Matyas Eorsi) manifestă simpatie față de ideea autonomiei Transilvaniei, în timp ce partidele din care fac parte cei doi, MSZP și SZDSZ, nu sprijină această inițiativă.

Csaba Tabajdi l-a criticat pe Tokes că *"i-a stricat reputația"* și a apreciat că episcopul reformat a început în ultima vreme să atace fără nici o bază reală MSZP și SZDSZ, în timp ce solicită sprijin necondiționat în problema autonomiei Transilvaniei, din partea tuturor forțelor politice din Ungaria.

"Partidul Socialist Ungar a sprijinit întotdeauna o formă de autonomie care se bazează pe acordul între populația majoritară și minoritatea dintr'o țară, pe un consens al acestora, în sens pozitiv. O asemenea politică este reprezentată de UDMR, de Partidul Coaliția Maghiară din Slovacia și de VMSZ din Voivodina -Serbia", a precizat Tabajdi. *"În schimb, a adăugat el, Laszlo Tokes gândește cu totul altfel autonomia, ceea ce vrea el nu este în conformitate cu normele europene. Trebue înțeles faptul că autonomia nu poate fi realizată fără acordul populației majoritare. Chiar și vestita autonomie a Tirolului de Sud s'a putut obține doar în urma unor negocieri care au durat ani în șir."*

"Tokes are impresia că autonomia Transilvaniei este realizabilă doar printr'un act legislativ. Dacă ar ține seama, însă, de realitățile central-europene, ar înțelege și singur că nu există o astfel de posibilitate", a mai spus politicianul ungar. El și-a exprimat convingerea că preoții catolici, reformați, evanghelici din Transilvania, ca de pildă Bela Kato, Istvan Gergely sau Csaba Bojte, acționează corect, merg în direcția corectă, atrăgând în școli copiii care vagabondează și oferindu-le posibilitatea de a se pregăti într'o meserie. *"Există deosebiri uriașe în interpretarea, în înțelegerea conceptului de autonomie. Așa cum se văd lucrurile dela Budapesta, este de înțeles motivul pentru care Laszlo Tokes este privit cu condescendență atunci când cere socoteală lui Marko Bela și UDMR că nu a realizat autonomia Transilvaniei, adică atunci când îi critică chiar pe cei care au făcut cel mai mult pentru autonomia Maghiarilor din Transilvania"*, a explicat Tabajdi.

Acesta a mai apreciat că episcopul Tokes *"s'a trădat singur, când la conferința de presă dela Budapesta a susținut că UDMR nu este singurul reprezentant politic al maghiarimii din Transilvania"* și atunci când a simțit susținerea de care se bucură UDMR din partea Fidesz (cel mai mare partid de opoziție din Ungaria, n.r.), *"vrea să rupă în două maghiarimea din Transilvania"*. Numai că, a avertizat Tabajdi, așa ceva ar putea avea consecințe tragice în cazul în care organizația legitimă a maghiarimii din România, UDMR, nu ar mai reuși să intre în Parlamentul României, la viitoarele alegeri.

Nu este deloc bine dacă unii reprezentanți ai maghiarimii din Transilvania vor continua să trateze selectiv recomandările Adunării Parlamentare a Consiliului Europei, adică dacă vor scoate din context doar fragmente ce le convin din documentul organismului internațional, a apreciat deputatul socialist ungar. Acesta a reamintit că, în raportul său, parlamentarul socialist din Elveția, Andreas Gross, a atras atenția asupra faptului că autonomia înseamnă întotdeauna împărțirea competențelor, a competențelor decizionale și că autonomia trebue să fie întotdeauna rezultatul unor negocieri și al unor acorduri între majoritate și minoritate. Autonomia poate fi acceptată doar dacă slujește la mentinerea stabilității. la îmbunătățirea raporturilor dintre grupurile etnice diferite.

Continuare în pag. 5

Ne așteaptă vremuri grele...

Urmare din pag. 1

oficiali ai minorității respective, ci de o serie de persoane care - autointitulate *"lideri"* - au impresia că sunt reprezentativi... Este vorba de singura etnie care dă naștere la astfel de probleme, singura și unica pe teritoriul României, nimeni alta decât minoritatea... maghiară!

Problema maghiară din România (spun problema pentrucă în condițiile date s'ar putea în viitor să devină o problemă și încă una serioasă!), nu este nouă. Este veche, chiar foarte veche, oricum mult mai veche decât Trianonul, esența și rădăcina ei ajungând în istorie la perioade anterioare mult mai *"adânci"*, chiar dacă uneori nu a fost atât de *"virulentă"*. Ceea ce ne interesează pe noi, astăzi, este *"dorința"* arzătoare a unei părți a conducerii maghiare din România de a beneficia de așa-numita *"autonomie a Ținutului Secuiesc"*, în fapt aceeași Mărie cu altă pălărie...,vehiculată în permanență după anul 1920.

Realitățile teritoriale extrem de clare, evidențele demografice și dreptul istoric care nu pot fi contestate..., toate nu mai contează atunci când un grup de oameni își doresc cu ardoare idealuri demne mai degrabă de Epoca Pietrei decât de mileniul III după Hristos!

Spun acest lucru parcurgând cu gândul evenimentele desfășurate pe data de 13 Decembrie 2003 într'unul din marile orașe ale Transilvaniei, în care de sute și sute de ani alături de Români conviețuiesc – și încă în condiții foarte bune - Maghiarii. Despre ce este vorba?

La data mai sus menționată, în frumoasa clădire a Operei Maghiare din Cluj Napoca a avut loc constituirea unui organism, ce se dorește reprezentativ pentru Secui, intitulat Consiliul Național al Maghiarilor din Transilvania, la a cărui șefie, ales cu unanimitate de voturi, stă mult cunoscutul Laszlo TOKES. Până aici nimic ieșit din comun. Orice grupare etnică, în conformitate cu legislația țării, are dreptul la întruniri publice și la asocieri în scop reprezentativ, deci nimic ilegal! Pătrunzând, însă, mai adânc în această problemă începem ușor, ușor, să ne dăm seama de reala sarcină și de scopul final al unei astfel de organizații. Ceea ce șochează profund, dela bun început, este tocmai țelul propus de această organizație: înființarea autonomiei Ținutului Secuiesc! Nici mai mult nici mai puțin decât *"înființarea autonomiei"*!

Lăsând la o parte festivismul sugestiv al întrunirii, faptul că în momentul propunerii președintelui consiliului, toți participanții s'au ridicat în picioare și, cu mâna pe inimă, au rostit în cor un jurământ prin care se angajau să *"lupte"* pentru autonomia ținuturilor transilvane locuite în majoritate de Maghiari, și faptul că la întrunire s'a cântat imnul maghiar (pe teritoriul României!!!) și a fluturat steagul național al Ungariei (!!!), discursurile ținute de liderii acestei organizații sunt extrem de clare și lămuritoare referitor la viitoarea politică ce urmează a fi abordată în domeniu și referitor la viitoarele acțiuni planificate. Deși până acum, politica impusă de UDMR, reprezentantul acceptat de Statul Român pentru etnicii maghiari, a fost aceea de *"politică a pașilor mărunți"*, se pare că anumite cercuri maghiare mult mai radicale decât conducerea oficială a UDMR nu mai au de gând să aștepte înfăptuirea deziderateloror propuse prin această politică a pașilor de pitic, care nu mai corespunde - se pare - *"grabei"* cu care se dorește obținerea autonomiei.

În favoarea unor astfel de mișcări radicale, președintele CNMT (Consiliului Național al Maghiarilor din Transilvania), Domnul Laszlo TOKES, ne-a prezentat un mesaj pe cât de sentimental pe atât de inteligent, menit a atrage de partea sa și a organizației pe care o conduce, marea parte a electoratului maghiar din România. Deși mesajul domniei sale a făcut referiri la elemente demografice, menite a demonstra faptul că Maghiarii din Transilvania se află într'un proces de regres numeric puternic, de scădere accentuată bazată mai ales pe emigrare, ideea fundamentală transmisă de episcop a fost cea a necesității *"luptei cu orice mijloace* (oare la ce mijloace s'o fi referit domnia sa?) *pentru atingerea scopurilor propuse"*!

Dacă ar fi să aplecăm urechea la mesajul unui alt lider al consiliului, de data asta venit de pe meleaguri ungare, și anume Domnul Laszlo KOVER, fost șef al serviciilor secrete ungare din cadrul Guvernului Orban, care spunea că *"...cei care au luat arma în mâini au ajuns la țelul lor într'un timp mai scurt..."*, cred că am fi pe deplin îndreptățiți să ne punem o serie de întrebări asupra țelurilor reale ale acestei organizații. Mai mult, faptul că în mesajul domniei sale, Laszlo TOKES a criticat extrem de aspru politica UDMR-ului și a președintelui oficial al acestei organizații, ne indică faptul că această *"secțiune ultra radicală"* a maghiarimii din România nu se mai simte reprezentată de UDMR. În consecință, scindările anticipate a avea loc în sânul partidului ce reprezintă pe etnicii maghiari în parlamentul României, capătă o susținere mai reală decât oricând. Elementul de îngrijorare (îngrijorare în sensul *"blând"* al cuvântului...!) stă însă în scopul efectiv al *"închegării"* unei astfel de organizații a Maghiarilor din Transilvania. Scopul real ne-a fost semnalat, direct, pe față, și nu printre rânduri, de președintele Laszlo TOKES prin afirmația domniei sale extrem de echivocă: *"...modificarea hotarului este singura alternativă a noastră, corecția Trianonului este responsabilitatea pe care ne-am asumat-o și membrii CNMT trebue să și-o asume..."*.

Dacă pentru unii astfel de manifestări nu ar reprezenta un motiv de îngrijorare, în primul rând prin natura audienței relativ restrânse avută în cadrul minorității maghiare (numai 373 de delegați din Ardeal și secuime au fost înregistrați la conferință...), totuși, trebue să ținem cont de faptul că astfel de manifestări pot găsi oricând ecou într'o anumită parte a etniei, lucru dovedit și de cele peste 15.000 (cinsprezece mii!) de semnături strânse de reprezentanții CNMT în vederea depunerii în Parlamentul României a proiectului de lege privind autonomia Ținutului Secuiesc. Deși această acțiune, gândită inițial pentru finele anului 2003, a fost amânată pentru începutul primăverii anului 2004 (deci peste câteva săptămâni...), faptul că în raporturile cu autoritatea română Domnul Laszlo TOKES a adoptat o poziție foarte *"diplomatică"* afirmând că *"autonomia întărește stabilitatea, și nu o periclitează... Ținutul Secuiesc putând deveni Tirolul de Sud al României..."*, ar trebui să dea de gândit extrem de serios instituțiilor civile române responsabile cu menținerea suveranității teritoriale a Statului Român în cadrul tuturor teritoriilor naționale cuprinse în interiorul granițelor țării. Și din acest punct de vedere, se pare că măcar o parte din aceste instituții oficiale ale Statului Român s'au *"mișcat"* destul de repede... Astfel, Parchetul Înaltei Curți de Casație și Justiție s'a autosesizat în cazul CNMT-ului și a început o anchetă în legătură cu constituționalitatea adunării ținute la Cluj Napoca pe 13 Decembrie 2003. Deși demersurile începute de parchet sunt extrem de *"diplomatice"* (avem în vedere afirmația Domnului Ioan RUS, Ministru al Administrației și Internelor care afirmă că *"nu ne vom impacienta exagerat pentru această acțiune a unor nostalgici ai iredentismului..."*), se pare că reacția Bucureștiului este extrem de hotărîtă de data aceasta. Tot Domnul ministru Ioan RUS afirmă că *"...s'a terminat cu acceptarea acestor forme de sfidare a suveranității Statului Român... sunt sigur că legea va pedepsi această încălcare constituțională..."*, lucru care ne face să credem că în viitor partidul de guvernământ va acorda o mai mare importanță intereselor naționale decât intereselor politice legate de colaborarea cu reprezentanții minorității maghiare.

Legat de acest lucru, nu trebue să scăpăm din vedere faptul că această problemă are și o latură europeană, față de care trebue să fim foarte atenți și circumspecți. Domnul Laszlo KOVER, care printre altele este și reprezentantul FIDESZ, principalul partid de opoziție din parlamentul ungar, declara la întâlnirea dela Cluj Napoca faptul că *"...secretul supraviețuirii maghiarimii este autonomia... care a devenit o problemă de existență... gata cu politica pașilor mărunți!"*. Această declarație nu ne-ar uimi și impacienta dacă demersurile adresate Consiliului Europei de către CNMT adoptate cu ocazia acestei întruniri nu ar fi fost atât de clare. Intitulat *"Hotărîre privind autoguvernarea comunității maghiare din Transilvania"* demersul făcut de Comisia Permanentă a CNMT, compusă din 18 persoane printre care și 3 parlamentari UDMR (!), exprimă și mai clar dorința acestei organizații. În Hotărîre se afirmă negru pe alb *"pretenția (!) pentru autonomia personală a comunității naționale maghiare, pentru statutul juridic specific al localităților locuite în majoritate de Maghiari, pentru autonomia regiunilor locuite în majoritate de Maghiari..."*, delegații adoptând totodată o *"Declarație"* care va fi trimisă atât Parlamentului României, cât și Consiliului Europei, Parlamentului European, Parlamentului Ungariei și Guvernului Ungariei. Lăsând la o parte faptul că problemele Maghiarilor din România nu sunt de resortul Parlamentului și Guvernului dela Budapesta, acest fapt nu indică decât *"înverșunarea"* cu care membrii și liderii CNMT-ului doresc să-și atingă scopurile referitoare la *"păstrarea identității naționale"* specifice, indiferent de urmările avute asupra teritoriului românesc, asupra respectării principiului suveranității totale statale românești sau asupra relațiilor româno-ungare.

Odată trecută *"izbucnirea"* dela Cluj Napoca, mulți dintre actorii implicați, atât de partea maghiară cât și de partea română, au intrat într'un *"con de umbră"*, valurile făcute de acest eveniment liniștindu-se ușor, ușor. Rămâne însă acțiunea în sine, acțiune și gest care nu trebue uitate, indiferent de gradul de succes pe care îl va avea acest demers. Nu trebue să uităm principiile de bază legate de existența Statului și a Națiunii Române. Principiile acestea sunt mult mai vechi decât actul dela Trianon, însă cu acea ocazie istorică ele au fost reafirmate și întipărite pentru totdeauna în esența existenței naționale a poporului român. Orice încercare de *"spargere"* a unității naționale și teritoriale a României, în conformitate cu întreaga legislație națională și europeană, constituie un act de profundă și gravă agresiune împotriva Statului Român și trebue tratată ca atare.

A accepta ca pilonul fundamental al existenței Statului Român, și anume suveranitatea și independența statală, să fie pus în discuție, echivalează cu negarea dreptului la existență a poporului român, lucru *"a priori"* de neacceptat! Suveranitatea teritorială totală a României nu constituie subiectul nici unei discuții, reprezentând un subiect *"tabu"* care nu poate fi nici măcar comentat. A pune în discuție subiectul Tratatului dela Trianon poate fi, în anumite circumstanțe, apanajul istoricilor și al specialiștilor din domeniu, însă sub nici o formă, nu poate fi vorba de o discuție politică care să aibă ca scop modificarea granițelor țării. Însăși politica europeană este axată pe nemodificarea frontierelor statale, în acest sens demersul inițiat de CNMT fiind nu numai profund antiromânesc și antinațional, dar și profund antieuropean. În momentul în care națiunile europene își doresc integrare și cooperare prin desființarea granițelor existente, a vorbi despre autonomie teritorială este pur și simplu nu numai un nonsens, dar și o dovadă de șovinism și iredentism extrem, idei care nu-și mai găsesc justificarea la începutul mileniului III. În ciuda acestor fapte, se pare însă, că o anumită parte a liderilor maghiari nu au înțeles aceste realități. Din păcate soluția ține actualmente de hotărîrea cu care autoritățile dela București vor ști să dea răspunsul unor astfel de grave acțiuni desfășurate chiar în propria ogradă! În același timp, societatea civilă română, inclusiv Românii din afara României trebue să adopte o poziție fermă în această direcție. Nu trebue uitat că orice formă de cancer începe cu o singură celulă alterată și că lipsa de acțiune este la fel de nocivă ca acțiunea de a lăsa cancerul să se răspândească. Cu cât autoritățile și societatea civilă română vor lua poziție mai rapid în această problemă, cu atât *"cancerul"* va putea fi tratat și eradicat mai rapid. Merită oare să jertfim un organism viabil, sănătos și cu 2.500 de ani de istore în spate pentru ca niște celule maligne să se poată reproduce în voie? Iată o întrebare pe care ar trebui să și-o pună fiecare Român, dar și fiecare cetățean de altă naționalitate din România care însă gândește și simte românește. Altfel, dacă nu vom începe să *"tratăm"* organismul ce începe să fie atins de acest cancer malign, s'ar putea să ne aștepte vremuri grele, iar intervenția ulterioară să fie mult mai dureroasă, poate extrem de dureroasă și nu atât de non-violentă pe cât ne-o dorim....

Dr.Silviu COSTACHIE, Ph.D.

Dezvăluirile lui Pacepa

GADHAFI, UN ILUZIONIST

—Dan BITU—

Ion Mihai Pacepa, fostul director al Departamentului de Informaţii Externe din Ministerul de Interne român din anii '70, apreciază drept pozitiv anunţul Preşedintelui libian, Muammar Gadhafi, că a decis *"din proprie iniţiativă"* să renunţe la armele de distrugere în masă pe care ţara sa le deţine, gest ce ar putea fi un model pentru alţi dictatori ai lumii să facă la fel pentru a evita soarta lui Saddam Hussein, însă avertizează că liderul libian este un adevărat iluzionist şi nu este exclus să mai aibă câteva atuuri în mânecă.

Într'un articol pe care îl semnează în ediţia electronică din 29 Decembrie 2003 a publicaţiei *National Review*, Ion Mihai Pacepa afirmă că, înainte de a pleca în exil în Occident, în 1978, a colaborat îndeaproape, în calitatea sa de director al Departamentului de Informaţii Externe din Ministerul de Interne, cu Preşedintele Libiei, Muammar Gadhafi. Ion Mihai Pacepa mărturiseşte că era intermediarul liderului libian pe când acesta pregătea iniţierea programelor de înarmare pe care acum doreşte să le dezvăluie Organizaţiei Naţiunilor Unite.

Pacepa scrie că, în 1972, Moscova a decis să mobilizeze trei guverne arabe de stânga - libian, irakian şi sirian -, dar şi câteva grupări teroriste, între care Organizaţia pentru Eliberarea Palestinei (OEP), împotriva inamicului comun - *"sionismul imperial american."* Directorul de atunci al KGB, Iuri Andropov, a decis să strângă relaţiile dintre România şi Libia. Potrivit lui Pacepa, România avea deja relaţii apropiate cu regimului lui Gadhafi. Acesta din urmă, împreună cu Kim Ir Sen, liderul Nord-coreean de atunci, încercau de câtva timp să beneficieze de expertiza pe care România o deţinea în materie de arme chimice, dar şi de tehnologia pe care aceasta o dezvoltase pentru aşa-numitele bombe radioactive *"murdare"*, de mărimea unei serviete.

În ce priveşte Irakul, acesta a fost *"copilul"* Moscovei, iar Siria era următoarea pe listă, mai ales că fratele Preşedintelui de atunci, Hafez al Assad, era deja un agent bine plătit, mai dezvăluie Pacepa, asigurând că acestea sunt informaţii pe care le-a aflat direct dela Iuri Andropov.

Muammar Gadhafi nu este un om de onoare, ci mai degrabă un om care se teme pentru viaţa sa, este de părere semnatarul articolului. Nu este deloc încântat de soarta pe care a avut-o fostul lider irakian Saddam Hussein. Tiranii au fost dintotdeauna paranoici şi nu fără motive. De pildă, Nicolae Ceauşescu nu mânca niciodată nimic până când alimentele nu erau gustate de cineva, de teamă să nu fie otrăvit. Preşedintele libian s'ar putea gândi că cea mai bună şansă a sa de a-şi păstra averea şi poziţia este aceea de a ajunge la un acord cu ONU şi de a scoate Libia de pe lista regimurilor paria ale lumii. Jocul său ar putea fi similar cu cel al membrilor conducerii comuniste chineze la câţiva ani după moartea lui Mao Zedong, care au văzut că, dacă se pliază pe ceea ce vrea Occidentul, pot împăca şi capra şi varza.

Reconcilierea nu are efecte niciodată în cazul acestor oameni, cel mai adesea frica fiind cea care funcţionează. De pildă, fostul Preşedinte american democrat Bill Clinton a crezut la un moment dat că va putea să îl determine pe Preşedintele Autorităţii Naţionale Palestiniene, Yasser Arafat, să accepte reconcilierea cu Israelul. Drept urmare, a decis să îl trateze ca pe un şef de stat şi l-a invitat la Casa Albă. Rezultatul? Teroarea semănată de militanţii palestinieni a sporit. Un alt fost Preşedinte american, Jimmy Carter, a decis să facă o vizită la Bucureşti, unde l-a apreciat pe dictatorul Nicolae Ceauşescu drept un *"mare lider naţional şi internaţional"*. Rezultatul? Nicolae Ceauşescu a considerat că aprecierile îi dădeau practic *"undă verde"* să pună în aplicare mecanismele terorii. La scurt timp după vizita istorică a liderului american, Nicolae Ceauşescu l-a angajat pe Carlos *"şacalul"* pentru a arunca în aer sediul postului de radio *Europa Liberă* din München.

Ultima dată când Ion Mihai Pacepa s'a întâlnit cu liderul libian a fost în 1978, când cel dintâi a vizitat Tripoli pentru a-l ruga pe Preşedintele Gadhafi să finanţeze folosirea ca armă biologică a brucelozei, un virus mortal care a primit numele de cod *"Brutus"*. După o întârziere de câteva zile, cei doi s'au întâlnit în sfârşit, iar liderul libian, aşezat ca întotdeauna pe tronul său de aur, a fost de acord să finanţeze proiectul amintit cu condiţia ca producţia respectivului virus să fie împărţită în mod egal. În timpul aceleiaşi vizite, dar cu prilejul unei a doua întâlniri, liderul libian i-a transmis prin Ion Mihai Pacepa un mesaj omologului său dela Bucureşti - şi anume că doreşte să dezvolte arme nucleare folosind vastele rezerve de uraniu din Nordul României, în special o armă radioactivă portabilă pe care teroriştii să o poată transporta uşor. Banii nu aveau să fie o problemă, a asigurat Preşedintele Gadhafi.

La scurt timp după ce Mihai Pacepa a fugit în Occident, liderul libian avea să anunţe cu surle şi trâmbiţe că a distrus complexul chimic dela Rabta, construit cu ajutorul României. Ulterior s'a aflat însă că a incendiat controlat complexul, a înscenat distrugerea unor clădiri şi a ars cauciucuri pentru a face cât mai mult fum. Apoi, a construit un al doilea complex unde puteau fi construite arme chimice, de data aceasta ascuns la 100 de metri sub pământ, în apropierea muntelui Tarhunah (la Sud de Tripoli). Potrivit CIA (agenţia centrală a SUA pentru informaţii şi contrainformaţii), Libia a produs, în 1992, 100 de tone de agenţi chimici, iar o parte din această cantitate a fost folosită pentru a echipa un anumit număr de bombe.

La începutul lui Aprilie 1986, Ion Mihai Pacepa a ajutat guvernul american să răzbune atentatul organizat de regimul lui Gadhafi la discoteca La Belle din Berlin, soldat cu moartea a doi soldaţi americani şi rănirea altor 200 de persoane. La data de 15 Aprilie 1986, avioane de luptă americane au atacat oraşele libiene Tripoli şi Bengazi, distrugând printre altele şi cortul Preşedintelui Gadhafi. Potrivit rapoartelor apărute în mass-media vremii, acesta îşi părăsise cortul cu doar câteva minute înainte de atacul american.

După aceea, un *"nou"* Gadhafi a anunţat că a decis să pună capăt oricărei acţiuni teroriste împotriva intereselor americane. Însă la doar doi ani după acest anunţ, Libia a organizat atentatul cu bombă ce a vizat avionul de linie 103 al companiei americane Pan Am, soldat cu moartea celor 259 de pasageri şi a altor 11 persoane dela sol. Atentatul dela Lockerbie (Scoţia) a fost considerat pe atunci cel mai sângeros act terorist îndreptat împotriva SUA, aminteşte Mihai Pacepa, care lucrează în prezent la definitivarea cărţii ce va purta titlul *"Red Roots: The Origins of Today's Anti-Americanism"*.

Dar chiar şi după incidentul dela Lockerbie, un Gadhafi *"nou-nouţ"* avea să se prezinte lumii întregi, când a calificat atentatele dela 11 Septembrie 2001 drept *"oribile"* şi a declarat că SUA sunt îndreptăţite să îi găsească şi să îi pedepsească pe cei care le-au organizat. În cadrul unui discurs televizat la postul naţional, liderul libian a ţinut să spună că *"vechiul comportament revoluţionar"* al Libiei a fost lăsat în urmă şi că acum regimul său se opune insurgenţilor islamici cum sunt cei care formează temuta reţea teroristă Al Qaida.

În culise însă, Muammar Gadhafi pare să fie acelaşi sponsor al terorismului, crede Mihai Pacepa. Potrivit unor dezvăluiri recente, liderul dela Tripoli a continuat să dezvolte clandestin cel mai important arsenal de arme chimice din Orientul Mijlociu. Recent, regimul libian a achiziţionat dispozitive centrifuge pentru procesarea uraniului şi, de asemenea, tehnologie balistică Nord-coreeană. Primele inspecţii americano-britanice la facilităţile nucleare libiene au arătat că programul de înarmare nucleară al Libiei este mult mai avansat decât bănuiau serviciile secrete occidentale.

În finalul articolului, fostul şef al DIE recomandă Occidentului să nu se bucure pripit de capitularea aparentă a *"leopardului libian"*, ci să fie foarte atent la mutările acestuia, întrucât este un mincinos şi un maestru al înşelătorilor, abilităţi pe care le au de altfel toţi dictatorii.

LASZLO TOKES

Urmare din pag. 4

În conferinţa de presă susţinută la Budapesta, sub deviza: *"Mesaj către acasă"*, episcopul Laszlo Tokes a învinuit conducerea UDMR că *"saboteză"* autonomia Transilvaniei şi a reproşat guvernului Ungariei că nu sprijină cauza respectivă, iar actuala politică a Budapestei faţă de Maghiarii de dincolo de graniţe este *"lipsită de consecvenţă"*, ceea ce - în opinia lui Laszlo Tokes - face ca diplomaţia ungară să devină lipsită de claritate, iar organizaţiile maghiare de dincolo de graniţe să îşi piardă încrederea în aceasta.

Pe de altă parte, episcopul Tokes a cerut guvernului ungar, partidelor politice ungare un sprijin eficient în vederea realizării autonomiei Transilvaniei, apreciind că este nevoie de un nou consens politic în Ungaria şi afirmând că adepţii autonomiei Transilvaniei caută aliaţi atât în Ungaria, cât şi *"acasă"*.

Potrivit lui Tokes, Episcopia Reformată de Piatra Craiului a reuşit să îşi asume *"un rol hotărâtor în lupta consecventă pentru autonomie"*, iar adepţii autoguvernării maghiare în Transilvania doresc înfiinţarea Consiliului Naţional Maghiar din Transilvania. Consiliul urmează să se constituie la 13 Decembrie, la Cluj, după ce, în Octombrie, în România a fost înfiinţat un organism constituit pe bază de criterii etnice - Consiliul Naţional Secuiesc.

Laszlo Tokes a invocat în sprijinul argumentelor sale inclusiv programul UDMR, adoptat în 1993, reconfirmat de atunci încoace la fiecare congres al Uniunii, despre care a spus că ar conţine şi proiectul numit *"autonomie pe trei nivele"*. El a acuzat în context UDMR că nu pune în aplicare propriul program, că *"se preface doar, bate câmpii, vorbeşte codificat despre el şi, în plus, sub semnul unor compromisuri politice, între care şi protocolul semnat cu guvernarea din România, nu îşi îndeplineşte propriul program"*.

Potrivit celor susţinute de episcop, în deceniul trecut, partidele din Ungaria au avut atitudini *"amestecate"* faţă de cauza autonomiei Transilvaniei. Laszlo Tokes a reamintit de declaraţia politică din 1996, dela întâlnirea la vârf ungaro-maghiară, unde se scrie că semnatarii documentului reconfirmă că *"problema fundamentală pentru păstrarea identităţii naţionale a Maghiarilor de dincolo de graniţe, pentru menţinerea lor ca o comunitate, precum şi pentru supravieţuirea lor pe pământul natal, o constituie realizarea autoguvernării, în consens cu practica europeană şi cu spiritul normelor internaţionale. Vor acorda sprijin unanim aspiraţiilor de autonomie ale comunităţilor maghiare de dincolo de graniţe..."*.

La conferinţa sa de presă dela Budapesta, Laszlo Tokes a mai opinat că înfiinţarea televiziunii maghiare din Transilvania nu poate înlocui autonomia şi înseamnă doar că UDMR ar căpăta o televiziune independentă. În privinţa înfiinţării acestei televiziuni în Transilvania există o înţelegere încheiată la mijlocul lunii curente între preşedintele UDMR, Marko Bela, şi premierul ungar, Peter Medgyessy.

A. POPESCU

CIOCOI, NU BARONI !

Urmare din pag. 1

Meritocraţia, însă, este de domeniul trecutului ante - şi anti - comunist în România. Acum, foşti membri ai aparatului politic şi represiv comunist, şi urmaşi ai acestora au devenit marii *"capitalişti"* - de fapt, simpli ciocoi care doar tranzacţionează profituri, spală bani murdari şi ascund într'o serie de circuite oculte acel capital furat care - liber să circule şi să se dezvolte - ar constitui motorul funcţional al economiei libere. De aceea, consider că, la fel ca titlul de *"baroni"*, nu li se potriveşte nici termenul de *"capitalişti roşii"*. Doar ciocoime roşie. Corpul economic al ţării e macerat de boala corupţiei pe care ei o transmit majorităţii celor ce vor să întreprindă ceva.

Din punct de vedere politic, aceşti ciocoi sunt viruşi ai sistemului democratic, parazitat şi determinat de interesele economice pe care le patronează. Clasa politică e de fapt doar efectul jalnic al cauzei care o generează pe la noi: jaful economic. Din punct de vedere social, ciocoii sunt cauza depresiei profunde care a pus stăpânire pe acest popor, cândva, caracterizat prin vitalitate. E simptomatic faptul că un recent sondaj internaţional a plasat poporul român în topul celor mai triste popoare din lume. Românii sunt descurajaţi nu doar de faptul că, în timp ce majoritatea lor se zbat la limita supravieţuirii, ciocoii îşi rotunjesc bogăţiile frauduloase, ci mai ales de tupeul cu care îi sfidează. Mai bine zis, de lipsa unui bun-simţ elementar.

Baronii sunt educaţi. Ciocoii, în schimb, sunt ca acele femei care, peste mirosul de ceapă prăjită, îşi toarnă kilograme de Chanel şi peste ochii nespălaţi, râuri de rimel. Din păcate, cam aşa se prezintă situaţia pe la noi. De aceea fac un apel către jurnalişti şi analişti politici să nu-i mai numească pe impostori baroni, ci ciocoi. Vechi şi noi!

Dr.Elena IORDACHE

Dr. ANCA JIVAN - D.D.S.

4777 Yonge St. North York
Ontario, M2N 5M5

TEL: (416) 225-4949
FAX: (416) 229-4004

Stomatologie generală pentru adulţi şi copii

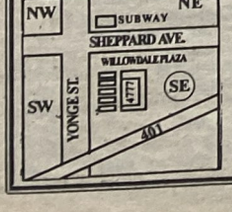

- **Oferim întreaga gamă de servicii dentare.**
- **Urgenţe şi pacienţi noi sunt bineveniţi.**
- **Sunaţi pentru programare. Parcare gratuită.**

CRĂCIUNUL A FOST CONDAMNAT LA DISPARIŢIE

Aurel. S. MARINESCU

Am trăit zilele acelea sfinte ale naşterii lui Iisus, cu foarte mulţi ani în urmă într'o ţară mică, profund religioasă care se numea România. De fapt, pe atunci am trăit, aceste sfinte sărbători în casa părintească dintr'un târg uitat pe undeva pe malurile Dunării. Domnea o linişte cerească, oamenii erau mai buni şi mai veseli de Crăciun. Pe atunci erau acolo veritabile colinde tradiţionale: moş ajunul, steaua, sorcova, pluguşorul şi alte obiceiuri specifice marei sărbători, obiceiuri păstrate din generaţie în generaţie. Nu mai spun varietatea mâncărurilor tradiţionale de Crăciun. *"O brad frumos, ce sfânt păreai/ în altă sărbătoare,/ Mă văd copil cu ochi bălai/ şi ochii de cicoare"* o spune Radu Gyr în una din frumoasele sale poezii şi cât de adevărat este!

Şi a venit urgia comunistă când barbarii din Răsărit s'au năpustit asupra ţării româneşti aducându-şi cu ei lacheii, ateismul şi lupta contra sărbătorilor religioase în special o furie contra Sărbătoririi Naşterii lui Iisus. Tot ce a fost frumos a fost lovit: Sărbătorile de Crăciun au devenit *"sărbători de iarnă"*; bradul de Crăciun - pom de iarnă; moş Crăciun care aducea daruri s'a schimbat în Moş Gerilă care lua tot şi ducea în URSS; în loc de colinde în marile oraşe, lătrături ţigăneşti prin mijloacele de transport în comun, adică o cerşeală deghizată; în ţară, în oraşele provinciale, miliţia a interzis *"umblatul pe străzi cu colindul"*; a dispărut porcul de Crăciun, mâncărurile tradiţionale; în locul bucuriei s'a cuibărit neliniştea; frica, teroarea şi aproape fiecare familie avea un membru de care numai Securitatea ştia unde se află...

Au urmat apoi un număr de ani, mulţi la număr, când Sărbătoarea de Crăciun am trăit-o trist, lipsit de familie, lipsit de tot ce prezenta Naşterea lui Iisus, în temniţele reperiste când călăii Aiudului, Gherlei, Jilavei, lagărelor de muncă din Balta Brăilei şi Bărăgan s'au întrecut în a ne face viaţa în ziua Naşterii Domnului, şi mai mizerabilă decât era zilnic. Pază dublă, ascultat la uşile temniţelor să nu se cânte cumva colinde (vinovaţii erau sever pedepsiţi), o supraveghere specială şi mâncarea cea mai proastă posibil.

Şi în sfârşit după ani, în 1974 am ajuns în ţara binecuvântată de Dumnezeu la New York şi am trăit acolo Crăciunul ca cea mai mare sărbătoare a lumii creştine în naţiunea care proclamă *"ONE NATION UNDER GOD"* (*"o naţiune sub Dumnezeu"* or *"IN GOD WE TRUST"* - scris şi pe bancnote *(NOI AVEM ÎNCREDERE ÎN DUMNEZEU)*.

Zilele Crăciunului erau de basm; o iluminaţie feerică în tot oraşul, vitrinele marilor magazine decorate special, peste tot coroane de crăci de brad şi floarea roşie specifică de Crăciun poinsettia; pomii îmbrăcaţi în sute şi mii de beculeţe în bradul de Crăciun din piaţa Rockefeller mi-au lăsat în minte amintiri de neuitat mai ales că veneam dintr'o Românie transformată într'o ţară a suferinţei, a durerilor şi uneori a sărbătoririi Crăciunului fără fastul de odinioară şi în secret. Dar ceea ce dădea un aspect special oraşului, era veselia, cumpărarea de cadouri de Crăciun pentru familia imediată - copii şi soţie apoi pentru toate rubedeniile şi colegii de serviciu, iar abundenţa din magazinele de tot felul era molipsitoare.

De Crăciun, lumea se saluta cu *"Merry Christmas"* (Crăciun vesel or fericit) şi milioane de felicitări purtau aceeaşi inscripţie *"Merry Christmas"* or *"Merry Christmas and Happy New Year"* (Crăciun vesel şi Noul An fericit). În multe locuri era expusă Scena Naşterii lui Iisus (Nativity) şi nimeni pe atunci nu era supărat de această expunere. Naşterea lui Iisus era declarată sărbătoare Federală adică oficiile, şcolile, băncile ş.a. toate închise. Lumea creştină americană sărbătorea bucuros 25 Decembrie.

Întâi, am observat că felicitările de Crăciun cu *"Merry Christmas"* au dispărut rămânând deocamdată într'un procent ridicol de sub 5%. Bineînţeles că această operaţiune a durat lent pe parcursul anilor. Deci, formula Merry Christmas a fost înlocuită cu *"Happy Holidays"*; *"Season's greetings"* (fericite sărbători or felicitările sezonului). Dar azi se găsesc asemenea felicitări cu zeci şi zeci de inscripţii scrise ca: PACE! PACE PE PAMÂNT!; Calde urări de la casa noastră la a voastră; Fie ca visele tale să devină realitate în acest sezon; Calde dorinţi pentru o frumoasă sărbătoare; Cele mai bune urări pentru o sărbătoare caldă; Fie ca tu să urmezi frumuseţea sezonului; Cea mai mare fericire a sărbătorilor; Dorindu-ţi ţie o lume a păcii, prosperităţii şi bucuriei, etc., etc. toate sunt traduse după inscripţiile în limba engleză a felicitărilor. Urmăriţi cum se evită cu grijă Merry Christmas şi chiar desenele felicitărilor sunt porumbei, păsărele zgribulite pe un fir de telefon, case luminate, sănii în nici un caz, Santa Claus (Moş Crăciun), fereastă Dumnezeu!

An de an s'a schimbat şi insemnătatea religioasă, creştină a Sărbătorii Naşterii lui Iisus; din August apar Moş Crăciuni (Santa Claus) defilând sau făcând reclamă unor produse pentrucă acum Crăciunul a fost transformat în sezon comercial care începe a doua zi după Thanksgiving Day şi care este măsurat nu după intensitatea sărbătorii din punct de vedere religios, ci după indicele de vânzări şi venituri ale marilor reţele de magazine Wal-Mart, I.C. Penney, Sears ş.a.

Un alt pas a fost făcut prin interzicerea expunerii scenei Naşterii Domnului în locuri publice, şcoli, etc. şi bratul care loveşte, ACLU (American Civil Liberty Union) întreţinută cu fonduri dela stat din taxele contribuabililor, organizaţie de stânga care promite că apără respectarea Constituţiei, are azi 700 de procese în USA împotriva celor care au expus Nativity şi nu vor să o desfiinţeze de pe locurile pe care sunt aşezate.

Întâmplarea face, Constituţia americană a fost făcută cu peste 200 de ani în urmă când compoziţia etnică a emigranţilor - viitori cetăţeni americani era mai omogenă. Azi când Statele Unite au devenit un magnet, au ajuns în ele, milioane de ilegali, milioane de legali care pretind drepturi conform Constituţiei!

La 20 Decembrie, Evreii câteva milioane bune (mai mulţi în New York decât în tot statul Israel) sărbătoresc Hanukkah.

În cam aceeaşi perioadă a anului musulmanii (azi peste 5 milioane) în USA sărbătoresc cea mai sfântă sărbătoare a lor Ramadanul. Nu cred că vreun negru din Africa ştie ce este KWANZAA şi nici Afro-Americanii n'au ştiut că ar avea şi ei o astfel de sărbătoare până când un oarecare fantezisto-şovinisto-afro-american din California a inventat această perioadă de 7 zile sărbători, tot în apropierea Crăciunului, inspirându-se din religiile iudaică şi creştină, *"împrumutând"* simbolul evreiesc Menorah şi ţesând o serie de fantezii, încât, dacă ar şti negrii din Burkina Fasso sau Zimbabwe ar leşina de plăcere. Dar în America fiind totul posibil, avem azi în loc de Crăciun, sezon; anomalia ca în locurile publice din New York să fie expuse Menorah şi steagul islamic nu şi Naşterea Domnului care ar ofensa *"minorităţile"*.

Tehnica celor care dirijează acţiunea contra sărbătorii creştine (bradul de Crăciun, Santa Claus cu cadouri şi jucării pentru copii, aerul de mare sărbătoare a Crăciunului , indispunea copiii evrei care se considerau dezavantajaţi or influenţaţi şi puteau avea în viitor probleme psihice) de aceea *"conspiraţia"* a dat semnalul mai întâi al minimalizării apoi va veni al desfiinţării sărbătorii Naşterii lui Iisus şi aşa, deşi Evreu, nu a fost niciodată recunoscut de ai lui. De Crăciunul 2003 ofensiva este totală atât de demisticizare a lui Santa Claus şi de compromiterea sa cât şi de *"spălarea creierelor"* celor care se încăpăţânează să creadă în Naşterea lui Iisus şi să o mai şi sărbătorească şi încă festiv.

ACLU a chemat în judecată licee cărora le-a cerut să scoată din programul coral de Crăciun unele cântece ca *"Silent Night"* ş.a.

Pentru prima oară la parada anuală de Thanksgiving a apărut Evreul saltimbanc artist şi homosexual Harvey Fierstein costumat în D-na Santa Claus; de altfel de câţiva ani se încearcă această comicărie.

Tot în 2003 în studioul Miramax al Companiei Disney, s'a realizat filmul *"Bad Santa"* (Răul Moş Crăciun) în care mistica celui nevăzut care aducea jucării în fiecare an copiilor a fost terfelită; el este prezentat bând, înjurând, furând şi alergând după fete. În câteva secvenţe în care joacă Billy Bob Thornton, Moş Crăciun înjură grosolan şi chiar are relaţii sexuale cu o chelneriţă într'o maşină. Filmul a cauzat o furie teribilă la nivelul conducerii Companiei Disney. *"Nimic nu mai este sacru şi acest film nu este de loc în spiritul Walt Disney"* a declarat directorul executiv Michael Eisner.

Anul acesta atacul împotriva creştinătăţii a crescut în intensitate. Până şi în marile magazine vânzătorii au fost instruiţi să ureze cumpărătorilor *"happy holidays"* (Sărbători fericite), ceea ce face să se înţeleagă clar că *"Merry Christmas"* este interzis; deci trăiesc ceea ce este clar, un atac asupra ceea ce nu trebue numit - Christmas (Crăciun).

Paradoxal, Guvernul Federal oficial a recunoscut şi declarat - cel puţin până acum - *"Christmas Day"* (Ziua Crăciunului). Şi atunci de ce este atât de tolerant, permiţând ca această sărbătoare să nu fie acceptată de unii din diferite motive. Este de asemeni paradoxal şi fără sens - sărbătorim Christmas (Crăciunul) dar nu admitem asta. De ce?

Azi în America - modelul lumii libere - Merry Christmas se aude rar ca şi cântecele de Crăciun, minunatele cântece de Crăciun, mergându-se în acest ritm, în câţiva ani vor dispare. *"Christmas"* se va mai pomeni doar în biserici. Aşa au hotărît arhitecţii conspiraţiei mondiale cei care pregătesc globalizarea. Trist este că se fac complicii unei asemenea mârşave acţiuni, destui creştini crescuţi în spiritul tradiţiei Crăciunului cărora Santa Claus şi cântecele de Crăciun le-au luminat şi înveselit copilăria, iar restul credincioşilor suportă şi tac.

Azi sunt voci să nu se mai pronunţe Sărbătorile Crăciunului ci ca în buna Uniune Sovietică, *"Sărbătorile de iarnă"*; probabil că cu timpul se va muta sărbătoarea Crăciunului la 1 Ianuarie cu un Crăciun devenit *"de iarnă"*, la fel ca în comunism.

Şi atunci ce semnificaţie mai are *"IN GOD WE TRUST"* şi *"ONE NATION UNDER GOD"*? Şi care ar fi diferenţa între D-nul şi D-na Santa Claus şi Moş Gerilă, între proclamatul sezon de iarnă, între bradul de Crăciun şi *"pomul de iarnă"* - unele deocamdată experimentate doar în Rusia Sovietică altele deja importate de acolo în USA? Singura diferenţă este că conducerea bolşevică a Rusiei, cinstit a declarat ateismul ca politică de stat în timp ce în USA se desfiinţează cea mai mare sărbătoare a lumii creştine pretextând *"in God we trust"* şi *"one nation under God"* mintindu-se că totul se face fiindcă suntem buni creştini. Şi suntem buni creştini pentrucă tolerăm acest atac şi nu reacţionăm în nici un fel.

MUZICA-VIDEO
CARTI-ZIARE

din ROMÂNIA, la dvs. ACASĂ!

MUZICĂ peste 500 AUDIO CASETE si CD: MUZICĂ POPULARĂ/ROMANŢE, MUZICĂ UŞOARĂ COMICE-BASME-COLINDE, muz.CLASICĂ CD-ROM-uri cu SUBIECTE DIN ROMÂNIA

VIDEO :+100 FILME: Nea Marin, Dacii, BD, Pacala, ORAŞE, DATINI; TEATRU: Caragiale-Birlic, Take-Yanke-Kadar etc. Revelion, Revoluţia 89 Muz./dansuri populare celebre, Divertis, Crăciun

CĂRŢI: 2000 TITLURI: ROMANE, ISTORIE, DICŢIONARE, FILOZOFIE, POLITICA, POLITISTE, DRAGOSTE, BANCURI. COPII. CĂRŢI DE BUCATE etc.

ABONAMENTE LA ZIARE-REVISTE! COTIDIENE,SĂPTĂMÂNALE,LUNARE: "Evenimentul" "CAŢAVENCU", "SPORT", "REVISTA VIP", "Form.AS" REV.PARANORMAL,"REBUS","FEMEIA MODERNĂ" "OLIVIA","VIVA","PLAYBOY","POVESTEA MEA","BURDA"etc

Cereti formulare si liste gratis!

ARTIMMEX

import-export & distribution of publications and media
Reprezentanţi ELECTRECORD şi INTERCONT MUSIC

4 Farmington Cres.
Toronto, ON M1S 1G1 CANADA
e-mail: order@artimmex.com
INTERNET: www.artimmex.com
Tel.: (416) 332 9777
Fax: (416) 332 8777

ROMÂNIA, PENULTIMUL LOC ÎN EUROPA LA DEZVOLTARE UMANĂ

România se situează pe penultimul loc între ţările candidate la Uniunea Europeană, în ceea ce priveşte Indicele de Dezvoltare Umană (IDU), se arată în raportul realizat de Programul Naţiunilor Unite de Dezvoltare (PNUD).

În timp ce la nivel mondial, ţara noastră se situează abia pe locul 72, ţările din UE ocupă poziţii frunţaşe: Suedia - 3, Olanda - 5, Belgia - 6, Danemarca - 11, Finlanda - 14, Luxemburg - 15, Franta - 17. Şi ţările în curs de aderare ocupă poziţii onorabile la nivel mondial, pe cele mai avantajoase locuri situându-se Cipru (25), Slovenia (26), Cehia (31). Ce-i drept, România se situează peste Ghana şi Botswana, dar mult sub Bulgaria (57) şi Trinidad Tobago (54).

Primele trei locuri sunt ocupate de Norvegia, Islanda, Suedia, iar ultimele clasate sunt Bhutan, Sudan, Bangladesh, Congo şi Togo. La alcătuirea clasamentului s'au luat în calcul, în primul rând, venitul pe cap de locuitor, speranţa de viaţă şi nivelul educaţional al populaţiei, capitole la care România este codaşa Europei.

Raportându-se doar la continentul european, România rămâne în topul ţărilor codaşe, din punct de vedere al veniturilor şi al puterii de cumpărare. Cu un venit mediu anual pe cap de locuitor de 986 euro, ţara noastră este înaintea Bulgariei, Rusiei, Belarus, Bosniei-Herţegovina, Albaniei, Ucrainei şi Moldovei. Numai că banii câştigaţi de Români se ridică la nivelul a o treime din veniturile înregistrate de vecinii noştri din Ungaria, Republica Cehă sau Polonia, ţări care, în clasamentul privind dezvoltarea umană, ocupă poziţiile 54, 32, respectiv 35. Pensia medie din România, a cărei valoare nu depăşeşte 51,5 $, este de peste 30 de ori mai mică faţă de media pensiei din ţările Uniunii Europene, care variază între 1.500 şi 2.000 $. De asemenea, ţara noastră are cel mai mic nivel al pensiilor dintre toate candidatele la integrare, se arată în buletinul statistic întocmit special pentru ţările respective. La acest capitol, suntem devansaţi chiar şi de Bulgaria, unde media este de 56 $, şi suntem la mare distanţă de Slovenia (464 $), Cipru (388 $) şi Polonia (250 $).

Statisticile arată că Românii traiesc cu opt ani mai puţin decât cetăţenii Uniunii Europene. Speranţa medie de viaţă în UE este de 75,3 ani pentru bărbaţi şi 81,4 pentru femei, în timp ce, în România, femeile trăiesc, în medie, 75 de ani, iar bărbaţii, doar 66. De asemenea, ţara noastră conduce în topul numărului de analfabeţi din Europa de Est, cu 6%, în rândul persoanelor adulte, faţă de Bulgaria, cu 5%, sau Ungaria, care are doar 2% analfabetism.

AMINTIRILE ÎNCEP SĂ IA O FORMĂ CONCRETĂ

——Claudiu G. MATASA——

În anul 2003 s'au împlinit treizeci de ani de când Alexandr Soljeniţin a făcut cunoscut Occidentului tragedia lagărelor concentraţionare comuniste (Arhipelagul Gulag) şi o jumătate de secol de când s'au sistat pentru decade lucrările dela Canal, cea mai odioasă pedepsire în masă a deţinuţilor politici. Numărul aşa-zişilor *"Muncitori M.A.I."* printre care mă aflam ajunsese în primăvara lui 1952 la 19.000, distribuiţi inegal în cele 14 lagăre, sub-lagăre şi sectoare ale Canalului: Columbia (Cernavodă); Km.4 (Saligny); Km.31 (Castelu); Poarta Albă; Culme (Galesu); Peninsula şi Taşaul (Capul Midia). Folosirea deţinuţilor s'a făcut cu buna ştiinţă a membrilor CAER, nivel la care s'a iniţiat lucrarea. În România, aceasta a fost oficial anunţată prin HCM 505/25.05.1949 (publicat în Buletinul Oficial nr.33/26.05.1949) privind *Stabilirea lucrărilor pregătitoare pentru construirea Canalului Dunăre - Marea Neagră şi Înfiinţarea Direcţiei Generale a Lucrărilor Canalului Dunăre - Marea Neagră*. Lagărul dela Cernavodă (Columbia) îşi continuă activitatea şi după încetarea oficială a lucrului la Canal, fiind considerat în 1953/54 drept *"lagăr special pentru deţinuţi contrarevoluţionari"*.

Axată pe munca abrutizantă în condiţii subumane, viaţa celor care au fost deţinuţi la Canal poate fi comparată sub aspectul fizic, poate sub rezerva îmbolnăvirii pe restul vieţii, cu cea a celor din minele de plumb sau uraniu din alte regiuni. O parte din deţinuţi, printre care mă aflu, au fost expuşi în plus şi torturilor psihice folosite la Piteşti, Gherla sau Jilava. Deoarece suferinţele fizice au fost suficient de mediatizate în materie de chinuri şi privaţiuni, voi aminti pe scurt doar unele detalii personale mai *"picante"*!

Ca să putem scrie şi comunica (mă aflam, printre intelectuali de înaltă valoare), foloseam praf de DDT întins pe gamele, fără să fi fost preveniţi de efectele-i toxice. La Jilava, datorită numărului mare de arestaţi, ultimii veniţi erau constrânşi să doarmă *"la şerpărie"*, adică sub priciuri. Din cauza lipsei de înălţime, trebuiau să aleagă pentru întreaga noapte să doarmă acolo fie pe spate, fie pe burtă. Alternativa era totuşi favorabilă faţă de aceea de a dormi lipit de tinetă, urmând a fi stropit din acest hârdău în care ne făceam necesităţile. Tot noaptea, dar de data aceasta la Capul Midia, vecinul meu de prici m'a trezit urlând: un şobolan îi ajunsese la piele, după ce i-a ros bocancul... La o anchetă în iarna anului 1952, am fost uitat trei zile în safe-ul de beton al băncii din Constanţa, devenită sediu al Securităţii, unde nu se găsea nimic care m'ar fi putut izola de podeaua îngheţată. Cum nu cred că nu s'au întrebat cât timp poate să stea un om în picioare, Securitatea m'a tratat încă o dată ca pe unul care trebue să dispară: la Midia, în faţa a sute de deţinuţi, mă opusesem unui ordin, îndrăznind totodată să denigrez Uniunea Sovietică. [1]

Astăzi, după publicarea Cărţii Negre a Comunismului[2], unde flagelul este examinat pe larg şi comparativ în patru continente, Centrul şi Sud-Estul Europei par să fi suferit fizic mai puţin. Ţara noastră este mai mult menţionată (Cap.20: Europa centrală şi de Sud-Est, Karel Bartosek) mai mult pentru distrugerea Bucureştiului de către Ceauşescu). Numărul de morţi datorate regimurilor comuniste din zonă se ridica *"doar"* la un milion, adică la unu la sută faţă de totalul victimelor comunismului (China: 72 milioane; Uniunea Sovietică: 20 milioane; Cambodia: 2,3 milioane; Coreea de Nord: 2 milioane; Africa-Etiopia: 1,7 milioane; Afganistan: 1,5 milioane; Vietnam: 1 milion; America Latină: 150.000). Din punct de vedere psihic, cu toate că am ceva cunoştinţe despre torturile gen *"picătura chinezească"*, nu cred că cei din România cu sistemul de reeducare şi recunoaştere a unor greşeli adeseori imaginare s'au lăsat mai prejos. Trăind astăzi într'o societate în care *"cruzimea mentală"* este motiv de divorţ şi unde traumatismul psihologic resimţit de prizonier şi de familia sa este tratat foarte serios, am fost surprins să văd că mai toate lucrările româneşti dedicate victimelor comunismului se limitează la impactul fizic.

Psihologia terorii.

În Cartea Neagră menţionată se arată că teroarea a constituit dela început baza comunismului modern, unde lagărele, munca forţată şi teroarea nu erau produsul accidental al unei politici rău înţelese, ci un program guvernamental, rezultate ale unui calcul deliberat. Nimeni nu putea să se considere nevinovat: nu numai ca acţiuni fără vreo importanţă, sau păreri inofensive puteau fi interpretate drept crime, dar orice bănuială sau reclamaţie, interesată sau nu, putea să ducă la ani de recluziune. Erai vinovat *"din principiu"*. Am cunoscut pe unul care întrebat de ce a fost arestat, răspunde *"pentrucă am mâncat sarmale"* (omisiune de denunţ: trecând pe stradă, a fost invitat la masă, la un parastas: printre meseni se afla şi unul căutat de Securitate). Altul răspunde *"pentrucă nu mi-a venit iubita la timp"* (părtaş la un complot: casa în faţa căreia aştepta fără să ştie, adăpostea un grup de pensionari care *"făceau guverne"*). Familiarizate cu purjările, până şi cadrele de conducere trăiau ades cu frica în sân...

Un medic, Nicu Ioniţă[3,4], fost deţinut şi el, a descris teroarea ca pe un mecanism psihoneurofiziologic de transformare a omului în contrariul său, detenţia fiind un puternic factor perturbător al funcţiunilor psihice accentuate de condiţiile inumane din închisoare. Armă psihologică complexă, teroarea subminează integritatea structurilor nervoase turburând activitatea creierului care-şi pierde funcţiunea de comandă şi control asupra etajelor inferioare care încep să funcţioneze autonom, antrenând turburări fiziologice majore, urmate de modificări ale sensibilităţii şi sensorialităţii, cu repercursiuni asupra întregii economii a organismului. Teroarea este o armă cu explozie întârziată ce alterează funcţiile fundamentale psihice, cognitive, afectiv-emoţionale şi de execuţie, cu instalarea unei stări confuzive în care forţele de apărare sunt anulate, ducând la pierderea propriei identităţi. Victima devine prizoniera fantasmelor subconştientului care se reflectă în stări supra-emotive, coşmaruri, îndoieli faţă de tot ceea ce-l înconjoară. Comunismul şi-a propus să excludă orice individ sau grup care va îndrăzni să refuze supunerea oarbă la adevărul unic decretat oficial: cei care contraveneau trebuiau izolaţi ca *"duşmani ai poporului"* care puteau contamina pe cei din jur, şi ca atare, trebuiau închişi: cei mai elevaţi, în *"spitale psihiatrice"*. Multe dintre victimele comunismului nu pot arăta răni sau cicatrice: sistemul nu ţintea decât în secundar trupul. Dacă crearea *"omului nou"* întâmpina greutăţi, se recurgea la schilodirea sufletului, la transformarea omului într'un robot care să răspundă exact nu numai la comenzi, dar să-şi modifice modul de a simţi şi gândi. Este izbitoare paralela cu cartea 1984 a lui Orwell în care cei aflaţi sub controlul lui Big Brother trebuiau să-şi desfăşoare acţiunile conform instrucţiunilor Ministerului Adevărului, sau al Iubirii...

Perversitatea comunismului, aşa cum arată Cartea Neagră, este că pe când naziştii nu pretindeau că sunt virtuoşi sau au idealuri morale, discipolii lui Lenin trâmbiţau umanismul cerând victimelor să-şi mărturisească crimele ca apoi ades să-i omoare, acţiune cu atât mai insidioasă cu cât această personalitate se bucura de simpatia unora. Pe când naziştii îsi lichidau rapid adversarii (execuţii, gaze), comuniştii omorau cu încetul şi prin inaniţie, milioane de oameni în Ucraina, China, Etiopia, Cambodia, aşa cum se face astăzi în Coreea de Nord.

Post-pedeapsa şi pedepsirea familiei.

Pedepsind şi ucigând în masă, comuniştii au generat probleme sociale de mari proporţii. Luând doar după ce mi s'a întâmplat mie, deşi pe biletul meu de eliberare nu apărea vreo vină pentru care am fost închis[5] (la fel ca şi la episcopul greco-catolic Ioan Ploscaru care a stat închis nu mai puţin de 39 de ani[6]) am avut după eliberare domiciliu obligatoriu, fiind obligat să iau la două săptămâni o ştampilă a miliţiei. Încercând să-mi reiau cursurile întrerupte, decanul Facultăţii de Chimie Industrială a Institutului Politehnic Bucureşti, Petre Spacu Jr., mi-a râs în nas: norocul mi-a fost că rectorul institutului, Traian Negrescu, m'a ajutat invocând un principiu rareori folosit pentru necomunişti, acela că după ispăşirea pedepsei, fostul deţinut este reabilitat.

Salariaţii care încercau să-şi redobândească locul de muncă erau retrogradaţi, dacă aveau norocul să fie reangajaţi. Zeloşii din întreprindere îşi făceau punct de onoare în a-i ataca cu orice ocazie, dovedindu-şi astfel ataşamentul. În cazul că nu li se luaseră deja locuinţele, unii din vecini căutau să tragă foloase din absenţa îndelungată. În loc să ajute, arătau că în societatea comunistă conceptul *"Homo homini lupus"* era la înălţime. Copiii deţinuţilor erau ţinta celorlalţi copii, şi prea ades a învăţătorilor care doreau să se pună bine cu stăpânirea. Nu doar fostul deţinut era pedepsit, ci şi întreaga familie: aceasta era obligată, cum se spunea atunci, să danseze... *"cea-cea"*, dans la modă pe atunci (ce a fost tata, ce a fost mama, etc.) Copilul era învăţat să aibă două feţe, el înţelegând din vreme ce se poate spune acasă, şi ce se poate la şcoală. Caz fericit, dacă ne luăm după pilda pe care trebuia să o urmeze UTM-ul, copia Comsomolului: Pavlik Morozov nu numai că şi-a denunţat tatăl, dar la procesul acestuia s'a transformat în acuzator. Răutatea şi cinismul erau cultivate uneori şi fără scop, din amuzament probabil: dau cazul familiei mele căreia i s'a returnat cu menţiunea *"mort"* pachetul trimis mie la Căsuţa Poştală 16 (Midia-Năvodari). Tracasat continuu la serviciu datorită originei sociale şi a *"meritelor proprii"*, ani după eliberare am fost periodic anchetat de Securitate: după douăzeci de ani dela detenţie, la Viena fiind, mai aveam încă coşmaruri cu torturi şi interogări. Sufleteşte otrăvite, familiile celor pedepsiţi pe nedrept au căutat instinctiv să-şi răzbune ruda: să fie doar întâmplarea ca tatăl meu, fost procuror general, a trebuit mereu să se ascundă, şi că mama mea vitregă, Elena Cortez Matasa, a contribuit la editarea cărţii Journal de la Felicite[7], descriind ororile lagărelor din România, traducătoarea în franceză fiind vara mea, Marily le Nir?

Deşi nu trăim într'o societate perfectă, am fost mirat să văd, în comparaţie, grija care se acordă deţinuţilor şi familiilor acestora în SUA. Deşi admit că nu toţi deţinuţii sunt schimbaţi de viaţa de încarcerare (incomparabilă cu cea din temniţele comuniste), cercetătorii sunt de acord că cei mai mulţi suferă consecinţe de lungă durată, urmări ale durerii, deprimării, alterării vieţii şi interacţiunii ades pervertite cu cei din jur[8-9]. Ca urmare, atât statul cât şi societatea fac eforturi ca atât familia deţinutului cât şi acesta să se poată integra cât mai uşor (programe de *"decompresiune"* şi de *"counseling"*, învăţare de meserii), toate făcute nu în scopul de a spăla creierul. Cazierul nu este făcut public decât în cazurile în care poate apărea un pericol pentru vecini. Ilustrativ este faptul că până şi lui Hinckley, cel care l-a împuşcat pe Preşedintele Ronald Reagan, i s'a permis recent să părăsească închisoarea o dată pe săptămână ca să-şi întâlnească familia...

Dublul standard.

Comunismul a ucis de zece ori mai mulţi indivizi decât nazismul[10]. Prezentând Cartea Neagră Academiei Franceze, eminentul istoric francez Alain Besançon s'a întrebat retoric *"cum se face că astăzi cele două sisteme sunt tratate atât de inegal în istorie, ajungându-se la punctul în care comunismul de tip sovietic, încă prezent pe scena mondială, este aproape uitat?"* Explicaţia o dă tot Cartea Neagră, care arată că participarea Uniunii Sovietice la înfrângerea nazismului a permis multora, şi îndeosebi celor de stânga, să folosească două măsuri pentru măsura aceleiaşi fapte. În studiul său, Kuhner[10] se revolta că până şi astăzi, în multe campus-uri ale universităţilor din SUA, se învaţă că Marxism-Leninismul, spre deosebire de geamănul său totalitar, nazismul, a fost o ideologie binevoitoare care a încercat să impună pacea universală şi justiţia socială, concepţie frumoasă, dar prost pusă în aplicare.

În România, făcându-se parcă ecoul broşurei *"Documentarea crimelor împotriva umanităţii săvârşite de comunism"* al Fundaţiei Memorialului Victimelor Comunismului din Washington, care arată că pe când ororile nazismului sunt bine cunoscute, sunt puţini cei care ştiu victimele comunismului, cel de al X-lea Congres al Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici (AFDPR), desfăşurat în anul 2003 la Braşov a cerut ca de vreme ce se exercită presiuni pentru ca în noul Cod Penal să fie inclusă infracţiunea de negare sau contestare a Holocaustului, sau a efectelor acestuia, ar trebui ca să nu lipsească de acolo nici infracţiunile legate de contestarea Holocaustului comunist.

Tendinţele încep să se transforme în fapte.

După aproape cincisprezece ani dela destrămarea Uniunii Sovietice, relaţiile amicale cu o Rusie condusă de un fost şef al KGB-ului încep să scârţâie tot mai mult. În România, la Piteşti au fost publicate volumele *"Experimentul Piteşti - reeducarea prin tortură"* şi *"Opresiunea cultelor religioase din Romiania în timpul dictaturii comuniste"*, volume care au ajuns în peste 23 de ţări cu ocazia Congresului Mondial al Matematicienilor Români care a avut loc la Universitatea din Piteşti în Iunie 2003. În Canada, filmul românesc *"Binecuvântată fii, închisoare"* a obţinut în Septembrie 2003 premiul internaţional *"Pentru cea mai bună contribuţie artistică"* la cea de-a 27-a ediţie-a *"Festivalului Filmelor Lumii"* la Montreal. Juriul Premiului Ecumenic i-a decernat la rândul său o menţiune specială pentru aportul uman şi recunoaşterea valorilor etice, sociale şi spirituale. O măsură a importanţei festivalului menţionat este participarea a peste 70 de ţări cu peste 400 filme...

La data de 10 Septembrie 2002, Centrul Woodrow Wilson din capitala SUA a organizat o seară specială dedicată Memorialului Victimelor Comunismului şi Rezistenţei dela Sighet, încheiată cu un film despre memorialul menţionat. Printre participanţi s'au aflat dr. Eliot Sorel, profesor la G. Washington University şi Romulus Rusan, directorul Centrului pentru Studiul Comunismului. Două luni, mai târziu, la Bucureşti, acelaşi centru şi-a lansat ultimele publicaţii în cadrul târgului de carte *"Gaudeamus"* găzduit în pavilionul RomExpo. În 1998, Memorialul Sighet, aflat în centrul oraşului, a fost desemnat de către Consiliul Europei ca fiind unul dintre principalele aşezări memoriale din Europa, la nivelul Muzeului Auschwitz şi Memorialului Păcii din Normandia. Acolo se ţin anual sesiuni de comunicări, la una având cinstea să vorbesc unui număr mare de anticomunişti veniţi din mai multe ţări. În construcţie se afla Complexul Monumental *"Experimentul Piteşti"*, aşezat lângă fosta închisoare de deţinuţi politici dela Piteşti (zidul, două cruci şi piatra din stânga care va semnifica lupta de rezistenţă a grupurilor înarmate împotriva bolşevizării României).

În SUA, Fundaţia Memorialului Victimelor Comunismului din Washington DC (organizaţie autorizată de rezoluţia congresului H.R. 3000 şi aprobată de Preşedintele Clinton, legea publică 103-199) a primit aprobarea din partea National Park Service pentru construcţia monumentului cu acest nume în plin centrul capitalei SUA: planul este ca în centrul acesteia să se afle o statuie de 3 m reprezentând Zeiţa libertăţii care ţine în mână o flacără eternă, replică a celei create de studenţii chinezi în piaţa Tien an Men din Beijing şi distrusă de tancuri în 1989.

Cei care uită trecutul sunt condamnaţi să-l repete.

Aforismul filosofului George Santayana îşi are o aplicare concretă în ceea ce se petrece astăzi. Deşi încă din anii 1920 Raymond Duguet a scris Une Bagne en Russie Rouge (O temniţă în Rusia roşie) şi în anii 1930 ziarele franceze au raportat în amănunt procesele fictive dela Moscova, iar în 1947 Viktor Kravcenko a descris într'o carte viaţa în Uniunea Sovietică, stârnind acuzarea că ar fi inventat totul, o schimbare s'a produs mult mai târziu, odată cu Pasternak şi Soljenitin. A trebuit să apară cu multă vâlvă cartea ultimului, Arhipelagul Gulag, ca un număr de marxişti averaţi să se desolidarizeze, cel puţin în public, de doctrina respectivă. De curând, cu ocazia lansării ediţiei originale a Cărţii Negre în

Continuare în pag. 9

EROI AI REZISTENŢEI ARMATE ANTICOMUNISTE

Elisabeta Rizea

George GEORGESCU

Despre rezistenţa armată anticomunistă din România istoricii au păstrat în mod conştient o tăcere mormântală. Datorită însă mărturiilor unor supravieţuitori şi unor articole din presa occidentală, astăzi se ştie că regimul comunist instalat cu ajutorul blindatelor sovietice a întâmpinat în ţara noastră una dintre cele mai puternice opoziţii.

Timp de aproape 14 ani luptătorii din Rezistenţa Armată Anticomunistă care acţionau practic în toate regiunile ţării au dus lupte grele împotriva batalioanelor speciale ale Securităţii care erau dotate cu armament automat, artilerie uşoară, elicoptere, câini dresaţi şi beneficiau în plus de sprijinul unor trupe ale vanatorilor de munte din MFA. Luptând cu un eroism legendar, adesea până la ultimul cartuş pe care îl păstrau pentru a nu cădea vii în mâinile Securităţii, ei au scris cu sânge o pagină glorioasă din Epopeea rezistenţei naţionale anticomuniste. Prinşi cu ajutorul unor agenţi deghizaţi în ciobani sau pădurari, al unor trădători, sau depăşiţi numeric în luptă de forţele armate, luptătorii din rezistenţă au fost supuşi unor torturi de un sadism ce depăşeşte ororile tribunalelor inchizitoriale ale Evului Mediu. Smulgerea dinţilor şi a unghiilor dela mâini şi picioare cu cleştele de cuie, lovituri cu bocancii în cele mai sensibile zone ale corpului, alimente extrem de sărate fără apă de băut, bătăi cu gârbaciul până la ruperea ţesuturilor sau atârnarea de un cârlig a părului, cum au procedat cu Elisabeta Rizea pe care pur şi simplu au scalpat-o, sunt numai câteva din arsenalul torturilor folosite asupra luptătorilor din rezistenţă sau a celor care i-au sprijinit.

După ocuparea României de către armata roşie în urma capitulării necondiţionate dela 23 August 1944, regimul comunist a inaugurat o politică de exterminare a tuturor celor care constituiau o piedică în calea sovietizării ţării. Arestarea în masă a opozanţilor colectivizării forţate în care i se luau ţăranului român toate sursele de existenţă, naţionalizarea întreprinderilor industriale, miniere, bancare şi de transport, trecerea în proprietatea statului a terenurilor agricole, a pădurilor precum şi confiscarea averilor, au fost la obârşia nemulţumirilor populaţiei din rândul cărora s'au ridicat mii de luptători cu arma în mână pentru a se opune fărădelegilor regimului comunist uzurpator. Într'o Dare de Seamă a Direcţiei Securităţii Statului din acea perioadă se menţionează *"activitatea teroristă a peste 39 de bande"*, adică grupuri înarmate de luptători. Istoricul Adrian Brişca a identificat însă după cercetări extrem de minuţioase peste 60 de organizaţii paramilitare de rezistenţă anticomunistă, întocmind o listă cu numele acestor organizaţii, regiunile unde acţionau, numărul şi numele combatanţilor. Fundaţia Luptătorilor din Rezistenţa Armată Anticomunistă din România precizează că numărul luptătorilor activi se ridica in acea perioadă la câteva zeci de mii. Scriitorul Cicerone Ioniţoiu, care a cercetat şi studiat la rândul lui rezistenţa anticomunistă din România, face in lucrarea sa menţiunea că a adunat cu migala *"faptă lângă faptă, nume lângă nume pentru a reface o lume de eroi adevăraţi şi de martiri"*. Această lume de eroi şi de martiri care au pus mai presus de orice demnitatea neamului, era alcătuită din foşti ofiţeri ai Armatei Române, din elevi, studenţi, ţărani, muncitori, învăţători, preoţi, membri ai PNŢ, ai PNL şi ai Mişcării Legionare, care acţionau înfrăţiţi în luptă pentru apărarea identităţii şi tradiţiilor ce fac parte din tezaurul spiritual al neamului nostru. Singura opţiune politică mărturisită, acea care i-a înfrăţit, a fost lupta împotriva comunismului şi a celor care i-au instalat prin fraudă la cârma ţării.

În Banat acţiona Grupul Teregova, una dintre cele mai numeroase organizaţii de luptători ai rezistenţei anticomuniste condusă de colonelul Uţă, avocatul Spiru Blănaru şi comandorul de aviaţie Petre Domăşneanu, grup care s'a unificat apoi cu cel condus de căpitanul Gh. Ionescu ce depusese jurământ la constituirea grupului său în faţa preotului din sat. În Munţii Apuseni acţionau Grupurile maiorului Nicolae Dabija, cavaler al Ordinului Mihai Viteazul, decorat cu *"Crucea de Fier"* pe frontul de Est şi *"Haiducii Anticomunişti"* conduşi de avocatul Leon Suşman, grup care a intrat în legendă datorită acţiunilor temerare intreprinse pe Valea Arieşului, unde cei mai în vârstă îşi mai amintesc şi astăzi de ei. În regiunea Târnavelor activa *"Centrul de rezistenţă anticomunistă"* al Grupului Golea-Samoilă paraşutaţi de avioane americane, iar în Munţii Vrancei acţiona Grupul fraţilor Ion şi Cristea Păragină instruiţi de tânărul ofiţer Mihai Timaru şi cel al cpt av. Mândrişteanu. În zona oraşului Timişoara acţiona o numeroasă organizaţie Naţional-Creştină intitulată *"Partizanii României Mari"* din care au fost arestaţi după lupte deosebit de crâncene, peste 200 luptători. În Craiova rezistenţa era condusă de generalul Ion Carlaont, maiorul Lucian Dimitriu şi cpt. Remus Radina, iar în Dobrogea luptau *"Haiducii Dobrogei"* conduşi de fraţii Fudulea şi Gogu Puiu. Se mai aflau în evidenţa Securităţii Grupul *"Gărzile lui Decebal"* condus de Părintele Gămălau, *"Sumanele Negre"*, *"Partizanii Albi"*, *"Haiducii lui Avram Iancu"*, *"Graiul Sângelui"*, *"Garda Albă"*, *"Vlad Ţepeş"* şi încă multe altele. În Munţii Făgăraş existau mai multe grupuri de rezistenţă armată împotriva cărora Securitatea a mobilizat forţe alcătuite din câteva mii de oameni deoarece aceste grupuri le dădeau cel mai mult de furcă. Pe versanţii nordici ai muntelui acţiona *"Rezistenţa Naţională"* condusă de Ion Gavrilă Ogoreanu care fusese condamnat la moarte de justiţia comunistă, dar care a scăpat din universul concentraţionar în urma intervenţiei personale a preşedintelui Statelor Unite, Richard Nixon. Astăzi venerabilul inginer Ion Gavrilă Ogoreanu este preşedintele Fundaţiei Luptătorilor din Rezistenţa Armată Anticomunistă din România. Pe versanţii sudici acţionau *"Haiducii Muscelului"* în număr de peste 70 de luptători, sub conducerea fostului comandant al Regimentului 30 Muscel, şeful de stat major al Diviziei a III-a col. Arsenescu şi a cpt. din Garda Regală Toma Arnăuţoiu decorat cu Ordinul *"Coroana României"* pe frontul de Răsărit. Cu ajutorul unui aparat de radio emisie-recepţie colonelul Arsenescu menţinea permanent legătura cu comandamentul anglo-american din Germania transmiţând coordonatele topografice pentru paraşutarea de armament, aşteptând ziua în care trupele americane vor elibera România. Ceea ce nu au ştiut atunci vajnicii luptători din rezistenţă a fost înţelegerea secretă ce avusese loc la Yalta în Februarie 1945 între Roosevelt, Stalin şi Churchill în cadrul căreia au fost împărţite zonele de influenţă din Europa, ţara noastră fiind cedată Ruşilor în schimbul Greciei la cererea primului ministru al Marei Britanii. Deşi au realizat la un moment dat încheierea acestui târg, ei au continuat să lupte până ce ultimul dintre ei a căzut cu arma în mână. Sacrificiul lor suprem nu a fost însă în zadar deoarece au demonstrat întregii lumi că un popor poate fi învins de forţe mai puternice, dar nu poate fi îngenuncheat şi că adevăraţii eroi sunt aceia care preferă cu demnitate moartea în locul umilitoarelor lanţuri ale sclaviei.

După 10 ani de rezistenţă armată în judeţele Argeş, Muscel şi Dâmboviţa, într'o acţiune la care au participat câteva detaşamente operaţionale compuse din sute de securişti, fraţii Arnăuţoiu au fost capturaţi în urma unei acţiuni mârşave, după ce unul din trădători le-a pus narcotic în băutură. Şi colonelul Arsenescu a fost prins tot prin trădare într'o comună de lângă oraşul Câmpulung, unde se ascunsese. Ei au fost executaţi în luna Iulie anul 1959 la Jilava împreună cu alţi 17 membri ai organizaţiei printre care patru preoţi. Părinţii fraţilor Arnăuţoiu, Laurenţia şi Iancu au murit la rândul lor în închisorile comuniste, de asemeni şi soţia lui Toma Arnăuţoiu, Maria Plop, căreia Securitatea i-a luat fetiţa de 2 ani pe care o născuse în munţi. Ea a fost condamnată la muncă silnică pe viaţă, decedând în închisoare în anul 1961, în urma torturilor.

După lichidarea nucleului de conducere al Organizaţiei *"Haiducii Muscelului"*, aproape 50 de localităţi de pe Valea Dâmboviţei între Dragoslavele şi Rucăr au fost asediate de trupe ale Securităţii fiind operate sute de arestări în rândul locuitorilor care au fost anchetaţi torturaţi şi condamnaţi la ani grei de temniţă. Un membru al organizaţiei, Cornel Drăgoi, fiul preotului din Nucşoara, asasinat la Jilava în lotul *"Haiducilor"*, povesteşte într'un interviu cum a fost *"zdrobit"* cu parul în timpul anchetei iar mama lui, preoteasa, torturată în mod bestial. Foarte mulţi membri ai organizaţiei, susţinători, sau numai suspectaţi că au ajutat luptătorii cu alimente, au fost scoşi din case şi împuşcaţi la marginea satelor, pe câmp, fără nici un fel de proces sau condamnare. Maria Jubleanu din oraşul martir Nucşoara, mama a doi băieţi care luptaseră alături de Arsenescu şi Arnăuţoiu a fost împuşcată de un securist şi călcată în picioare până i-au ieşit plămânii afară.

Elisabeta Rizea

Nucşoara. O comună din judeţul Argeş, aşezată la poalele Masivului Iezer din Munţii Făgăraşului, pe cursul superior al Râului Doamnei, într'o regiune încărcată de istorie, cu oameni dotaţi cu dârzenia cavalerilor teutoni care, după cum menţionează unii istorici, au înfiinţat oraşul Câmpulung în prima jumătate a sec.XIII. Aici, în casa Elisabetei Rizea nepoata fruntaşului ţărănist Gheorghe Şuţa asasinat de comunişti, a luat fiinţă la începutul anului 1949 grupul de comandă al organizaţiei *"Haiducii Muscelului"* alcătuit din 15 locuitori din Nucşoara care au depus jurământul de credinţă în prezenţa colonelului Gheorghe Arsenescu, a fraţilor Arnăuţoiu şi a preotului Ion Drăgoi, jurând cu mâna pe Evanghelie şi pe cruce să lupte cu arma în mână împotriva comunismului şi să nu se trădeze unii pe alţii.

Elisabeta Rizea a fostul omul de legătură al acestei organizaţii, iar soţul ei Gheorghe a participat la acţiunile din munţi alături de ceilalţi luptători anticomunişti. În anul 1949 ea a fost arestată şi supusă unei anchete în cadrul careia cpt. Cârnu a spânzurat-o cu părul de un cârlig, după care a tras masa de sub ea, părul rămânându-i agăţat în inel datorită greutăţii corporale. După aceea au acoperit-o cu un preş ud şi au bătut-o cu un gârbaci în mod atât de sălbatic încât a zăcut zece zile în pat sprijinindu-se numai în frunte şi genunchi datorită rănilor de pe corp. A fost apoi trimisă în închisoarea dela Jilava, unde timp de 2 ani până la proces a fost torturată în mod bestial de câţiva torţionari, printre care i-a identificat pe lt. Constantinescu şi pe fostul frizer ţiganul Zamfirescu devenit locotenent de Securitate. Cu toate suferinţele îndurate, ea nu a divulgat locul unde se ascundeau luptătorii din munţi pe care îi aprovizionase cu alimente, informaţii şi armament, rugându-se lui Dumnezeu în timpul torturilor la care era supusă zilnic să-i dea putere să nu-şi trădeze camarazii alături de care depusese jurământul de credinţă. A fost condamnată la 7 ani închisoare pentru delictul de *"favorizarea infractorului"*. Soţul ei Gheorghe Rizea a fost bătut cu gârbaciul cu atâta sălbăticie încât pe lenjerie i-au rămas lipite bucăţi de carne şi sânge închegat. Dela Jilava, Elisabeta Rizea a fost dusă la închisoarea dela Mislea unde le-a întâlnit pe soţia liderului ţărănist Ion Mihalache care a îngrijit-o cu devotament cât a fost bolnavă de icter şi pe soţia mareşalului Antonescu care i-a dăruit câteva articole de lenjerie lucrate de mâna ei.

În anul 1958, după executarea celor 7 ani de închisoare şi-a asumat un risc deosebit de mare continuând să menţină legătura cu *"Haiducii Muscelului"* cărora le-a furnizat în continuare informaţii şi alimente. După prinderea col. Arsenescu în anul 1961, este din nou arestată şi condamnată la moarte, pedeapsa fiindu-i comutată, în urma recursului, la 25 ani muncă silnică şi confiscarea totală a averii, plus 10 ani interdicţie fiind considerată *"duşman al poporului"*. A fost ţintuită în lanţuri grele la picioare şi câtuşe la mâini deoarece, aşa cum i-a spus unul din torţionari, *"eşti tulpină şi rădăcină de ţărănişti şi liberali"*. A fost eliberată în anul 1964, după 12 ani de detenţie, în urma Decretului de graţiere a deţinuţilor politici, fiind însă ţinută sub strictă supraveghere până în anul 1990, anul răsturnării odiosului regim comunist.

După evenimentele din Decembrie 1989 a acordat câteva interviuri, unul dintre ele înregistrat pe peliculă de cineasta Lucia Hossu-Longin, realizatoarea *"Memorialului Durerii"*. În acest episod Elisabeta Rizea a demascat metodele inumane de tortură la care a fost supusă de călăi în uniformă de ofiţeri de Securitate, devenind cunoscută în intreaga ţară şi peste hotare. A decedat la data de 4 Octombrie 2003, fiind înmormântată în comuna ei, Nucşoara. Trecând la cele veşnice după o viaţă dedicată în întregime luptei pline de abnegaţie şi devotament pentru păstrarea identităţii şi independenţei neamului nostru, Elisabeta Rizea a intrat direct în legendă. Această femeie dârză şi neclintită ca o stâncă din Masivul Iezer nu a suflat o vorbă despre locul unde se ascundeau *"Haiducii Muscelului"*, nici chiar atunci când căpitanul torţionar Cârnu şi-a încleştat mâinile în jurul gâtului ei pentru a o sugruma, sau când o altă brută de securist s'a suit cu picioarele pe pieptul ei slăbit de nemâncare şi bătăi, forţând-o să trădeze.

Curajul şi demnitatea de care a dat dovadă în timp ce unii au cedat sub tortură sau au trădat din laşitate sau interese meschine, constituie un capitol deosebit de important din Epopeea luptelor armate ale rezistenţei anticomuniste din România, în care şi-au dat viaţa unii dintre cei mai de seamă fii născuţi pe meleagurile mioritice.

Elisabeta Rizea din Nucşoara este un simbol adevărat al rezistenţei armate anticomuniste din România, în amintirea căreia trebue să ne plecăm cu pioşenie genunchii.

TRADUCERI AUTORIZATE
(CERTIFIED TRANSLATIONS)
Membru ATIO & CTIC
Diplomă şi Foaie Matricolă ~ Adeverinţe
Certificat Naştere – Căsătorie - Cazier
Hotărâre Divorţ - Acte Sponsorare
LUCIAN EFANOV
Tel: 416 - 587 - 6603
Specializat în acte de echivalare studii pentru Ontario College of Teachers ~ Medical Council şi Professional Engineers of Ontario
Fax: 905 - 619 - 9345
E-mail: postscriptum@lycos.com
Web site: PostScriptum.Netfirms.com
Traduceri profesionale, la preţuri rezonabile!
Post-Scriptum Translations

Proteste împotriva planului lui CV Tudor de a dezveli o statuie a fostului premier israelian Rabin

Cotidianul israelian *"Haaretz"* a reluat în versiunea on-line informaţiile despre planurile lui Corneliu Vadim Tudor de a dezveli o statuie a fostului premier israelian Yitzhak Rabin, citând declaraţiile ambasadoarei Israelului la Bucureşti despre un gest cu iz electoral al unui om politic cu reacţii *"antisemite, xenofobe şi antidemocratice"* şi ale Daliei şi Yuval Rabin, care protestează împotriva a ceea ce numesc *"efortul de a folosi memoria lui Yitzhak Rabin pentru propriul profit politic."*

Între timp, proteste au fost formulate şi de reprezentanţii asociaţiilor din Israel ale Evreilor originari din România, la o întâlnire cu ambasadoarea Mariana Stoica. Purtătoarea de cuvânt a preşedintelui Iliescu, Corina Creţu a declarat tot că *"nu este normal ca o personalitate să fie exploatată fără a fi consultaţi cei apropiaţi acesteia."*

Israelul şi copiii fostului premier israelian Yitzhak Rabin au protestat faţă de intenţia politicianului ultranaţionalist CV Tudor de a dezveli un bust al lui Rabin la data de 15 lanuarie la Braşov. Adjunctul ambasadorului Israelului la Bucureşti, Sandra Simovici a declarat că Vadim Tudor, liderul partidului România Mare a avut în trecut poziţii anti-semite, xenofobe şi anti-democratice, şi intenţia de a dezveli un bust al lui Yitzhak Rabin nu are decât scopuri electorale.

Se relatează că bustul a fost ridicat fără aprobarea Consiliului Local Braşov. Fostul ministru adjunct al Apărării din Israel, Dalia Rabin, fiica lui Yitzhak Rabin, fratele acesteia, Yuval Rabin, şi fostul director general în cabinetul premierului, Shimon Sheves au protestat faţă de încercarea lui Corneliu Vadim Tudor de a folosi memoria lui Rabin pentru propriul beneficiu politic.

Într'un comunicat cei trei spun că nu au primit o invitaţie de a participa la dezvelirea monumentului, dar precizează că şi dacă ar fi fost invitaţi, ar fi refuzat pentrucă nu doresc să participe la un eveniment organizat *"de o persoană cu vederi de extremă dreapta, care nu a avut nici un fel de legătură cu amintirea fostului premier Yitzhak Rabin"*.

MARE UNIRE A ROMÂNILOR
UNU DECEMBRIE 1918-2003

În urmă cu o lună de zile s'au împlinit 85 de ani, dela cele trei mari uniri pe care provinciile româneşti (Basarabia 9 Aprilie, Bucovina 30 Noembrie şi Transilvania 1 Decembrie), prin organele lor alese, au hotărît, în fatidicul an 1918, să se unească cu Ţara Mamă - România.

Cu această ocazie, în acest an, Asociaţia Culturală Pro Basarabia şi Bucovina Bihor îşi îndreaptă amintirile şi gândurile sale spre acei eroi şi martiri ai neamului românesc, care în Războiul de Întregirea Neamului (1916-1920) s'au jertfit pentru înfăptuirea acestui măreţ ideal, pe câmpurile de luptă din Carpaţi, Dunăre, Mărăşeşti, Mărăşti, Oituz, Nistru, Tisa, Budapesta şi pretutindeni, îi slăvim şi-i purtăm veşnic în inimile noastre şi lăsăm cu limbă de moarte urmaşilor, urmaşilor noştri, peste veacuri, ca şi ei să-i slăvească şi să-i preamărească, rugându-se mereu pentru ei şi să nu-i uite în vecii vecilor.

Cu aceeaşi pioasă aducere aminte ne îndreptăm gândurile noastre spre acei aleşi ai neamului nostru, ce au gândit, organizat şi au condus această mare acţiune de unire a neamului (I.C. Brătianu, T. Ionescu, P. Halipa, I. Ienculeţ, I. Flondor, Iuliu Maniu, A. V. Voevod, Regele Ferdinand I, Regina Maria, Prezan, etc.) rugându-l pe Tatăl Ceresc să-i aibă, pe toţi, în grija Sa.

Totodată, şi în acest an, Asociaţia noastră, cu acest mare Praznic al Neamului Românesc, feliciţă, din suflet, membrii, simpatizanţii, sponsorii, donatorii şi pe toţi sprijinitorii săi şi ai neamului, dorindu-le sănătate deplină şi succese în acţiunile lor.

Ne adresăm pe această cale, elevilor şi studenţilor ce învaţă şi studiază în Ţara Mamă, dorindu-le succes şi felicitându-i în această mare zi pentru toţi Românii de pretutindeni, sfătuindu-i să nu uite că sunt Români, ca atare trebue să lupte pentru a trăi toţi împreună în Scumpa Românie Mare (aşa cum ne-au creat-o şi ne-au lăsat-o ca moştenire înaintaşii noştri).

Felicităm, cu aceeaşi dragoste de neam, pe toţi cetăţenii din provinciile ce ne-au fost răpite cu vicleşug şi forţă în anii 1940-1944, şi-i asigurăm că va veni ziua cea mare (când Prutul - cel blestemat - nu ne va despărţi). Nu vă vom uita, sprijinindu-vă din toate puterile noastre!

Vai de trădători şi de mişei, că-i vom scuipa şi-i vom goni cu pietre!

ASOCIAŢIA CULTURALĂ
"PRO BASARABIA ŞI BUCOVINA"
Preşedinte, Dr. Ioan Groza

AMINTIRILE ÎNCEP SĂ IA O FORMĂ CONCRETĂ

Urmare din pag. 7

Franţa, au avut loc discuţii aprige la nivelul parlamentului acestei ţări. În România, singurul program ce prezintă ororile comunismului, Memorialul Durerii realizat de Lucia Hossu Longin, este programat la cererea autorităţilor doar la ore târzii, în noapte.

Timid, în câteva ţări au apărut plăci comemorative sau monumente dedicate victimelor comunismului. Placa dedicată genocidului de către Comitetul Comemorativ Ucrainian a trebuit să fie instalată la Los Angeles, şi nu la Kiev. De 7 Noembrie 2003, aniversarea revoluţiei bolşevice, rebotezată astăzi *"Ziua reconcilierii şi înţelegerii"*, au defilat fluturând steaguri roşii un număr de comunişti bătrâni, publicul rămânând indiferent. Cu acea ocazie, directorul muzeului Andrei Zaharov şi a Comitetului pentru reabilitarea victimelor opresiunii politice, Alexandr Yakovlev a spus: *"Repede mai uităm că milioane de oameni au murit în urma terorii de stat. Cu puţine excepţii, toţi ceilalţi vor să uite şi mai nimeni să se căiască"*[11]. Cu acea ocazie, acest muzeu şi centrul respectiv au lansat un CD dând informaţii despre 640.000 victime ale terorii sovietice.

Vizitând Moscova şi Sfântul Petersburg am văzut la locul lor statui şi embleme comuniste precum statuia lui Felix Djerjinsky, cel care a înfiinţat poliţia secretă sovietică, sau Secera şi Ciocanul. Mai mult, în districtul Krasnaya Presnya, la doar doi km Vest de Kremlin se află statuia şi parcul dedicat lui Pavlik Morozov. Surprins de toate acestea, la întrebări mi s'a răspuns cu nostalgie că acestea fac parte din... istorie. Într'adevăr, la un mai recent sondaj a 1.600 Ruşi efectuat de Centrul tuturor Ruşilor pentru studiul opiniei publice VTsIOM) s'a găsit că 43% din cei întrebaţi ar ajuta sau coopera cu bolşevicii, dacă revoluţia ar avea loc din nou, şi că numărul de suporteri ai lui Stalin a crescut din 1990 dela 8 la 22% astăzi.

Cei care doresc să viziteze portalurile triumfătoare ale partidelor comuniste din Canada şi SUA, nu au decât să caute pe Internet cpusa@cpusa.org., adresa organizaţiei fiind 235 West 23rd Street, New York, NY 10011 sau/şi http://www.geocities.com/CapitolHill/7078/commie.html.

Închei arătând că în vara trecută am admirat la Praga statuia închinată victimelor comunismului, aşezată în oraşul de jos, sub dealul Petrin. La 10 Noembrie 2003, o explozie a făcut o gaură în statuie, distrugând-o parţial: *"autori necunoscuţi"*.

Concluzii.

Când se încearcă să se aplaneze diferendumurile şi să se creeze cu orice preţ o cooperare între ţări, trecând cu vederea în cazul nostru ceea ce se petrece în R. Moldova şi R. Transnistreană, este de presupus că orice formă de protest trebue să ia forma de amintire. Scrisul şi vorbitul nu sunt suficiente, audienţa fiind formată din oameni cu aceleaşi gânduri, care plâng unii pe umerii celorlalţi. Suportul marelui public diminuează în raport direct cu timpul trecut. Cum lumea vede doar înainte, dorind să uite ceea ce nu a fost frumos, încercările de a evita greşelile trecutului şi de a construi memoriale costisitoare sortite urmaşilor întâmpină pretutindeni greutăţi financiare.

Dacă fiecare din cei care au pătimit sau au avut o persoană apropiată victimă a comunismului ar contribui cu o sumă după puteri în memoria acesteia, am putea probabil ţine măcar pentru un timp conştiinţa trează care să ne scutească de a repeta trecutul. Eu am făcut-o, trimiţând $400 la Banca Comercială Română (BCR) Sucursala Piteşti, contul 2511.31-14024.3, pentru Fundaţia culturală *"Memoria"*, Str. Livezilor Nr.41, Piteşti, Jud. Argeş, cod 110128, tel.0248-632008; 0248-624597; 0744754841, e-mail: cipopa@upit.ro, precum şi $500 pentru The Victims of Communism Memorial Foundation. Românii care vor să sprijine această iniţiativă pot trimite orice sumă de bani, la organizaţia de mai sus, cu menţiunea: C/O Pentru Secţia Românească, 1000 Gelston Circle, McLean, VA. 22102, USA,

Referinţe

1. Ioaniţoiu C., *Morminte fără Cruce*, vol.2, p.211, Coresi, Freiburg, 1983
2. *The Black Book of Communism*, editor Stephane Courtois et al, traducere din franceză de Mark Kramer şi Jonathan Murpy, Harvard University Press.
3. Ioniţă N., Piteşti - Inversiune psihologică prin teroare. În: *Experimentul Piteşti*, Vol.1, p.127, Fundaţia culturală *"Memoria"*, Piteşti 2003.
4. Ioniţă N., Piteşti - reeducare prin teroare, *Origini*, 9-10, Septembrie-Octombrie, p.11, 2002.
5. Matasa CG, *Curierul Internaţional*, An V, Nr.44, 13 Noembrie 2003.
6. In memoriam: Arhiepiscopul Ioan Ploscaru, Evocări şi Amintiri, Signata, Timişoara, 2001.
7. Steinhardt N., *Jurnalul fericirii*, lucrare tradusă sub egida UNESCO, Arcantere, Paris, 2000.
8. Haney C, Psychology and the Limits to Prison Pain: Confronting the Coming Crisis in Eighth Amendment Law; *Psychology, Public Policy and Law*, 3, 499-588, 1997; The Psychological Impact of Incarceration; *Implications for Post-Prison Adjustment*, University of California, Santa Cruz, Decembrie 2001.
9. Bonta J, Gendreau, P., Reexamining the Cruel and Unusual Punishment of Prison Life; *Law and Human Behavior*, 14, 347, 1990.
10. Kuhner JT, *The Washington Times*, Noembrie 30, 2003.
11. Feifer G, Russia: Rights group marks bolshevik anniversary with catalog of Soviet repressions, *CDI Russia Weekly* #230, 2003.

Claudiu G.MATASA

Din comunităţile româneşti

MONTREAL
Comemorarea zilei Unirii

Duminică, 30 Noembrie a.c., enoriaşii Bisericii *Buna Vestire* din Montréal, au mers după sfânta liturghie la Centrul Cultural Român, unde a avut loc aniversarea a 85 de ani dela făurirea ROMÂNIEI MARI.

După rugăciunea şi binecuvântarea dată de Preotul Nicolae Stoleru acestei activităţi româneşti, programul a debutat cu o conferinţă ce a reamintit participanţilor evenimentele istorice ce-au dus la înfăptuirea acestui mare vis românesc. În continuare, lumea prezentă în sala Casei Române *"Pr. Petre Popescu"*, s'a putut bucura de un frumos şi impresionant potpuriu de cântece populare şi naţionale.

In cea de-a doua parte a programului, organizatorii acestui important eveniment din viaţa comunităţii noastre, au prezentat filmul artistic *"Binecuvântată fii, închisoare"*, film realizat de regizorul Nicolae Mărgineanu după romanul cu acelaş titlu scris de Nicoleta Valéry-Grossu, şi interpretat în rolul principal de actriţa Maria Ploae. Acest film a cucerit inimile tuturor celor aproape două sute de persoane venite să vizioneze viaţa şi mărturia de credinţă a unei foste deţinute politice în perioada comunistă. Numeroşii tineri prezenţi în sală au rămas impresionaţi de suferinţa îndurată de cei care nu au vrut să-şi vândă sufletul satanei comuniste.

Corespondent

SINUCIDEREA ELENEI STĂNCULESCU ŞI ASCUNDEREA ADEVĂRULUI DESPRE REVOLUŢIE

S'a spus imediat că soţia generalului Stănculescu este victima unei stări de tensiune nefireşti şi nemotivate de vreme ce Victor Athanasie Stănculescu ar fi pe punctul de a ispăşi o vină pe care nu o are. *"Nu cred că a fost corect ce s'a întâmplat cu Victor Athanasie Stănculescu şi avem acum o victimă tragică"*, a spus, de exemplu, Petre Roman. Mai mult decât atât, anumite reacţii au sugerat că generalul Stănculescu a avut o contribuţie hotărîtoare la victoria Revoluţiei, ceea ce ar fi trebuit să-i aducă mai curând onoruri publice. Uitând o clipă moartea tragică a soţiei sale, să remarcăm că afirmaţia potrivit căreia generalul Victor Athanasie Stănculescu ar merita recunoştinţă pentru a nu fi declanşat acţiuni represive împotriva răzvrătiţilor este falsă, relatează pe marginea acestui subiect postul de radio *Deutsche Welle*. Ea seamănă în orice caz cu afirmaţia scandaloasă a lui Louis Ferdinand Céline, scriitorul francez care a spus că Evreii ar trebui să-i mulţumească pentru răul pe care ar fi putut să-l facă şi nu l-a făcut. Generalul Stănculescu nu a spus aceste cuvinte, dar desigur le va fi gândit. Şi nu doar el, ci toţi cei aflaţi în situaţii similare, dar şi cei care au beneficiat direct de *"întoarcerea armelor"* întreprinsă de generalul cu piciorul în ghips.

Preşedintele Iliescu a spus acest lucru cu multe ocazii, iar fostul prim-ministru Petre Roman a declarat, după sinuciderea Elenei Stănculescu, că în opinia sa decizia de condamnare a generalului a fost una de natură politică. Probabil că şi generalul Mihai Chiţac va fi gândit la fel ca Stănculescu întrucât amândoi ştiau la fel de bine că ar fi putut înnăbuşi revoluţia din 1989 în sânge, trasformând Timişoara şi Bucureştiul într'un *"Tien an men"* românesc. De bună seamă că faptul de a fi întors armele contează, dar în nici un caz nu îl disculpă. Stănculescu a fost unul dintre stâlpii puterii comuniste, el s'a făcut vinovat ca toţi ceilalţi înalţi demnitari de stat care au menţinut vreme îndelungată puterea lui Nicolae Ceauşescu. La fel ca în toate domeniile, carierele militare erau strict politizate, aşa încât Stănculescu nu poate invoca în apărarea sa că a fost un simplu militar. A fost un om care a respectat toate regulile ascensiunii în regimul comunist al lui Ceauşescu: linguşitorie, adormirea raţiunii critice şi a conştiinţei morale. Iar în afară de condiţia de general ceauşist, el a executat ordinul dictatorului de a pleca să coordoneze operaţiunile dela Timişoara. Să spui, aşadar, astăzi că lui Stănculescu ar trebui să i se mulţumească înseamnă o mare confuzie. Şi confuzia este cu putinţă pentrucă nu s'a făcut până acum procesul comunismului. Acum Victor Athanasie Stănculescu este judecat în afara contextului şi uitându-se complet că a fost un potentat de vază al regimului Ceauşescu. I se impută acum doar ambiguitatea din Decembrie 1989, şi chiar dacă ea ar ajunge să-i justifice condamnarea nu este suficientă pentru aprecierea completă a carierei sale politice. În România însă, aici unde foştii comunişti reformaţi au devenit promotorii integrării europene, culpele trecutului sunt şterse cu buretele. În opinia mediilor oficiale nimic din trecutul de până în 1989 nu ar trebui să mai conteze, crime, ticăloşie sau doar prostie laşă, toate acestea parcă nu ar fi fost. La fel se întâmplă cu dosarele de Securitate şi cu deconspirarea foştilor securişti torţionari. În definitiv, se spune, de ce nu ar fi lăsaţi în pace, de vreme ce unii dintre ei sunt poate astăzi membri ai Parlamentului care votează legile europene şi integrarea în NATO? Întrebarea aceasta rămâne de aceea să fie pusă de aici înainte mereu şi mereu. Contează ce s'a întâmplat înainte de 1989 sau nu, contează că unii, în numele stabilităţii regimului i-au terorizat, i-au umilit, i-au torturat sau chiar asasinat pe alţii? Cazul Stănculescu, ca atâtea altele, depinde de răspunsul la această întrebare, conchide postul de radio german.

La 4 ani dela moarte

PAN M. VIZIRESCU

-NOTĂ BIO-BIBLIOGRAFICĂ-

1903

- La 16 August, în comuna Braneț (fostul județ Romanați), actualmente sat component al comunei Bârza, județul Olt, se naște Pantelimon Vizirescu, fiul lui Marin Vizirescu și al Mariei Vizirescu, țărani, fiind cel de-al treilea dintre cei opt frați. *"Am venit pe lume în zorii unui secol ce se anunța a fi zbuciumat, dar și cu frumoase speranțe pentru țară"* - mărturisea scriitorul.

1910-1912

- Urmează primele clase ale cursului primar (împreună cu fratele său Smarandache), în satul natal.

1912-1915

- Absolvă ciclul primar la școala Ionașcu din Slatina, având ca învățător pe vestitul George Poboran.

1915-1918

- Elev la liceul militar *"D.A. Sturza"*, Craiova; în timpul Primului Război Mondial este refugiat, iar liceul transferat la Iași și Dorohoi.

1918-1925

- Continuă studiile la liceul *"Radu Greceanu"* din Slatina, iar clasele terminale la Colegiul Național Carol I din Craiova (unde este coleg de liceu, printre alții, cu N.I. Herescu și Radu Gyr); în 1925 trece examenul de bacalaureat la același colegiu.

- Debut absolut (8 Mai 1922) la *Universul literar* condus de Nicolae Iorga, cu schița *"Sfârșit duios"*, semnată cu pseudonimul Dela Bârsa. Continuă să publice la această revistă și sub conducerea lui Camil Petrescu.

1925-1929

- Student la Facultatea de Litere și Filosofie din București, Secția filologie romanică, literatură și estetică literară. Este remarcat de profesorul Mihail Dragomirescu, întemeietorul Institutului de Literatură din București, pentru contribuția sa, de excepție, la dezbaterile literare din cadrul acestui institut.

- Concomitent, student la Facultatea de Drept din București, pe care nu o termină.

- În 1929 trece cu succes examenul de licență la Facultatea de Litere și Filosofie din București.

1929-1931

- Colaborează, împreună cu fratele,său Smarandache (acesta, ca scriitor, Sm. M. Vizirescu, pseudonim literar stabilit de Ovid Densușianu cu care coresponda încă din ultimul an de liceu) la *Bilete de Papagal* (pe toată durata apariției publicației) de sub conducerea lui Tudor Arghezi. În numărul 400/31 Mai 1929 al *Biletelor de Papagal*, remarcat (ca și Sm. M. Vizirescu) în același grup cu: Cicerone Teodorescu, Eugen Ionescu, Geo Bogza, Eugen Jebeleanu etc., pentru valoarea scrierilor lor apărute în minusculul cotidian.

- Lucrează în calitate de corector de noapte (împreună cu Sm. M. Vizirescu) la *Monitorul Oficial*.

1931-1938

- Din 1931, profesor de Limba și Literatura Română, la liceul militar *"Ștefan cel Mare"* din Cernăuți.

- Participă și colaborează la toate acțiunile și manifestările culturale de prestigiu din Cernăuți, ca și la cele mai importante publicații periodice locale.

- În 1931, fiind la Cernăuți, începe colaborarea la revista *GÂNDIREA*, condusă de Nichifor Crainic, cu nuvela *"Drumul spre soare"*, apreciată elogios de critica vremii.

- La revista *GÂNDIREA* colaborează fără întrerupere până la 23 August 1944, în cadrul unui grup de scriitori valoroși, printre care academicienii: Lucian Blaga, Nichifor Crainic, Ion Petrovici, Ion Pillat, Dumitru Caracostea, Tudor Vianu, precum și: Cezar Petrescu, Gib. I. Mihăescu, Al. Busuioceanu, Dumitru Stăniloae și mai tinerii: N. I. Herescu, Vintilă Horia, Ovidiu Papadima, Aron Cotruș, Dragoș Protopopescu, Radu Gyr, Victor Ion Popa, Sergiu Grossu, George Grigorian etc.

- În 1931, debutează la Radio București, cu conferințe, în cadrul emisiunii *"Ora Națiunii"*.

- Colaborează cu versuri, proză scurtă, eseuri și critică literară la: *Revista Fundațiilor Regale, Orizonturi noi, Viața literară, Familia, Țara noastră, Dacia Rediviva, Secolul, Străbunii* și altele, semnând, uneori, cu pseudonimul Sandu Plavie.

- Colaborează la ziarele: *Universul*, condus de Stelian Popescu, *Curentul* lui Pamfil Șeicaru, *Neamul Românesc* condus de Nicolae Iorga, *Calendarul* lui Nichifor Crainic, *Porunca Vremii*, condus de Ilie Rădulescu, *Sfarmă-Piatră*, de sub conducerea lui Al. Gregorian, gazete la care a semnat și cu pseudonimul Nicolae Ancuța Rădoi.

- Conferențiază la Universitatea populară de vară dela Vălenii de Munte, la invitația personală a lui Nicolae Iorga.

1938-1944

- În 1938, susține examenul de doctorat cu teza *"Poezia specificului național"*, în fața unei comisii formată numai din academicieni, prezidată de filosoful C. Rădulescu-Motru, la acea dată și președinte în exercițiu al Academiei Române, acordându-i-se titlul de Doctor în Litere și Filosofie cu mențiunea *"Magna cum laude"*.

- Continuă până la 23 August 1944 colaborarea la revistele literare și la ziarele menționate mai sus (1931-1938). De asemenea, la Radio București (la invitația personală a lui Vasile Voiculescu), unde a susținut peste 30 de conferințe. (...)

- Între 1940-1944, director al revistei *Muncitorul Român*, organ de presă al Ministerului Muncii unde, printre colaboratori, a avut pe Tudor Măinescu, Ion Potopin, Ion Șugariu (poetul minerilor), Ion Mîrea, Petru P. Ionescu, Ovid Caledoniu etc.

- Între 1940-1944, subdirector la *Radio-Jurnal București* și director de Cabinet al Ministrului Propagandei Naționale.

- Susține conferințe la Sala Dalles, la Teatrul Național din București și la alte instituții de profil din Capitală.

- În 1940 este inclus (ca și fratele său Sm. M. Vizirescu) în *"Enciclopedia CUGETAREA"*, redactată

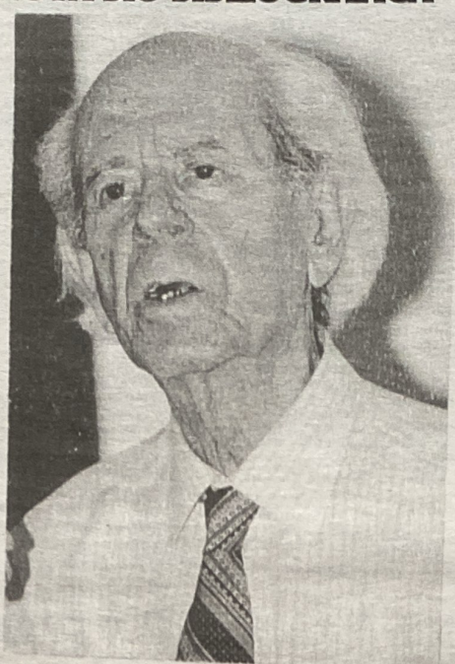

de istoriograful Lucian Predescu între anii 1936-1939, operă reeditată în 1999 sub titlul: *"Enciclopedia Românieі - CUGETAREA"* - ediție anastatică. (...)

- A fost distins cu ordine și medalii române, precum și cu înalte și prestigioase ordine străine (spaniole și germane).

1944-1967

- A doua zi după evenimentele dela 23 August 1944, pleacă din București la Slatina, la părinții săi.

- La 1 Aprilie 1945, așazisul Tribunal al Poporului, din București, începe procesul celor 14 scriitori și ziariști români, sub acuzația de *"criminali de război"*; Pan. M. Vizirescu, neprezentându-se, a fost judecat în contumacie.

- Pe 4 Iunie 1945, potrivit Sentinței nr.2 a acelui Tribunal, - acuzator public fiind Alexandra (Sașa) Sidorovici, soția *"profetului-român"* de astăzi, Silviu Brucan care, în ziarul *Scânteia* de atunci, cerea cu înverșunată insistență condamnarea la moarte a scriitorilor și ziariștilor români - Pan. M. Vizirescu a fost condamnat la muncă silnică pe viață și confiscarea averii.

- Încă din luna August 1944, Pan. M. Vizirescu se ascunde în casa părinților săi din Slatina, str. George Poboran, nr.8, începând, astfel, îndelungata sa perioadă de recluziune pe care, personal, a numit-o *"exilul său de taină"*. (...)

- În Iulie 1967, în urma unui denunț făcut de un rrom, Mărin din comuna Vâlcele, jud. Olt, a fost ridicat de acasă de către organele Securității locale, în prezența ofițerului de Securitate Gh. R. și a procurorului R. A. După ce a fost identificat și verificat, iar instituțiile respective s'au convins că, în toată perioada de aproape 23 de ani, nu a avut nici o legătură cu străinătatea sau cu persoane suspecte, i s'a comunicat că este liber, potrivit prevederilor unui decret de grațiere apărut încă din 1964. În ziua aceea a fost prima sa ieșire în lume, după o recelare de aproape un sfert de veac (intrase în *"exilul său de taină"* la 41 de ani, în plină vigoare creatoare și ieșea la 64 de ani, încărcat cu o forță spirituală și mai puternică, personal, mărturisea după aceea). În acel timp, a trăit o experiență unică, de o încărcătură specifică marilor momente existențiale, exprimată în versuri, proză, teatru, eseuri, amintiri și memorii; cele mai multe, aflate în manuscris.

- După ieșirea la lumină, dela Slatina a plecat la București, unde, în condiții de suspiciune caracteristice vremii, cu multă grijă, reia relațiile cu colegii de breaslă, cei mai mulți dintre aceștia bucurându-se de inedita întâlnire, iar alții, surprinși de intempestiva sa apariție.

- În aceeași perioadă organele de Securitate au efectuat o percheziție la domiciliul său din București, str. Pitar Moș, nr.8, și la Slatina, str. George Poboran, nr.8, ocazie cu care i-a confiscat un număr însemnat de scrieri, în manuscris, care nu i-au fost restituite nici până azi. (...)

1967-2000

- În toată perioada 1967-2000 colaborează ca membru titular al cenaclului literar *"George Călinescu"* al Academiei Române, susținând numeroase conferințe despre cele mai reprezentative personalități ale culturii române: Octavian Goga, Lucian Blaga, Liviu Rebreanu, Nichifor Crainic, Ion Pillat, Vasile Voiculescu, Gib. I. Mihăescu și alții. (...)

- În anul 1991, reînființează revista *GÂNDIREA* - serie nouă, cu un nou colectiv de redacție, devotat ideilor promovate de fondatorii acesteia, sărguincios și exigent. (...)

La recomandarea lui Zaharia Stancu, cu care se aflase în relații amicale încă din anul 1940, a fost reprimit ca membru al Uniunii Scriitorilor Români, reluându-și preocupările care îl consacraseră în literatura perioadei interbelice.(...)

- În 1995, Curtea Supremă de Justiție, la propunerea Procurorului General (acesta fiind sesizat de cei condamnați în 1945 sau de moștenitorii acestora), prin cerere în anulare, *"în constatarea nevinovăției celor condamnați prin practici abuzive"* a reluat judecarea procesului scriitorilor și ziariștilor români, desfășurat în 1945, la așa-zisul Tribunal al Poporului din București. *"...în acest proces au fost incluși 14 scriitori și ziariști români, dintre cei* mai reprezentativi în lupta pentru demascarea regimului comunist: Stelian Popescu și Romulus Seișanu - *Universul*, Pamfil Șeicaru - *Curentul*, Nichifor Crainic și Pan M. Vizirescu - *Calendarul*, Ilie Rădulescu, Radu Gyr și Ilie Popescu Prudeni - *Porunca Vremii*, Grigore Manoilescu - *Buna Vestire*, N. Hodoș - *Țara noastră* și alții. După mai multe termene și dezbateri, Curtea Supremă de Justiție, în prezența a 36 de judecători, a admis recursul de anulare a procedurii generale și, la data de 8 Mai 1995 (după 50 de ani dela data sentinței de condamnare) a pronunțat *"hotărirea de achitare și restituire a averilor confiscate scriitorilor și ziariștilor români condamnați de Tribunalul Poporului în 1945, sub regimul politic impus de forțele armate străine ocupante în România"*. (...)

A decedat la Slatina, la 27 Ianuarie 2000, în vârstă de 97 de ani, fiind înmormântat în cripta familiei din cimitirul Strehareți.

Pentru liniștea pe care și-a dorit-o, spre a-i fi împlinită în sens creștin, el însuși a deslușit filosofia vieții și a morții în propriu-i epitaf:

Să duc sus măcar cât picătura
Suflet limpezit în graiuri sfinte,
Ce am furat pământului cu gura
Îi întorc cu aceste oseminte.

În îndelungata și zbuciumata sa viață, spiritul creator al lui Pan. M. Vizirescu nu a cunoscut sincope ci, dimpotrivă, s'a aflat într'un permanent și inaripat avânt, până în ultimele zile, așa încât, în afară de scrierile apărute antum, a lăsat în manuscris:

- cinci volume de versuri: *Pădurea soarelui, Luceafărul durerii, Poemele citadinului nocturn, Balade, Sonete* și multe alte poezii neselectate;

- trei volume de nuvele și schițe: *Satul fără nume, Fântâna, Vadul închipuirilor*;

- cinci piese de teatru: *Udroaica sau al treilea examen de doctorat, Tunetul din munți, Elevii domnului Vifor, Inginerul Toma Urseanu, Amelia*;

- două romane: *Păcătoasa* (în curs de apariție la o editură bucureșteană) și *Copil în război*;

- trei volume de studii, eseuri și cronici literare (apărute în publicațiile și periodicele vremii);

- amintiri, memorii etc. (...)

Destinul existențial al lui Pan M. Vizirescu, ca și întreaga sa operă literară și publicistică, personal, le definește astfel:... *"pentru mine, scrisul nu este rezultatul unei alegeri, scrisul, creator de artă autentică, de cele mai mmulte ori, te pune în conflict cu interesele materiale care devin neglijabile față de lumea ireală ce te absoarbe. Scrisul făuritor de valori artistice este o chemare și nu un poți ieși cu toate ce-ți sunt rânduite. Creația este ceva sacru, iar scrisul, în concepția mea este a doua conștiință a unei națiuni. Iar eu m'am identificat cu această conștiință. De aceea, socotesc că aparținență mea la neamul românesc este un dar ceresc"*.

În creația literară a lui Pan. M. Vizirescu, concepția sa filosofică se află într'o aprinsă învolburare ce înaripează sufletul omenesc, în necurmata sa zbatere, pentru izbânda frumuseții vieții și a iubirii pe care aceasta o oferă omului, ca pe cea mai aleasă ofrandă. Eseurile și cronicile literare sunt străbătute de o profundă și exigentă analiză exprimată în cel mai pur spirit al principiilor estetice. Iar publicistica sa din epocă a fost caracterizată printr'un curajos și, de multe ori, supărător realism premonițional, cu rele urmări pentru sine.

Existența lui Pan. M. Vizirescu, încrustată pe răbojul unui secol-geaman, și-a înnobilat-o el însuși cu aura stoicismului golgotean și cu puritatea propriei mucenicii.

Dan COSMULESCU

Dr. Gina Caminschi
-Dental Surgeon-
918 Dundas Street East, Suite 208, Mississauga, Ontario, L4Y 4H9
TOMKEN Rd. / DUNDAS Str. East
Tel : 905-804-8182

Procesul

Nina COSMULESCU

Totul parcă amintea de măreţia altor vremuri, lăsând o impresie de rară solemnitate celor care intrau în sala de judecată a Curţii Supreme de Justiţie. Până şi lumina difuză care pătrundea prin ferestrele mari, demult nespălate, accentua acea atmosferă impunătoare, sumbră, scoţând în evidenţă pereţii cafenii pe care se distingea stema ţării cu culorile ei vii. Tavanul, de culoare deschisă, cu stucaturi altădată aurite, şi cu o lustră ornamentală lucrată în bronz, iar mobilierul închis la culoare, în consonanţă cu ambianţa sălii.

Pe uşa masivă de stejar, frumos şi sobru lucrată, a intrat un bătrân scriitor şi ziarist, împreună cu prietenii săi, rămânând o clipă în faţa ei pentru a-şi trage sufletul şi a arunca o privire în jur.

În faţa lui, de-a lungul pereţilor, în formă de careu deschis, pe o platformă ceva mai înaltă faţă de restul sălii erau instalate mesele magistraţilor, despărţite printr'un gărduţ de auditoriul format din inculpaţi, avocaţi şi asistenţă, aşezaţi pe scaune masive din lemn.

Cu paşi mărunţi şi înceţi, bătrânul scriitor se îndreptă spre rândul de scaune, luând loc alături de cei doi prieteni cu care venise. Unul din ei, medic, şi el în vârstă, iar celălalt poet. De pe locul pe care îl ocupase, ochii lui pătrunzători şi deosebit de vii cercetau cu interes şi curiozitate sala, remarcând praful depus în strat gros pe incrustaţiile scaunelor din faţa lui, podeaua de parchet, cenuşie şi neîngrijită, dar mai ales feţele oamenilor prezenţi.

- A, iată-l pe fratele lui Modicu (scriitorul Modest Morariu), s'a adresat el doctorului, care se afla mai aproape. Bravo, a venit şi el să mă susţină.

- E şi el în vârstă, remarcă doctorul.

În timpul acesta intră în sală un tânăr împreună cu un domn mai în vârstă, care era tatăl său, amândoi făcând parte din conducerea unei edituri ieşene. Apropiindu-se de scriitor, ei îl salutară şi-i urară, după obicei, sănătate şi viaţă lungă.

- N'am vrut să lipsim dela proces, a zis tânărul.

- Vă mulţumesc că aţi venit, le-a răspuns scriitorul. De data asta nu se va mai amâna, aşa m'a asigurat avocatul.

- Să vă ajute Dumnezeu, a zis tatăl, şi amândoi, cu respect, s'au îndepărtat, ocupând locuri în apropiere.

Puţin câte puţin, sala se umplu de lume.

La ora stabilită, prin uşile din fundul sălii intrară magistraţii, ocupându-şi locurile.

Judecătorii, treizeci şi şase la număr, printre care se aflau şi femei, erau îmbrăcaţi în robe violet, iar procurorul purta o robă neagră. În centrul careului a luat loc preşedintele completului secţiilor unite ale Curţii Supreme de Justiţie. Procurorul s'a aşezat la prima masă din partea stângă a careului, având în faţă, deci în partea dreaptă a careului, pe grefier, al cărui chip abia se zărea din maldărul de dosare aflat pe masa sa.

La un semn al preşedintelui, grefierul răsfoi dosarele, anunţă primul proces şi făcu apelul. Auzindu-şi numele, împricinatul se ridică în picioare. Urmă rechizitoriul procurorului care, pe scurt, în termeni juridici, expuse situaţia şi, apoi, pledoaria avocatului prin care acesta cerea ameliorarea pedepsei clientului său.

Judecarea primului proces fiind terminată, grefierul trecu la al doilea proces în care erau implicate mai multe persoane. Pe parcurs, constatându-se că nu aveau apărători toţi împricinaţii, procesul a fost amânat.

- La fel au procedat şi cu procesul meu în luna Decembrie anul trecut, ţii minte?, i-a şoptit scriitorul, doctorului.

- Parcă ţi-a garantat avocatul că azi judecata va avea loc!

- Da, aşa este, dar parcă poţi avea încredere în ei?

Atunci, în Decembrie, auzind decizia procurorului, bătrânul scriitor simţise cum un cuţit i s'a înfipt în inimă. Oare, la anii lui, o să mai trăiască încă trei luni? Da, aceasta era întrebarea fără răspuns pe care el şi-a pus-o atunci. Şi, iată că Bunul Dumnezeu l-a păsuit şi, el, iar se află în faţa judecătorilor secţiilor unite ale Curţii Supreme de Justiţie, aşteptând cu răbdare verdictul lor. El, singurul supravieţuitor dintre cei paisprezece ziarişti condamnaţi cu cincizeci de ani în urmă de Tribunalul Poporului. Oare, se va face dreptate?

Privind în jur, întâlni zâmbetul încurajator al nepotului său Dan, şi al soţiei acestuia, veniţi dela Slatina pentru a asista la proces, şi le răspunse cu o uşoară înclinare a capului.

"E bine că au venit, a gândit el. Lasă să asiste şi ei la primul proces al comunismului". Pe urmă, îşi roti privirea asupra persoanelor aflate în sală, majoritatea fiind în vârstă. *"Sunt aproape toţi din generaţia mea"*, aprecie el, concentrându-şi atenţia asupra rechizitoriului pe care procurorul tocmai îl încheia pentru procesul precedent.

În sală se produse o rumoare. Unii dintre cei prezenţi, al căror proces abia se amânase, îşi exprimau nemulţumirea în timp ce părăseau sala.

După câteva minute, aşteptând să se facă linişte, grefierul ridică un nou dosar şi citi:

- Procesul ziariştilor inculpaţi în 1945 pentru trădare de ţară, şi începu strigarea inculpaţilor:
- Stelian Popescu,
- Decedat, se auzi din sală.
- Nichifor Crainic.
- Decedat.
- Pamfil Şeicaru.
- Decedat.
- Romulus Seişanu.
- Decedat.
- Ion Dumitrescu.
- Decedat.
- Ilie Rădulescu.
- Decedat.
- Pan Vizirescu.

Un bătrânel slăbuţ, pe care vremea nu l-a încovoiat, s'a ridicat aţintindu-şi privirea spre judecători. Acesta era scriitorul şi ziaristul Pan Vizirescu pe faţa căruia vremea lăsase urmele ei, dar ai cărui ochi încă mai reflectau lumina vie dinăuntrul lui, însufleţindu-i chipul.

După câteva minute, bătrânul scriitor se aşează din nou pe scaun, continuând să asculte numele confraţilor săi, care nu mai erau în viaţă.

Grefierul termină strigarea inculpaţilor şi procurorul se ridică pentru a lua cuvântul.

Acesta era un bărbat de talie mijlocie, căruia roba neagră îi dădea o înfăţişare impunătoare, scoţând şi mai mult în evidenţă chipul lui energic şi ferm, încadrat de un păr negru-argintiu şi frumos ondulat.

Aruncându-şi privirea pe hârtiile ce le ţinea în mână, îşi începu rechizitoriul, adresându-se întregii asistenţe.

- Înainte de a intra în esenţa procesului de faţă, am socotit că este nevoie de un preambul asupra celor petrecute cu cincizeci de ani în urmă. Câteva luni de muncă asiduă mi-au trebuit pentru a studia cele patruzeci şi şase de dosare, fiecare conţinând acuzaţii aduse inculpaţilor, ca să pot prezenta cât mai obiectiv în faţa Dumneavoastră rezultatul muncii mele.

Cu cincizeci de ani în urmă, al doilea mare proces, după cel al generalilor, judecat de Tribunalul Poporului, a fost acela al ziariştilor, al oamenilor care şi-au exprimat gândurile în scris în ziarele şi revistele vremii.

Judecata a avut loc în condiţii deosebite, atunci când ţara era ocupată şi condusă de forţe ostile neamului nostru, după un scenariu dictat de ocupanţi, care se aflau în spatele conducătorilor ţării.

Într'o fracţiune de secundă, bătrânul scriitor se văzu în primăvara anului 1945, bărbat în putere, elegant, sigur pe sine, cunoscut ziarist şi poet, în faţa căruia stăruia întrebarea: să se prezinte în faţa Tribunalului Poporului ori nu?

"Acum nu-i timp de amintiri. Atenţie!"... Îşi zise el, concentrându-se asupra expunerii procurorului.

- Onorată instanţă, continuă procurorul. În 1945, Tribunalul Poporului îşi exercita funcţia neţinând seama de Constituţia de atunci, care garanta libertatea exprimării gândurilor tuturor cetăţenilor ţării.

Conform acelei constituţii, ziariştii n'au încălcat legea, pentrucă într'o ţară democratică, cu legi democratice, era normal să-şi exprime liber, prin viu grai sau în scris în presa vremii, părerile lor despre ceea ce se petrecea în lume. Cu atât mai mult cu cât ei au scris şi publicat până în momentul când ţara a fost ocupată de armatele sovietice, avertizând populaţia despre pericolul care venea dela Răsărit.

"Unul dintre articolele mele de atunci se intitula: <Pericolul roşu>", şi-a amintit Pan Vizirescu.

- Tribunalul Poporului, a continuat procurorul, i-a condamnat nu numai pe ziarişti, el a condamnat şi a surghiunit însăşi libertatea cuvântului, noului regim fiindu-i teamă de puterea acestuia.

Cuvântul are tăişul mai ascuţit decât al oricărei săbii şi are puterea de a scoate adevărul la lumină de oriunde ar fi el ascuns. Cuvântul poate condamna şi poate înălţa. El este atotputernic şi, toate acestea, noua putere care se afla la cârma ţării le ştia prea bine şi, de aceea, vroia să înlăture pe cei care mânuiau cuvântul care până în acel moment l-au folosit pentru a-şi exprima gândurile potrivnice noii ideologii. Noua putere nu avea nevoie de adevăr. Şi, pentru a-şi netezi calea dictată de dincolo de frontiere, a trecut peste legile ţării şi peste drepturile omului, condamnând pe cei paisprezece ziarişti la ani grei de închisoare şi lagăre de exterminare, interpretând aberant şi abuziv legea nr. 312 din 21 Aprilie 1945 privind crimele de război şi făptuitorii lor.

Lipsind poporul de adevăr, l-au transformat într'o masă uşor manevrabilă, terorizată de frica judecăţii şi a condamnării nedrepte, fără drept de apărare pentru fapte, uneori, ireale.

Făcând o mică pauză în care îşi consultă hârtiile ce le ţinea în mână, procurorul continuă:

- N'am destul timp pentru a citi toate însemnările pe care le-am reţinut în legătură cu procesul celor paisprezece ziarişti dar, pe scurt, mă voi opri asupra fiecărui condamnat.

Pedeapsa capitală, pedeapsa cu moartea şi confiscarea totală a averii a fost aplicată unui singur ziarist, lui Pamfil Şeicaru, directorul ziarului *"Curentul"*, fiind unul dintre cei mai mari ziarişti ai vremii. În rechizitoriul procesului dela 4 Iunie 1945 Pamfil Şeicaru a fost numit: *"un gangster al presei"*; *"o tristă celebritate"* etc. I-au fost încriminate 108 articole publicate în ziarele *"Curentul"* şi *"Cuvântul"*. De asemenea, Pamfil Şeicaru a fost acuzat că a fugit în Germania în ziua de 12 August 1944 şi a luat legătura cu membrii aşazisului guvern naţional român, atacând ţara şi guvernanţii ei care au realizat actul dela 23 August 1944.

Ascultând pe procuror, Pan Vizirescu îşi aminti imaginea gazetarului trupeş, energic, care ştia nu numai să scrie, dar şi să folosească tăişul cuvântului în renumitele sale pamflete. Pamfil Şeicaru, condamnat în contumacie, se afla atunci în Spania, unde a şi murit în anul 1980.

Stelian Popescu, continuă procurorul, alt mare ziarist al vremii şi cel mai în vârstă dintre ei, născut în 1878, directorul celui mai citit cotidian, *"Universul"*, a fost condamnat, în contumacie, la detenţie grea şi confiscarea averii în 1945 fiind plecat din ţară, a murit în exil în 1954.

Şi, iar, numele cunoscutului ziarist, amintit de procuror, făcu să apară în ochii minţii chipul blajin al unui om înalt, impunător, aşa cum arăta el la sărbătorirea celei de a 60-a aniversare a sa, în anul 1938.

"Pe atunci, eram doar la începutul carierei, îşi aminti Pan Vizirescu, dar ilustrul ziarist nu a pregetat să menţioneze articolul meu, în faţa a numeroase personalităţi prezente la sărbătorirea sa. Parcă şi acum îi aud glasul: <Un tânăr scriitor, zicea el, foarte talentat, a scris despre mine: "O întâlnire cu ţara"... Citindu-l, am crezut că exagerează, dar acum văd şi constat că el a avut dreptate>."

Apoi, numele altor inculpaţi i-au evocat multe amintiri legate de acel trecut îndepărtat, în care, viaţa lui, ca ziarist şi scriitor, se desfăşura în plină şi rodnică activitate însufleţită de un elan ce cuprinsese intelectualitatea ţării.

Amintirile trecutului nu l-au împiedicat însă pe bătrânul scriitor să audă şi propriul său nume citat de procuror, şi concluzia pe care acesta a exprimat-o după ce şi-a terminat rechizitoriul, declarând pe inculpaţii din procesul intentat de Tribunalul Poporului dela 4 Iunie 1945, nevinovaţi. Pe baza celor expuse în rechizitoriul său, procurorul a cerut secţiilor unite ale Curţii Supreme de Justiţie achitarea inculpaţilor, anularea hotărîrii de condamnare din 1945, precum şi consecinţele acesteia.

Cuvintele procurorului au făcut ca inima lui Pan Vizirescu să bată mai tare, cu toate că mintea încă mai refuza să creadă că după cincizeci de ani, în sfârşit, a căzut de pe el odiosul stigmat de criminal şi trădător de ţară.

Pledoaria avocaţilor nu i s'a părut prea interesantă şi nici cuvântul prea lung, pregătit şi citit de o rudă a lui Pamfil Şeicaru.

Dorea din suflet să vorbească. Aceasta era ziua lui mult aşteptată, şi în gând îşi pregătise deja ceea ce avea să spună, concret şi concis. Cu paşi înceţi, s'a apropiat de gărduţ şi când i-a venit rândul, vorbele-i singure s'au aranjat în fraze exprimându-i gândul clar nu numai pentru el, ci şi pentru cei din sală.

- Toată viaţa am avut două crezuri: cel în Dumnezeu şi cel în neamul românesc. Am fost un duşman neîmpăcat al bolşevismului, fapt constatat în toate scrierile mele. Când au ajuns Ruşii la putere în România, am ştiut ce mă aşteaptă. N'am părăsit ţara, deşi mi s'a oferit acest prilej, dar m'am ascuns de urgia lor. Dumnezeu m'a ţinut în viaţă să ajung la această clipă a dreptăţii pentru cei mai devotaţi fii ai neamului.

Încheindu-şi micul discurs, Pan Vizirescu s'a îndreptat spre locul lui cu inima vibrând de emoţie.

Procesul s'a terminat. În coridor, înconjurat de rude, reporteri, prieteni şi cunoscuţi, era, acum, felicitat călduros de aceştia, cu toţii dorindu-i sănătate şi ani mulţi ca să se poată bucura de dreptatea cuvenită.

- Pan, mergem, altfel întârziem, îl anunţă doctorul.

- Da, ai dreptate, trebue să ne grăbim, e păcat să pierdem comemorarea zilei de *"6 Martie"*.

- Despre ce este vorba?, îl întrebă un tânăr ziarist.

Continuare în pag. 13

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale

din exil și din țară

ILIE RAD, ARON PUMNUL (1818-1866)

Centru de studii Transilvane, Oameni care au fost,III

Editura Fundația Culturală Română, Cluj-Napoca, 2002, 339 p.

Cu activitatea științifică impresionantă de ziarist și istoric literar a autorului această teză de doctorat închinată lui Aron Pumnul conturează și ea larghețea cercetărilor întreprinse de prolificul profesor al Universității clujene. Ucenicia la revista *Echinox* deja spune de alura academică angajantă a fostului student. Ca de altfel și lucrările sale anterioare *Peregrin prin Europa. File de jurnal*, 1998; *Memorialistica de război în literatura română*, 1999; *Stilistică și mass-media*, 1999; Colaborator la *Dicționarul scriitorilor români*, Vol. I-1995; Vol. II-1998; Vol. III-2002. Coautor la mai multe volume iar în America colaborator la revista *Perspectives in Higher Education Reform*.

Lucrarea de față este rezultatul unei îndelungi și minuțioase cercetări, iar apariția ei poate fi considerată o împlinire și nu mai puțin un succes. Volumul este judicios structurat în 23 de capitole cu tot adaosul științific dela sfârșit. După o aleasă prefață semnată de V. Fanache se hotărăște destinul acestei monografii care salvează: *"de nedreaptă uitare, pentru o durată greu de prevăzut, destinul unei personalități"*, iar autorul vine cu clarificările necesare expuse în *Argument*. Sunt prezentate aici criteriile aplicate începând cu lucrările consacrate lui Aron Pumnul, ostracizarea la care a fost supusă memoria lui din cauza ocupării Bucovinei de Sovietici și noua situație creată după 1989. Cu modestie dar franc autorul precizează clarificările *definitive* pe care le-a adus la bibliografia lui Aron Pumnul pe baza cercetărilor întreprinse în arhive și biblioteci din țară și străinătate. O'altă problemă dificilă pe care a avut-o autorul de rezolvat a fost transcrierea textelor adoptând în final principiul transcrierii fonetice interpretative unde se expune și modul de aplicare a regulilor.

Meticulozitatea și acribia de care a dat dovadă autorul se observă chiar dela început cât și amploarea acestor cercetări care certifică lipsa oricărei superficialități și oferă într'adevăr cea mai completă privire de ansamblu fără să fie neglijat nimic. Sunt prezentate nașterea, copilăria și primii ani de școală ungurească dela Odorhei, numele exact folosit, purtat și însușit în timp, proveniența biblică a prenumelui, anii de elev la gimnaziul din Blaj (1835-1840), la liceul episcopal din Blaj (1840-1841) analiza materiilor studiate cu programa existentă, modul de trai al elevilor, colegii și viitorii revoluționari, profesorii avuți, răstimpul petrecut la liceul Piariștilor din Cluj (1841-1842), încheiate cu studența dela Viena dintre 1842-1846 și în cele din urmă în scaunul lui Simion Bărnuțiu, profesor la Blaj până la izbucnirea Revoluției dela 1848.

Un larg capitol este și cel închinat prezenței sale *În vâltoarea Revoluției dela 1848* (p. 77-99) orientat spre implicarea sa în *Adunarea dela Duminica Tomii* și proclamația lui, încercarea de zădărnicire a Adunării, desfășurarea și însemnătatea ei, conținutul proclamației lui Aron Pumnul, membru în Comitetul Permanent dela Sibiu și în cele din urmă comisar de propagandă în Țara Românească iar capitolul următor tratează *Ideologia revoluționară a lui Aron Pumnul* (p. 100-107). După intrarea armatelor țariste și otomane în Țara Românească urmează *Exilul în Bucovina* (p. 108-116) trecând prin peripeții cât un roman de aventuri. Ne putem imagina *"călătoria"* sa dacă a plecat din București *"apostolește"* pe jos, prin Iași până la Cernăuți unde a ajuns plin de noroi, murdar și zdrențăros, relatări ajunse la noi datorită lui George Sion (autorul cunoscutei poezii *Mult e dulce și frumoasă limba ce-o vorbim*) și Iraclie Porumbescu, tatăl lui Ciprian Porumbescu. Drumurile lăturalnice l-au salvat, deși un emisar de-al lui Kossut l-a urmărit mult timp ca să-l omoare, *"însă îngerul păzitor al mieu mi-a descoperit secretul înfiorătoriu și m'a apărat de dânsul"*, până la urmă găsind un excelent refugiu - ca și atâția alți Români - la ilustra familie Hurmuzachi care i-a oferit o pâine împreună cu respectul și dragostea Românilor. Aron Pumnul nu va mai pleca niciodată de aici.

Facem cunoștință în următorul capitol cu *Activitatea ziaristică a lui Aron Pumnul* (p. 117-134) începută la *Aurora* din Blaj, *Foaie pentru minte, inimă și literatură* (Brașov) *Organul luminarei, Organul național, Învățătoriul poporului* (Blaj) și *Bucovina* (Cernăuți) iar apoi cu *Ideile și teoriile lingvistice* (p. 135-158) unele aspru combătute totuși trebue să i se recunoască două merite: înlocuirea literelor chirilice cu cele latine și adoptarea scrierii fonetice în detrimentul celei etimologice ceea ce reprezintă un merit important în istoria unei culturi.

Mihai Eminescu ne apostrofează în capitolul al XI-lea: *Nu rădeți, domnilor, de Lepturariu* - care, totuși rămâne *o carte de pionerat* (p. 159-172). *"Sentința"* lui Eminescu este îndreptată contra celor care l-au criticat pe fostul său dascăl, adică D Petrino și Titu Maiorescu precedați de Timotei Cipariu și Ioan Maiorescu. Iar atunci când a fost interzis în Ungaria, în 1875, tot Eminescu îi apostrofează pe aceștia afirmând *"Lepturariul în aparență inocent al lui Pumnul îi oprește pe Românii din Transilvania și Ungaria de-a se face Maghiari"*, lucrarea rămânând *"o piesă de aur în muzeul literaturii române"* (p. 171). Precum odinioară la Viena s'a îngrijit de o societate studențească, precursoarea *României June*, așa la Cernăuți este *Ctitor al bibliotecii învățăceilor români gimnaziști din Cernăuți* (p. 173-186) în care se poate remarca existența autorilor români din toate provinciile ceea ce demonstra ideea de unitate națională care-l anima pe Aron Pumnul. Unitatea spirituală fiind, cea politică va urma când împrejurările o vor permite.

Viața i-a oferit lui Aron Pumnul tot felul de întâmplări mai vesele sau mai triste. Sunt dezbătute *În meandrele vieții*, capitolul al XIII-lea (p. 187-205), căsătoria (1851), candidatura la Universitatea din Iași (1860), implicarea în primele alegeri libere din Bucovina autonomă și calitatea de membru de onoare al *Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina* (1865). După ce este analizată Concepția pedagogică (206-215), autorul ne surprinde cu o analiză a formei de exprimare a lui Aron Pumnul *Un nou scriitor vechi* (p. 216-225) care, stilistic, *"demonstrează virtuți scriitoricești nebănuite... o autentică artă literară, la fel ca în cazul cronicarilor"*. I se atribuie calitatea de *Primul istoric al Fondului Bisericesc din Bucovina* (p. 226-239) pe baza lucrării închinate acestui subiect cu care demonstrează că cercetarea împreună cu patriotismul dau naștere la cărți de valoare. În capitolul al XVII-lea ne este prezentată activitatea de traducător a lui Aron Pumnul. L-a tradus pe Félix Colson din limba franceză care era (în 1839) un susținător al unirii politice a tuturor Românilor și apoi două manuale din limba germană. Cu atare activitate științifică Aron Pumnul a întreținut și o însemnată corespondență (p. 247-256) cu George Barițiu, Timotei Cipariu, familia Hurmuzachi, Iraclie Porumbescu, V. A. Urechia, Vasile Ianovici, Atanasie Șandor, Paul Bănuț, Alexandru Roman și familia. Și o ultimă lucrare amintită este una de Teologie, neglijată până acum. Capitolul al XX-lea prezintă *Cei din urmă ani. Moartea* (p. 262-272) care a survenit doar la 48 de ani și după o viață zbuciumată plină de carențe la capitolul sănătate. Ceea ce a făcut pe Mihai Eminescu *"să debuteze mai curând decât se aștepta"* (p. 266) cu poezia *"La mormântul lui Pumnul"*. Această mare pierdere națională a dat naștere la crearea unei fundații dedicate lui Pumnul și ridicarea unui monument în memoria lui care se va realiza după 22 de ani sfințit de însuși Mitropolitul Dr. Silvestru Morariu al Bucovinei. Toate acestea au avut un amplu ecou în presa timpului enumerată de autor.

Ultimul capitol și omagiu este *Aron Pumnul - arc peste timp* (p. 288-296) care se deschide cu densa și scurta caracterizare a lui Lucian Blaga: *"Arune Pumnul e și el ardelean, iar <ardelean> inseamnă a duce un gând până la capăt"*. Studiilor strălucite terminate la Cluj și Viena le urmează catedra lui Simion Bărnuțiu dela Blaj și Revoluția dela 1848 după care a trebuit să fugă în Țara Românească, apoi în Bucovina unde a avut același rol ca și Gh. Lazăr la București prin activitatea de redeșteptare națională promovată. Fixarea lui în eternitate a fost realizată de Mihai Eminescu care a scris poezia: *La mormântul lui Pumnul. "Nimeni* - consideră pe bună dreptate autorul - *nu i-ar fi putut aduce un elogiu mai mare"*.

Volumul se încheie respectând întreaga rigoare științifică, adică opera lui Aron Pumnul (în ordine cronologică), scrisorile rămase dela Aron Pumnul, referințe critice și bibliografice despre Aron Pumnul (în ordine cronologică) pentru perioada 1865-2002; bibliografie generală, rezumat în limba engleză și indice de nume.

Această merituoasă realizare științifică este încununată și cu una editorială, editura Fundația Culturală Română onorându-și renumele printr'o carte elegantă, o hârtie de foarte bună calitate, legată și tipărită în condiții tehnice deosebite care odihnește ochiul și prin originalitatea prezentării imaginilor de epocă și facilitează o cursivă lectură prin lipsa greșelilor de tipar. În aceste condiții, capacitatea științifică a autorului etalată cu acest prilej determină o prezumție de izbândă și încredere pentru următoarea ediție închinată lui *Aron Pumnul. Epistole* și *alte scrieri* avută în pregătire.

Pr. Gh. NAGHI

Palmarès du 27e Festival des films du monde

JURY DE LA COMPÉTITION MONDIALE

- Grand Prix des Amériques: *Kordon (Le Cordon)*, de Goran Markovic, Serbie/Monténégro.
- Grand Prix du jury: *Gaz Bar Blues*, de Louis Bélanger, Canada.
- Prix de la mise en scène: *Planta 4a (Quatrième Étage)*, d'Antonio Mercero, Espagne.
- Prix du scénario: *Profesionalac (Le Professionnel)*, de Dusan Kovacevic, Serbie/Monténégro.
- Meilleure interprète féminine: Marina Glezer pour son rôle dans *El Polaquito (Le Petit Polonais)*, de Juan Carlos Desanzo, Argentine/Espagne
- Meilleur interprète masculin: Silvio Orlando pour son rôle dans *Il posto dell' anima (Le Siège de l'âme)*, d'Antonio Mitrikeski, Italie.
- Meilleure contribution artistique: *Binecuvântata fii închisoare (Bénie sois-tu, prison)*, de Nicolae Margineanu, Roumanie.
- Prix de l'innovation: *Le Intermittenze del cuore (Les Intermittences du coeur)*, de Fabio Carpi, Italie.
- 1er Prix du court métrage: *Vie et mort d'un instant d'ennui*, de Patrick Bossard, France.
- Court métrage, Prix du jury: *In Bed With My books (Au lit avec mes livres)*, de Michael Bergmann, États-Unis.

NICOLE VALERY-GROSSU

În memoria studenților constănțeni

Abia se stinsese ecoul cuvântărilor oficiale, când studenții constănțeni dela Universitatea Ovidius și cei dela Academia de Marină, la recomandarea decanatelor, dădură buzna în aulele Bibliotecii Județene, vecina lor. Începutul lui Octombrie, cu ziua parfumată de frunzele teilor unei toamne binecuvântate de soare, marca deschiderea noului an universitar. Tinerii entuziaști căutau cu aviditate prin rafturi cărțile din bibliografiile recomandate. Ca într'o revelație, mi-a fost dat să fiu pus în fața unei surprize fără precedent: la o masă, circa 4-5 studenți, băieți și fete, frunzăreau cu interes și citeau cu nesaț dintr'o carte anumită. Mi s'a părut familiară. M'am apropiat cu discreție, am luat un loc pe scaun frământându-mi tacit și nervos carnețelul de note. Trăgeam timid cu coada ochiului. Volumul, frumos ilustrat îmi era cunoscut: Fundația culturală *"Memoria"* *"NICOLE VALERY-GROSSU"* - *O lumină în bezna exilului românesc* - de Cicerone Ionițoiu.

Pe măsură ce tinerii lecturau, răsfoind nerăbdători cartea și se uitau la fotografiile de familie ale eroinei și la soțul predestinat al acesteia Sergiu Grossu, în memorie mi se stocau frânturi ale discuțiilor: - Am văzut și un film interesant despre Valery, cu Maria Ploae...

- După revoluția din 1989 soții Grossu au sărit în ajutorul celor din țară...

- S'au procurat biblii necesare pentru creștinii din România!

- Priviți fotografiile - martira, alături de soțul său poetul și omul de credință Sergiu Grossu...

- Iată și planurile de acțiune: Publicarea unei reviste; Crearea unei edituri pentru apărarea cauzei bisericii...

Apoi studenții au început să recite câteva din poeziile memorialistice: *"Pădurea"* (lui Sergiu) și replica - *"Pădurile noaptea"* specificându-se și localitatea *"Poiana Țapului"*. M'am furișat îndepărtându-mă, în timp ce studenții comentau și priveau fotografiile: *"Coleta cu părinții"*, *"Coleta cu soțul când s'au logodit"*, și altele. Am înțeles cu satisfacție că pentru studenți era o amintire educativă și inspirată, o lecție creștină despre jertfă și credință în Iisus. Poate prima lecție elevată la început de an studențesc.

Prof. N. RĂGAN

INTERVIU CU ARTISTA PLASTICĂ DOAMNA EVA CERBU

Eva Cerbu s'a născut la 24 August 1924 la București. A absolvit Școala de Arte Frumoase din București, având ca profesori pe pictorii M.H. Maxy și Al. Ciucurencu. Este membră a Uniunii Artiștilor Plastici din București.

Expoziții personale:
- 1955, 1963, 1967, 1971, 1974, 1978, 1982, 1988, 1992, 1996 - București; - 1965 - Piatra Neamț; - 1967 - Bacău, Piatra Neamț, Roman, Craiova; - 1974 - Bremen.

Expoziții colective:
-1947 - Praga; - 1947 - 1997 - București; - 1948 - Budapesta, Praga; - 1953 - Sofia; - 1955 - Varsovia; - 1958 - Moscova; - 1959 - Belgrad, Budapesta, Riga; - 1960 - Leipzig, Praga, Bratislava, Atena, Damasc, Argentina, Berlin, Veneția (trienala); -1961 - Viena, Moscova, Sofia, Geneva, Alexandria, Cairo, Liubljana; - 1962 - Havana, Atena, Lugano; - 1964 - Bruxelles; -1966 - Sofia, Praga, Viena; - 1968 - Tel Aviv; -1969 - Viena, Beirut; - 1975 - Lisabona, Moscova, Oslo, Los Angeles; - 1976 - Perth (Australia); - 1978 - Rotterdam, Dortmund, Caracas, Argentina, Peru; - 1979 - Suedia, Norvegia; - 1980 - Caracas, Phenian; - 1981 - Costa Rica, Venezuela; - 1982 - Venezuela, Columbia; - 1985 - Lyogby (Danemarca); -1991 - Buenos Aires; - 1994 - Tel Aviv; - 1994 - Beijing.

Lucrări în muzee și colecții particulare în: România (București, Cluj, Constanța, Bacău, Galați, Reșița, Deva, Piatra Neamț), S.U.A., Elveția, Italia, Olanda, Germania, Mexic, Israel, Franța.

Călătorii de studii în străinătate: Bulgaria, U.R.S.S., Germania, Franța, Italia, Ungaria, Cehoslovacia, Israel, Grecia.

Bibliografie:
- International Who's Who in Art and Antiques, Melrose Press Ltd., Cambridge; - Dictionary of International Biography, Cambridge; - *The World Who's Who of Women, England;* - *Jüdische Frauen in der bildenden Kunst*, Hedwig Brenner, Hartung-borre Verlag, Konstantz, 1998.

Premii:
-1968 - premiul Fondului Plastic; - 1970 - membră Honoris Causa a Academiei Internaționale Tommasso Campanella, Roma; - 1970 - medalia de argint, Roma; -1993 - diplomă de merit *"International Who's Who in Art and Antiques"*, Cambridge.

Într'un vechi și discret cartier bucureștean, cu străduțe ce se ascund în spatele unor dezolante blocuri comuniste, străjuită de un arbore secular se află o mică vilă cu ziduri încercate de vremuri, asemeni doamnei care trăiește în rafinatul interior. Doamna EVA CERBU, care în curând va împlini 80 de ani, este una dintre cele mai importante artiste plastice ale noastre cu o recunoaștere ce a depășit granițele țării și chiar pe cele europene.

Am vizitat-o cu dorința mărturisită de a-i face cunoscută experiența unei vieți, încercate de vitregiile destinului, dar care nu s'a lăsat învinsă. Opera sa și-a aflat astfel locul binemeritat în istoria artei românești și nu numai.

Convorbirea, care a fost, credem, destul de succintă pentrucă EVA CERBU SIEGLER prețuiește mai mult faptele decât vorbele, a început, firește, cu începutul, adică cu împrejurarea care a determinat-o să aleagă profesiunea de artist.

Eva Cerbu - Cred că era și o tradiție în familie. Tata și unchii mei erau foarte aproape de artă și desenau toți, pictau ca amatori. Era o tradiție, nu era ceva neobișnuit. Dar eu vroiam să fiu inginer. Îmi plăceau mașinile, îmi plăcea mecanica, îmi plăcea metalul și încetul cu încetul m'am convins cu ajutorul lui Maxy. Într'o zi, citind ziarul am găsit un anunț despre școala lui Maxy.

G. Bidu – In ce an s'a întâmplat?

Eva Cerbu - În '40-'41. Învățam o zi pe săptămână. Dar nimeni din clasa lui Maxy n'a ajuns să fie decorator cum era, de fapt, profilul școlii. Toată lumea a făcut pictură până la urmă sau sculptură.

G. Bidu – Dintre profesori, Maxy v'a învățat arta, dar cred că vă dădea și lecții de viață!

Eva Cerbu –Într'adevăr ne-a învățat mai mult decât arta. Într'o zi pe săptămână începe însă foarte puțin. Am mai avut apoi profesori pe Gusti, arhitectul Stern.

Odată cu terminarea războiului am urmat Belle-Arte. Acolo ne-au dat un fel de diplomă.

G. Bidu – O echivalare.

Eva Cerbu – Care nu s'a recunoscut până la urmă. Era când s'a schimbat legea învățământului și examenul l-am dat, dar n'am avut nici un rezultat.

G. Bidu – Mi-ați spus că familia a constituit imboldul de îndreptare spre artă. Aș vrea să-mi vorbiți mai mult despre familia D-voastră.

Eva Cerbu – Tata a fost prizonier de război în Rusia și în lagăr. Acolo făceau întreceri sportive și el a desenat pe toți cei care au câștigat și a adus o mulțime de desene acasă. Fratele lui a făcut însă mult pictură.

G. Bidu – Unchiul D-voastră?

Eva Cerbu – Da, el a studiat la Baia Mare.

G. Bidu - O școală foarte apreciată la vremea ei.

Eva Cerbu – Tatăl meu și unchiul nici n'au știut că fac desen, credeau că fac arhitectură. De fapt, făceam arhitectură de interior acolo la școală.

G. Bidu – Și cum ați ales acest limbaj al unei grafici cu totul speciale?

Eva Cerbu – Am lucrat mult. Asta e.

G. Bidu – Dar creația în metal cum s'a născut?

Eva Cerbu – Tata, când s'a pensionat, s'a apucat să facă tot felul de jucărele și când el s'a prăpădit mi-au rămas mie toate uneltele lui și asta m'a adus la metal, care era, de fapt, o veche pasiune.

G. Bidu – Dar în expozițiile nu întotdeauna le-ați prezentat publicului. De ce?

Eva Cerbu – În '74 am avut expoziție cu metal și combinații cu metal și mai târziu am avut încă una cu metal. N'ai ce să faci cu ele. Asta-i realitatea.

G. Bidu – Este un vocabular plastic aparte și mai ales în cariera unei artiste care în mare parte și-a consacrat grafiicii opera de o viață.

Eva Cerbu – Așa-zisa grafică...

G. Bidu – Da, într'adevăr. Vorbiți-ne despre particularitățile acestei creații.

Eva Cerbu – În primul rând culoarea. Poate mi se trage dela Ciucurencu. Cu toate că n'am apucat să fac cu el prea multă pictură. Dar totuși am studiat mult când am putut și am văzut multe muzee.

G. Bidu – Din arta universală și cea românească, care sunt artiștii care v'au atras în mod deosebit prin opera lor?

Eva Cerbu – Să știți că nu numai impresioniștii m'au atras. Și Rembrandt m'a atras și Renașterea și mai cu seamă arta veche greacă.

G. Bidu – Ce reprezintă pentru D-voastră întâlnirea cu publicul? Ați avut un număr impresionant de expoziții?

Eva Cerbu – Din păcate nu mă întâlneam eu, ci numai lucrările.

G. Bidu – Prin intermediul lor vă întâlneați și D-voastră cu publicul. Acum aș vrea să-mi vorbiți mai mult despre școală, despre perioada de educație. În special de perioada de formare artistică.

Eva Cerbu – Atunci nu mă gândeam atât de mult la carieră. Am rămas prietenă cu colegele din școală. Ne întâlnim și acum săptămânal. Este vorba despre Alma Redlinger, Maria Constantin, Yvonne Hassan.

G. Bidu –Vă reîntâlniți pentru a vă împărtăși experiențele artistice și de viață?

Eva Cerbu – Da. În fiecare Vineri.

G. Bidu – Acum vă apropiați de 80 de ani.

Eva Cerbu – Da, la anul schimb prefixul.

G. Bidu – Să vă dea Dumnezeu sănătate și ani mulți. Care mai este ritmul D-voastră de lucru?

Eva Cerbu – Ei bineînțeles că nu se compară cu ce lucram înainte, dar totuși cum să spun, mă țin tare. Vreau să lucrez cât pot mai mult. Fără să mă gândesc ce o să fac cu lucrările realizate. Am donat la muzee, la muzeul național, dar și la alte muzee.

G. Bidu – Cum vi se pare arta zilelor noastre? Ceea ce fac tinerii de astăzi?

Eva Cerbu – Interesantă... Dar parcă în ziua de azi se fuge de muncă.

G. Bidu – Deci, dacă ar fi să dați un sfat unui artist tânăr, care ar fi acesta?

Eva Cerbu – Muncă de zi cu zi în atelier. Și apoi disciplina acestei munci.

A consemnat Gabriela BIDU

Procesul

Urmare din pag. 11

- Fundația *"MEMORIA"* a organizat la Muzeul Țăranului Român ediția a IV-a a Simpozionului *"6 Martie 1945 - ziua gândirii arestate la Români"*. Mergem, și voi tinerii aveți ce auzi și învăța.

Și, cu toții, având pe bătrânul scriitor în mijloc, s'au îndreptat spre ieșire.

* * *

Când bătrânul scriitor, împreună cu însoțitorii săi, au intrat în sala Muzeului Țăranului Român, simpozionul se apropia de sfârșit.

În tăcere, cu toții s'au așezat pe locurile libere îndreptându-și atenția asupra vorbitorului, unul dintre cei care au supraviețuit *"gulagului"* românesc.

"6 Martie 1945 - ziua gândirii arestate la Români", spunea el. O caracterizare cum nu se poate mai potrivită a acestei zile nefaste pentru poporul român. În această zi, Vâșinski, străin de neamul și de țara noastră, reprezentantul invadatorilor din fosta Uniune Sovietică, a instaurat cel mai crunt și devastator guvern în România, guvernul de largă concentrare democratică condus de Petru Groza.

Numai democrat nu era acest guvern.

Condus abil din umbră de reprezentanții Moscovei, guvernul lui Petru Groza a reușit din primele zile ale instaurării sale să aducă mai multă pagubă țării decât orice guvernare anterioară, procedând demonic la distrugerea valorilor intelectualității noastre, introducând groaza în rândurile populației prin cele mai odioase crime. Țara, rămasă fără valorile sale intelectuale și redusă la tăcere prin teroare a fost ușor de stăpânit de agenții K.G.B-ului sovietic și de către trădătorii autohtoni.

Cuprins încă de emoții, bătrânul scriitor încerca să se concentreze, să înțeleagă sensul cuvintelor dar, fără să vrea, gândurile se întorceau din nou în sala de judecată a Curții Supreme de Justiție. Și, iar auzea rechizitoriul procurorului, rechizitoriu care era mai mult un elogiu adus de acesta lor, celor care au fost judecați de Tribunalul Poporului, și auzea din nou propriile-i cuvinte rostite în sala de judecată.

"Eh, m'am cam grăbit, trebuia să insist mai mult asupra nelegiuirilor comuniste", își zise el. Apoi, auzind mărturisirile vorbitorilor despre suferințele îndurate în închisori, își continuă gândul.

"Prin câte au trecut oamenii aceștia! Adevărați martiri! Doamne, Doamne! Oare, eu aș fi rezistat?" și iar se trezi în trecut, în cei 23 de ani de claustrare când, trăind ascuns în casa părinților tresărea la fiecare zgomot necunoscut.

"Ah, și scrierile mele pierdute, putrezite din neglijența finului Vasile! Of, Doamne, ce bir greu am plătit pentru a trăi!"

* * *

După o zi încărcată de emoții, Pan Vizirescu trecu pragul locuinței sale.

Era singur. Dintr'o privire contemplă lucrurile bine cunoscute care-l înconjurau: biblioteca cu cărțile, manuscrisele netipărite, măsuța rotundă pe care se aflau îngrămădite cărți, reviste, ziare și mașina de scris, și patul larg în care-și petrecea nopțile, adesea, nedormite.

Apoi, își ridică privirea spre icoana Mântuitorului și se lăsă în genunchi, ușor, în fața ei.

Justiția sub comuniști

Mult timp rămase îngenunchiat bătrânul scriitor. El se ruga. Era o rugăciune de mulțumire către Cel Atotputernic, Atotștiutor, Cel ce-i îngăduise să mai întârzie pe acest pământ pentru a auzi că sentința nedreaptă a Tribunalului Poporului, pronunțată cu o jumătate de veac în urmă, a fost anulată.

El nu mai era odiosul criminal și trădător de țară, redevenind prin virtuțile sale genetice, caracterul nobil, generos și ferm, cel care fusese și înainte de dezastrul din August 1944, omul liber și stăpân în exprimarea gândurilor și sentimentelor profunde și puternice, de dragoste de neam și țară, în viu grai și în scris.

Nina COSMULESCU

În duh şi adevăr

GÂNDURI DE NOUL AN

Sergiu GROSSU

Într'una din primele *"Evanghelii"* ale lunii Ianuarie citim că *"norodul acesta, care zăcea în întuneric, a văzut o mare lumină; şi peste cei ce zăceau în ţinutul şi în umbra morţii a răsărit lumina"* (Matei, 4.16). Această lumină este Domnul şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos, unica şi adevărata lumină a întregii umanităţi. Sub revărsarea izbăvitoare a luminii Betleemului, orice suflet trudit şi împovărat de păcate, orice inimă, pendulând dela o ispită la alta, îşi poate găsi echilibrul şi plenitudinea. Adică se poate trezi la o ***viaţă nouă***. Şi trezirea, regenerarea aceasta duhovnicească, o visa, o aştepta, o dorea să se realizeze, pe plan naţional, un preot tânăr din Transilvania. Este vorba de Iosif Trifa. Îngrozit de *"vânturile şi furtunile pline de otravă"*, care s'au abătut peste *"România Mare"*, ţărişoara lui scumpă, abia scăpată din lanţurile unei robii seculare; zdrobit sufleteşte că poporul şi-a stricat *"năravurile şi purtările"*, că *"ni s'a înveninat credinţa, ni s'a pierdut dragostea şi ni s'au umplut sufletele de otrava păcatului"*,iată ce scria în N-rul 1 al foii săptămânale ***Lumina Satelor*** dela Sibiu, pe care o redacta: *"O vedem această otravă, o simţim pe toate drumurile şi ne întâlnim cu ea. Ea este ceea ce a golit bisericile de oameni şi sufletele de credinţă"*. Iar ca ***soluţie salutară*** - o soluţie valabilă şi pentru România post-ceauşistă -, preotul Iosif Trifa recomanda ascultarea de comandamentele evanghelice: *"De ne vom opri, de ne vom ridica şi noi, ca fiul rătăcit din Evanghelie, şi vom pleca înapoi spre Casa Tatălui Ceresc, atunci se va ridica negura necazurilor dinaintea noastră şi vom vedea Canaanul cel frumos, România noastră cea fericită... Numai o singură doctorie poate da lumii şi ţării noastre sănătatea şi mântuirea: să se întoarcă oamenii şi popoarele la Iisus, la învăţătura şi la porunca Lui de iubire..."*

În ajunul anului nou 1923, în căsuţa sa din Sibiu, părintele Iosif era profund frământat, gândindu-se la datina păgână pe care o respectă oamenii, la felul detestabil al petrecerilor, în care întâietatea n'o au rugăciunile şi evlavia, ci mai degrabă chefurile şi destrăbălările. Totul se petrecea în plină noapte. Pe sub fereastra casei tocmai trecea un cârd de beţivi, care răcneau de răsuna întregul cartier. Părintele a îngenuncheat şi s'a rugat zicând: *"Doamne, Dumnezeule! Ne copleşeşte răutatea... ne biruie întunericul... ne înnecă potopul fărădelegilor... se scufundă oamenii în pieire sufletească... Dă-ne Tu, Doamne, putere mai multă în lupta contra Întunericului şi a Diavolului... Vino, Iisuse Doamne, căci iară s'a făcut furtună în marea vieţii noastre..."*

Plângea tânărul preot din Sibiu şi se ruga în genunchi, cu sufletul sfâşiat de hărmălaia străzii, ca Domnul să se îndure de el, să-i ajute, în anul ce vine, ca să lucreze cu mai multă izbândă. Rugăciunea lui s'a prefăcut - sau, mai bine zis, Dumnezeu a prefăcut-o - într'un fel de ***chemare*** la o hotărîre de o uriaşă importanţă spirituală. Invitaţia chemării suna aşa: *"Veniţi să facem o întrare creştinească în anul cel nou. Avem noi, Românii, două mari păcate care mai ales ne strică sufletul şi traiul creştinesc: sudalma şi beţia. Veniţi să facem o hotărîre şi o întovărăşire la luptă împotriva lor, ca să le scoatem din casa noastră, din traiul nostru şi al vecinilor noştri"*. ***Hotărîrea*** lansată de părintele Iosif Trifa (pentru a intra în anul cel nou *"cu folos de mântuire sufletească"*, gata să începem *"lupta cea sfântă a curăţirii vieţii noastre de păcatele cele multe şi grele"*, conştienţi fiind că *"în fruntea oştirii noastre stă Mântuitorul Hristos"* şi El *"ne va duce la biruinţă"*), această cutremurătoare *"hotărîre"* a stârnit vântul de primăvară religioasă al Oastei Domnului şi-a pregătit geneza reformei spirituale, preconizată de marele nostru înaintaş vizionar, prin intervenţia Duhului Sfânt şi prin activitatea misionară desfăşurată sub faldurile glorioase ale steagului creştin de luptă, când zeci de mii de ţărani, de muncitori şi de intelectuali români au capitulat şi continuă să capituleze - în cele opt decenii de existenţă a mişcării ortodoxe menţionate mai sus - în faţa Cuvântului lui Dumnezeu, hotărîndu-se, cu legământ ceresc, să se lepede de toate metehnele sufleteşti care le-au tulburat viaţa şi cerându-I lui Iisus să-i primească *"in rândul ostaşilor"* Săi, pentru a deveni creştini *"luptători şi biruitori"*.

Nu mai intră în discuţie, ca atare, un ideal politic pieritor şi insuficient, ci perspectiva unei politici sfinte, cristocentrice, de talia politiciei evanghelice a Sfântului Ioan Gură de Aur, a lui Girolamo Savanarola sau a lui Serafim de Sarov, prin care luptătorii Crucii pot grăbi înnoirea ţării şi schimbarea la faţă a pământului românesc.

Ar fi cazul, la acest început de an nou, să ne răscolim adâncurile, să ne cercetăm dacă nu cumva am comis nelegiuirile pe care le dă în vileag Sfânta Scriptură: *"Căci poporul Meu este nebun, nu Mă cunoaşte; sunt nişte copii fără minte şi lipsiţi de pricepere; sunt meşteri să facă răul, dar nu ştiu să facă binele"*. Sau: *"Voi vă hrăniţi cu nădejdi înşelătoare care nu slujesc la nimic. Cum? Furaţi, ucideţi, preacurviţi, juraţi strâmb, aduceţi tămâie lui Baal, mergeţi după alţi dumnezei pe care nu-i cunoaşteţi! Şi apoi veniţi să vă înfăţişaţi înaintea mea, în Casa aceasta peste care este chemat Numele Meu şi ziceţi: Suntem izbăviţi!, ca iarăşi să faceţi toate aceste urâciuni..."* (Ieremia, 4.22; 7. 8-10).

În general cei mai mulţi dintre noi, datorită faptului că frecventăm cu regularitate biserica, ne vedem morali, plini de noi înşine, deplin satisfăcuţi de conduita noastră *"creştină"* şi nu vrem să ţinem cont de poruncile lui Hristos, continuând să ne hrănim cu nădejdile înşelătoare ale unei certitudini ipotetice. Iisus nu S'a născut în ieslea Betleemului şi n'a murit pe lemnul Crucii ca noi să purtăm, mai departe, în străfundurile neconvertite, peşteri de tâlhari, cătuşe şi neguri de păcat. El nu poate accepta ca noi să furăm glorii, să ucidem speranţe, să preacurvim cu trupul, cu mintea sau cu sufletul, să aducem tămâie lui Baal (adică dumnezeului filosofilor şi al savanţilor, detestat de Blaise Pascal), considerându-ne totuşi, în pofida registrului negativ de care nu vrem să ne debarasăm, creştini sadea şi susţinători ai Bisericii. Domnul aşteaptă să ne vadă slobozi, curăţiţi de tină, transformaţi în copii ai Luminii şi în temple ale Duhului Sfânt. El ne vrea fiinţe noi, cetăţeni ai Împărăţiei cerurilor şi împreună lucrători cu El, pentru proslăvirea Numelui Său pe pământ şi pentru îndumnezeirea pământului pe pajiştile căruia nu încetăm să ne paştem visele.

Este, deci, normal să ne întrebăm măcar acum, în acest prag de an nou: *"Ce să facem?"* Răspunsul ni-l dă Ap. Pavel: *"Să vă dezbrăcaţi de omul cel vechi, care se strică după poftele înşelătoare, şi să vă îmbrăcaţi în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu"* (Efeseni, 4.22-24). În această *"viaţă nouă"*, trupul păcatului este dezbrăcat de puterea sa, în aşa fel *"ca să nu mai fim robi păcatului"*. Căci acolo unde mai stăruie încă starea de robie, nu poate fi vorba de viaţă nouă. Nu o parte, numai, din fiinţa noastră se înnoieşte, ci *"toate lucrurile s'au făcut noi"*. Nu este vorba de o acţiune viitoare, mai mult sau mai puţin posibilă. Adică nu ni se spune: *"se vor face noi"*, ci suntem avertizaţi că *"s'au făcut noi"*, că înnoirea noastră s'a realizat în Iisus Hristos, prin mijlocirea atotbiruitoare a Duhului Sfânt, posedând, astfel, o inimă nouă, o minte nouă şi un duh nou, vorbind, de aci înainte, o limbă nouă şi cântând lui Dumnezeu o cântare nouă.

La suflarea vântului ceresc, dacă stăm cu uşa sufletului larg întredeschisă, viaţa care intră în noi este o viaţă nouă, pentrucă este viaţa lui Iisus. Şi viaţa aceasta, surprinzătoare şi unică, creşte, se dezvoltă, domină şi fortifică interioritatea noastră nevolnică, prin răsturnarea totală a vechilor valori, prin refacerea integrală a bolţilor noastre surpate.

Citiţi lunar "Cuvântul Românesc"!

"TAINELE LUMII, TAINELE LUI DUMNEZEU"

Motto: *"Iacov a luat o piatră şi a pus-o ca stâlp de aducere aminte"* (Geneza 31/45).

Despre *"Originea neamului românesc şi a limbii noastre"*, oamenii de ştiinţă au netezat conceptele şi leitmotivele care se potrivesc ca nişte mânuşi pe mâinile etniei noastre cu rădăcini în negura vremilor. Ce ştim? Că provincia Dacia a fost stăpânită 165 de ani de către Romani (106-271). Limba Dacilor - se învaţă la şcoală - a dispărut, instituindu-se o latină atestată de o serie de inscripţii romane descoperite pe întreg teritoriul României. Ni se oferă câteva rămăşiţe numai de cuvinte dace Apulum (Alba-Iulia); Drobeta (T. Severin) Aluta (Oltul) şi... mă rog, cuvintele abur, balaur, mazăre, buză, căciulă, mânz, viezure, moş şi alte câteva zeci de exemple. Cam atât a rămas din limba Tracilor - cum spunea Herodot *"cel mai numeros şi cel mai viteaz neam"*. Şi după un mizilic istoric de 165 de ani de colateralitate romană, limba dacă s'a volatilizat în neant. După Descartes, oamenii care se îndoiesc, cugetă. Şi mulţi cugetăm în tainiţele ascunse ale sufletelor, pentrucă logica noastră poate peste veacuri, să ne joace feste. În această abordare a problemei, mă rog, de ce n'ar fi şi invers? Bunăoară, cu mulţi ani în urmă, scriitorul şi omul de cultură Ion Al. Brătescu Voineşti, a ţinut o faimoasă conferinţă, pe care mai apoi a publicat-o, în faţa a câtorva sute de auditori încântaţi de idee. Spicuim: *"Şi iată că la anul 105 după Hristos, Romanii cuceresc Dacia şi desfiinţează statul dac. Şi iată, de 167 de ani, limba pe care o vorbeau toţi oamenii din Banat până la Nistru şi din munţii Boemiei până în Balcani, piere cu desăvârşire înlocuită cu limba Romanilor. Cine poate crede asemenea enormitate, s'o creadă. Eu n'o cred în ruptul capului. Aşadar limba oamenilor ce locuiau în aceste ţinuturi a dispărut complet. Pe ici pe colo, o serie de cuvinte. Deci oamenii au uitat cum ziceau la organele trupului, la mână, la nas, la ochi, au uitat cum ziceau la cer, la iarbă, la ploaie, la vânt şi le-au botezat prin cuvintele Romanilor. Şi acest lucru se petrece acolo unde mai înainte cu mult, primii istorici greci, le ziceau hiperboreeni, pelasgi sau traci"*.

La vremea sa, Brătescu Voineşti justifica pe bună dreptate: *"Mai bine de o sută de ani a stat Basarabia sub dominaţie rusească, 150 de ani a stat Bucovina sub dominaţie austriacă. Dar Otomanii"? "Doamnelor şi Domnilor"*... şi Brătescu Voineşti şi-a continuat discursul cu patos şi cu demonstraţii luate şi din opera lui N. Densuşeanu chiar dacă au fost apostrofate de Pârvan. Originea neamului românesc şi a limbii noastre în viziunea lui Brătescu e fascinantă ca un punct de vedere ce trebue luat în seamă.

Prin urmare, aşa cum se spune în Cartea Cărţilor, Psalmul 26/1: *"Fă-mi dreptate Doamne, căci umblu în nevinovăţie"*.

.....

Şi acum să ne oprim asupra altui subiect interesant şi incitant dezbătut într'o recentă carte: Pitagora - *"Imnurile sacre"*/ Editura Herald, Bucureşti traducere şi îngrijire din limba franceză de Radu Duma. Subliniez că radiografia comparativă e făcută de autorul acestor rânduri, cartea în sine ocupându-se doar de comentariul la imnuri. Pentru a fi mai explicitar, trebue să apelez la Enciclopedia română privind câteva date biografice ale lui Pitagora: *"Pitagora, matematician şi filosof idealist, Grec de origină, s'a născut în insula Samos şi a trăit între anii 580-500 i.e.n., părintele şcolii pitagoreice"*. Remarcăm faptul că după o adâncă reflecţie, constatăm în Imnurile sacre, universalitatea lumii, concentricitatea şi linearitatea ideilor. Aşa de pildă imnul *"Fă-ţi prieten pe cel încununat de virtute"*, ne duce cu gândul la *"Iubeşte-l pe aproapele tău ca pe tine însuţi"*. Alt imn cu o zdravănă morală omenească: *"Biruieşte lăcomia pântecului, lenevia, luxul şi mânia"*, par desprinse din Ecleziast sau din Luca 12/29. Necazurile îndurate de oameni din pricina destinului potrivnic capătă consistenţa lui IOV din Biblie. Versul IV: *"Cinsteşte pe tatăl şi pe mama ta"* le întâlnim aproape identic în Cele 10 porunci (Exodul 20/12). Versurile XLVII-XLIX: *"Nu începe o lucrare mai înainte de a ruga divinitatea să ţi-o desăvârşească"*, îşi are corespondent aproximativ în Psalmul 31/1 care spune: *"Doamne în tine mă încred să nu fiu dat de ruşine niciodată"*.

.....

În încheierea referirii la Imnurile sacre ale lui Pitagora, facem loc epilogului să concluzioneze: *"Imnurile sunt expresia celei mai înalte filosofii pitagoreice, adevărat rezumat al învăţăturilor esenţiale"*.

La sfârşitul sfârşitului, să ne iluminăm de cuvintele din EFESENI 4/15: *"Ci credincioşi adevărului, în dragoste să creştem în toate privinţele ca să ajungem la Cel Ce este Capul Hristos"*.

Prof. Nicolae RĂGAN

IESE LA IVEALĂ MINCIUNA DELA REFRENDUM

- Armata rămâne obligatorie -

Una dintre principalele modificări aduse Constituţiei a fost renunţarea la serviciul militar obligatoriu. Modificare ce a fost fluturată în ochii alegătorilor, prin intermediul tuturor mijloacelor de informare şi care, a avut, în mod cert, un rol important în atragerea tinerilor cu drept de vot. În textul modificat al noii Constituţii, la art. 52, alin.2, se precizează că, prin intermediul unei legi organice, se vor stabili condiţiile de îndeplinire a îndatoririlor militare.

După ce în luna Mai, Ministerul Apărării Naţionale a reuşit să dea naştere unui scandal de proporţii cu proiectul năucitor al *"Şpăgii kaki"*, a venit şi rândul Ministerului Administraţiei şi Internelor să dea cu bâta în baltă. Nu numai că proiectul de lege al MAI seamănă izbitor cu cel al MApN, dar, după o citire mai atentă, reiese clar că armata rămâne obligatorie.

În cadrul unei *"expuneri de motive"*, reprezentanţii MAI susţin că *"proiectul actului normativ cuprinde o serie de norme cu caracter de noutate absolută în legislaţia românească în materie"*. Printre acestea - în viziunea autorilor proiectului - o importanţă deosebită o are *"posibilitatea îndeplinirii îndatoririlor militare ale cetăţenilor români, opţional prin una din următoarele forme: a) serviciul militar activ sau în rezervă; b) serviciul civic în folosul comunităţii; c) plata unei sume compensatorii"*. În schimb, nu se pomeneşte nicăieri de voluntariat. În cazul serviciului militar activ şi în rezervă, este inutil orice comentariu. Cel în folosul comunităţii era posibil şi înainte. Noutatea ar fi plata unei sume compensatorii. Mai precis, cine nu vrea să meargă la oaste, plăteşte. Dar şi această opţiune fusese deja enunţată de către MApN în luna Mai, când era vehiculată *"şpaga kaki"* de 4.000 de dolari pentru scutirea de armată.

Spre deosebire de colegii din Armată, reprezentanţii MAI au propus o sumă mai mică, dar la fel de inaccesibilă unei bune părţi a populaţiei. Este vorba despre echivalentul a 15 salarii brute minime pe economie. În momentul de faţă, asta ar însemna aproximativ 40 de milioane de lei.

În concluzie, pentru cei mai mulţi dintre tinerii cu vârste cuprinse între 20 şi 35 de ani serviciul militar rămâne obligatoriu, în Constituţia, alternativă. Potrivit iniţiatorilor acestui proiect legislativ, prin această măsură *"se poate asigura o sursă suplimentară de finanţare a procesului de profesionalizare a forţelor destinate apărării naţionale, asigurându-se astfel respectarea obiecţiei de conştiinţă sau din motive religioase ridicată de anumite categorii de cetăţeni"*.

Având în vedere că serviciul militar rămâne obligatoriu, singura veste bună ar fi că se reduce stagiul. Pentru militarii în termen, dela 12 luni la 9 luni şi pentru cei în termen redus de la 6 luni la 4 luni. În ceea ce priveşte serviciul civic în folosul comunităţii, acesta se reduce dela 24 de luni la 12 luni, respectiv dela 12 la 6 luni pentru absolvenţii instituţiilor civile de învăţământ superior.

DIN GULAGUL ROMÂNESC

SALTURI DE CANGUR ÎN DECEMBRIE

Cerul căzuse peste pământ. Se prăvălise peste noroaiele unui ţinut himeric, nedeterminat, lipsit până şi de linia imaginară a orizontului. Nimic de care să se sprijine privirea. Pălcurile de sălcii şi arinii de pe malurile Dunării Moarte dispăruseră, doar îngroşarea ceţii în dreptul lor dovedea că mai există, că nu le înghiţise complet neantul. Miriapodulcuomiedouăsute de picioare înainta mecanic, croind un şleau prin lutul cleios, mai duşmănos decât urletul caralilor, decât mârâiala duliilor ţinuţi în lesă dar fără botniţă, pământ hulpav care se încăpăţâna să sugă rămăşiţele de energie din muşchii siliţi să se întindă dureros la fiecare sforţare de a smulge încălţările din magma rece, chiftind de apă, din nămolul care absorbea bruma de căldură produsă de disperatul lucru mecanic al deplasării. Părea că totul stă sub semnul mecanicii: zbieretele soldaţilor - *Ia pe cinci şi ţine aproape, Ia-te, mă, banditule, de braţ* - inutile căci toate fantomele îmbrăcate în zeghi vinete ca noroiul şi ceaţa luaseră pe cinci, şontăcăiau sacadat la braţ în promenada macabră, înaintarea unei armate de strigoi, ţineau de când ieşiseră pe poartă, aproape, clefăitul înfundat, ritmic, al tălpilor, zvâcnirea braţului stâng al primului şi a braţului drept al ultimului din fiecare segment, din fiecare articulaţie a miriapodului.

Du mécanique plaqué sur du vivant. Îl citise din scoarţă'n scoarţă dar numai la Bergson nu-i era gândul puşcăriaşului din flancul drept, ultima pereche de picioare din fragmentul tragicei procesiuni ajuns acolo în pofida mecanicii alcătuirii brigăzilor şi din disperare. Era un intelectual strălucit, nu foarte-foarte tânăr fiindcă avusese timp să ajungă aproape de finalul facultăţii de filosofie, de unde fusese demascat ca reacţionar îndrăgostit de gândirea idealistă, şi exmatriculat, apoi aproape de finalul facultăţii de medicină de unde fusese iar dat afară şi, de data aceasta, şi arestat, fiind dovedit de crima de a fi încercat să-i cheme pe studenţii bucureşteni în Piaţa Universităţii, la un miting de sprijin pentru tineretul budapestan. Intenţie avortată fiindcă organele interveniseră la timp, umflându-i pe organizatori, nu însă înainte de a fi trimis în acel perimetru predestinat camioane cu băieţi înarmaţi cu mitraliere. Oricum cu ceva sub treizeci de ani. Era livid, descărnat, filiform. Cei care nu-l cunoscuseră la Jilava, depozitul unde fusese vărsat, ca şi complicii, dela Uranus, erau miraţi de intempestiva clămpăneală a fălcilor ca berzele, ritmică, mecanică, timp de câteva momente, însă cu un zgomot mat, de carne lovită peste carne. Omul îşi căuta mecanic dinţii inexistenţi. Fuseseră îndepărtaţi la anchetă, cu carii cu tot, cu patul pistolului. Lovituri precise, scurte, care dădeau masei de un kilogram a instrumentului acceleraţia necesară şi suficientă pentru a disloca micile bucăţi de calcar zmălţuit pe care oamenii se încăpăţânează să le considere necesare pentru a mesteca.

Amintirea lor subconştientă se transformase în tic iar ticul în accese de masticaţie. În mecanica clasică a deplasării brigăzii, locul lui era la mijlocul rândului de cinci. Acum, însă, le ceruse colegilor să fie lăsat pe flancul drept. Îl *lovise un necaz mare*, năpraznic chiar. Amintirea intervenţiilor stomatologice din cabinetul instalat în hrubele maiorului Enoiu, urmate de coşmaruri consumate static, ca orice reprezentare în somn, cu dureri demult închise în terminaţiile nervilor atrofiaţi, era floare la ureche faţă de revolta aparatului digestiv, intrat în zodia anarhiei absolute. Paradoxale, chiar, fiindcă fiziologia învăţată la facultate nu avea explicaţie pentru spasmele fără sfârşit ale maţelor. E drept că cele două ciorbe de murături îngurgitate în 24 de ore, gogonele şi apă bâhlită din braţul mort al fluviului, nu găseau nimic în care să se oprească, nici un obstacol, ipotetica sută de grame de pâine nerezistând şuvoiului sacadat dinlăuntrul fiinţei. Cum nu exista decât o soluţie decentă, distroficul deţinut sărea, nu făcea, sărea o jumătate de pas lângă miriapod, se lăsa fulgerător pe vine, cu pantalonii de zeghe gata pregătiţi, se ridica tot fulgerător, cu o energie formidabilă, regăsea rândul, se agăţa de braţul drept al numărului 4, făcea un pas, nu putea mai mult, sărea iar, se lăsa din nou pe vine, ţâşnea iar, salturi de cangur în ţopăială deznădăjduită, tulburând în plan fizic exemplara mecanică a deplasării miriapodului. La câţiva metri, călare pe epicul lui măgar, caporalul şef de escortă, cu degetul pe trăgaciul balalaicii, cu simţurile încordate la maximum, păndind clipa în care deţinutul va depăşi jumătatea de pas. Un bandit mai puţin, un pahar de votcă, permisia de zece zile. Cu salturile lui, distroficul tulbura marşul abstract, impersonal al miriapodului. La polul opus, caporalul făcea la fel, cu întreaga energie a făpturii strânse în şubă concentrată în ochii uşor oblici, mongoloizi, în aşteptarea clipei râvnite când deţinutul va fi călcat pe linia *"zonei"* ambulante. Numai că banditul, duşman de moarte al partidului şi poporului, agent al imperialismului, calcula cu precizie matematică punctul de impact, locul unde golirea stomacului mortificat de murături nu i-ar fi adus şi umplerea scăfârliei cu plumb. Ţâşnea din rând, obligându-l pe viteazul ostaş al trupelor de Securitate să iasă din ritmul camarazilor lui pedeştri şi pe asin din mecanica negrăbită a răbdătoarei sale specii. Cursa aceasta paralelă, stricătoare de armonii ritmice, s'a petrecut aievea în Decembrie 1959, la Salcia, în pustietăţile cvasisiberiene ale Insulei Mari. Pânditorul, caporalul Ţugui, era un vajnic scoborîtor din răzeşii Bucovinei. Pânditul era un bandit, care n'ar fi meritat să trăiască, contrarevoluţionarul Alexandru Ivasiuc.

Al. MIHALCEA

Răsfoind presa de-acu' 50 de ani...

Valeriu ARBORE

● Fiind început de an, mai întâi o *"binecuvântare"* arhierească: *"Prezenţa Dvs. în mijlocul nostru, D-le Ministru al Cultelor* (n.n. P. Constantinescu-Iaşi, istoric comunist, militant ateist, doctor **honorris causa** al Universităţii dela Moscova !), *constituie un prilej de a ne spori şi mai mult dragostea faţă de scumpa noastră Patrie şi faţă de toate realizările poporului nostru muncitor..."* Aşa grăit-a, la sărbătoarea Patronului Institutului teologic din Bucureşti, I.P.S.S. Teoctist Arăpaşu (cf. *"B.O.R."*, nr. 1-3/1954). Persoane sfinte care s'au pus bine cu Puterea ateo-comunistă, ca să le meargă LOR bine - şi la vară cald!... Şi ne mai întrebăm astăzi din ce motiv mulţi ierarhi prea-fericiţi pactizează cu stăpânirea neocomunistă pre-atee, făcând şi propagandă electorală în favoarea ei. Şi de ce ţin aşa de tare la *"uitarea şi iertarea"* crimelor bolşevismului autohton. Nu cumva şi pentrucă au ceva pe conştiinţă?

● Altminteri, anul 1954 a început cum începuse şi 1953 (şi ceilalţi zece încheiaţi): prost. Trei lozinci *"mobilizatoare"* bombardau pe cititori: *"Înainte, spre noi victorii în producţie!"*, *"Pentru victoria păcii şi socialismului în lume!"*, *"Pentru o intensă muncă culturală la sate în timpul iernii!"* Acestora li se adaugă *"Toată lumea la acţiunea de deszăpezire!"* Ei da, aici adevărul nu mai era politicește negociabil, ca la Conferinţa simultană dela Berlin a miniştrilor de externe ai celor patru mari puteri, consacrată *"slăbirii încordării relaţiilor internaţionale"*! Aici era o realitate natur: sunt destui supravieţuitori ai acelei ierni strașnice ce-şi amintesc de marile căderi de zăpadă şi de viscolele puternice ce-au afectat serios viaţa şi activitatea oamenilor. În special aprovizionarea populaţiei, desfăşurarea cursurilor şcolare şi a serviciilor de utilitate publică, circulaţia trenurilor. Mai mult cu voia lui Dumnezeu decât cu aceea a partidului, lucrurile au revenit curând la *"normal"*. O normalitate specifică unui regim dictatorial.

● Oficioasele reperiste combat pe fronturi multiple. Vorba ceea: *"Şi dă-i şi luptă!"*, că şi-aşa cămeşa'n cot e ruptă... Ele se găseau în postura unor elevi *"silitori"* cu mâna mereu ridicată, mereu să pârască, să acuze, să-şi dea *"just"* în petic: *"Adâncirea mizeriei în ţările capitaliste"*, *"Fascizarea vieţii social-politice din SUA"*, *"Renaşterea militarismului german"*, *"Trădarea titoistă"*. *"Comandanţii opiniei publice"* (astfel era denumită pe-atunci, de către comuniști, presa) făceau din Gerar luna omagiilor. Ca lait-motiv, în revista *"Contemporanul"*, nr. 1/1954,poezia *"Laude"*, de M.R. Paraschivescu, versificator roşu actualmente favorabil mediatizat în ţară. Omagii nu lui Ceauşescu, pe acel timp el nu era decât membru în c.c. al p.m.r. Da' lasă, şi când i-o vei rândul...

● Alţii erau sărbătoriţii *"iepocii"*! Mao-Tze-Dun, la aniversarea zilei de naştere; *"Muncitorii dela Întreprinderea producătoare de materiale de construcţii"*, care, *"graţie metodei sovietice Colesov"*, *"lucrează în contul anului 1955"*; *"RDG, reazimul forţelor iubitoare de pace din întreaga Germanie"*; *"Ucraina sovietică - o republică înfloritoare"* (300 de ani dela *"reunirea"* ei cu Rusia); Lenin (30 de ani dela moarte), *"ale cărui idei luminează calea spre ridicarea bunăstării popoarelor"*; Dezbaterile Sesiunii M.A.N., care adoptă în unanimitate *"istorica"* Lege privitoare la *"măsurile pentru creşterea animalelor"*; scriitorul francez Louis Aragon, *"al cărui roman, <Comuniştii>, reprezintă mândria şi speranţa poporului francez"*! Cine-s autorii *"materialelor"*? N'are importanţă! Unii au murit la timp. Alţii *"comit"* şi'n prezent texte. Democratice, sigur.

● Nimic despre tradiţionala zi a Bobotezei. Nimic despre poetul naţional Mihai Eminescu. Aproape nimic despre 24 Ianuarie. Ne *"consolăm"* cu reportajul literar din revista *"Flacăra"*, nr. 1/1954, *"Străbătând Regiunea Autonomă Maghiară"*, cu *"acţiunile în vederea lichidării analfabetismului"*, cu titluri de cărţi noi *"despre viaţa fericită a colhoznicilor sovietici"* ori cu sclipitoarea vizită în URSS a artiştilor români C. Silvestri, I. Voicu, Mândru Katz, Magda Ianculescu (cf. *"Scânteia"*, nr. 2880).

● De continuat spicuirile am mai continua. Însă pe 18 Ianuarie fu eclipsă de lună şi cum n'aveam *"drept la consum petrol lampant pentru uzul casnic"*, rămân dator, spunând: La anul şi la mulţi an'!

DESCOPERIRE MACABRĂ LA PENITENCIARUL AIUD: O NOUĂ GROAPĂ COMUNĂ

În incinta penitenciarului Aiud, din judeţul Alba a fost descoperită o groapa comună, care conţine mai multe fragmente de oase umane, aparţinând unor persoane neidentificate care au decedat în urmă cu aproximativ 50 de ani. Specialiştii spun că trupurile neînsufleţite au fost îngropate în alta parte şi, ulterior, reînhumate în groapa comună descoperită acum în incinta penitenciarului.

Groapa are dimensiunea de 1 metru lungime, 70 de centimetri lăţime şi 30 de centimetri adâncime, conţinând fragmente de calotă craniană, maxilare şi bucăţi de femur uman. Medicul legist sosit la faţa locului a declarat că în groapa comună descoperită în incinta penitenciarului se află între 4 şi 7 cranii umane şi mai multe fragmente de femur. Legistul a declarat că osemintele au fost reînhumate ulterior decesului, cadavrele fiind înmormântate iniţial într'un alt loc decât cel descoperit zilele trecute.

Medicul legist afirmă că oasele aparţin unor persoane care au decedat în urma cu aproximativ 50 de ani. Cauza morţii nu a fost elucidată până la această oră, pe osemintele neţinând relevante urme de violenţă. Istorici susţin că victimele regimului comunist erau înhumate pe un alt amplasament, respectiv în Râpa Robilor, unde acum există un impresionant monument denumit simbolic *"Calvarul Aiudului"*, care poartă înscrise în plăci de marmură numele - cunoscute - ale celor ce au decedat în celulele penitenciarului în perioada regimului comunist şi nu în incinta închisorii.

Cu toate acestea, specialiştii nu exclud posibilitatea ca osemintele descoperite în incinta Penitenciarului Aiud să fi aparţinut deţinuţilor politici care au dispărut fără urmă din temniţa aiudeană în perioada 1940 - 1950.

Penitenciarul construit în urmă cu 207 ani a marcat viaţa unor generaţii întregi de Români, această fiind una dintre temniţele în care şi-au pierdut viaţa mii de legionari şi persoane care se opuneau regimului perioadei comuniste. Din acest motiv, una dintre cele mai emoţionante *"comemorări"* ale Românilor care au avut victime ale penitenciarului are loc la monumental *"Calvarul Aiudului"*, unde în fiecare an, de Ziua Crucii, legionarii şi deţinuţii politici, care au supravieţuit perioadei de detenţie, precum şi urmaşii lor din toată ţara se reunesc pentru a cinsti memoria celor trecuţi în lumea umbrelor între pereţii închisorii din Aiud.

DOSARELE SECURITĂŢII CEAUŞISTE

Ana BADEA

Moştenirea Securităţii comuniste continuă să facă mari probleme României. La 14 de ani dela prăbuşirea regimului ceauşist, accesul la dosarele Securităţii e departe de a fi aşa cum trebue, liber şi neîngrădit. România a fost ultima ţară Est-europeană care, în primăvara anului 2000, s'a conformat unei cerinţe a integrării occidentale, adoptând în fine o lege permiţând accesul cetăţenilor la dosarele poliţiei politice comuniste. Dar una este legea, cu totul alta aplicarea ei, relatează postul de radio *Deutsche Welle*.

Keno Verseck, jurnalist la *DW*, s'a deplasat la Bucureşti pentru a studia dificultăţile de care se lovesc încercările de a obţine accesul la dosarele Securităţii, administrate în continuare de servicille secrete, în speţă de SRI. Rezultatele investigaţiei sale sunt edificatoare.

Cât de lungă este umbra hidoasă a fostei poliţii politice a regimului ceauşist se poate lesne aprecia din greutăţile multiple întâmpinate de cei care doresc să-şi studieze dosarul întocmit în decenille statului poliţienesc comunist de agenţii secreţi ai sistemului totalitar.

La Bucureşti, arhivele Securităţii se află, în parte, într'o cazarmă dela marginea capitalei, sub custodia directorului Florin Pintilie. Teoretic, din primăvara anului 2000, orice Român îşi poate cerceta dosarul în conformitate cu modificata lege CNSAS, iniţiată de Ticu Dumitrescu. În fapt, legea a suferit din capul locului din pricina introducerii unor stipulări, refuzate categoric de iniţiatorul ei, precum de pildă interdicţia accesului la dosare personale putând aduce *"atingere securităţii naţionale"* - o prevedere care poate fi interpretată în fel şi chip.

Mai grav decât atât e faptul că arhivele Securităţii continuă să fie administrate de servicille secrete succesoare ale poliţiei politice comuniste, şi în special de SRI. HR Patapievici, membru al conducerii CNSAS a descris cum arată, în practică, accesul la dosare. *"Noi făceam o cerere, o adresam SRI, ei ne aduceau dosarul, ni-l puneau pe masă iar noi îl studiam sub supravegherea unui membru al serviciului român de informaţii. Observam că din dosar lipsesc părţi. Întrebam ce este cu aceste goluri. Ei răspundeau: habar n'avem"*.

La rândul lui, Florin Pintilie a respins vehement implicarea SRI în dispariţia unor dosare sau părţi ale acestora, directorul arhivelor afirmând că, *"după ştiinţa lui"*, n'ar fi fost manipulat nici un dosar şi nici nu ar fi fost furat ceva. Pintilie şi-a exprimat convingerea că *"asemenea zvonuri"* vor dispărea *"pe măsură ce Colegiul naţional de studiere a arhivelor Securităţii le va verifica"*.

Neabordată a rămas, prin urmare, multă vreme, chestiunea decisivă a publicării listei numelor foştilor securişti, o decizie cât se poate de dezagreabilă nu doar pentru PRM, care ar fi dorit să vadă Colegiul desfiinţat cu totul, ci şi pentru partidul guvernamental, între ai cărui membri sunt de asemenea mulţi foşti colaboratori ai poliţiei politice comuniste.

Deloc de mirare că publicarea în Octombrie a unei prime liste de ofiţeri de Securitate n'a adus prea multă lumină, întrucât multe nume aparţineau unor persoane de mult decedate.

BASARABIA ROMÂNEASCĂ

IZVESTIA:

PLANURILE LUI PUTIN DE "SALVARE" A REPUBLICII MOLDOVA, COMPROMISE

Pe data de 25 Noembrie, mulţimea adunată în piaţa centrală din Chişinău începuse să incendieze drapele ruseşti şi portrete ale preşedintelui rus, Vladimir Putin. Potrivit planurilor autorităţilor dela Kremlin, această zi trebuia să devină *"ziua victoriei diplomaţiei ruseşti"*, ziua în care a început procesul de conciliere şi de reunificare paşnică a celor două părţi ale unei Republici Moldova odată unitare. În ajun, în seara zilei de 24 Noembrie, garda de onoare a Republicii Moldova se antrena la Chişinău, pentru primirea oficială a lui Putin. Însă, liderul rus şi-a anulat în ultimul moment vizita. Un astfel de scandal nu a mai existat demult în istoria spaţiului Comunităţii Statelor Independente, notează cotidianul rusesc *Izvestia*, într'un amplu articol ce analizează evenimentele din Republica Moldova.

Adjunctul şefului Administraţiei prezidenţiale ruse, Dmitri Kozak, autorul planului de reglementare a situaţiei din Transnistria, a observat cu prudenţă: toate problemele memorandumului privind reunificarea Transnistriei cu Republica Moldova au fost convenite cu ambele părţi, iar acum nu a mai rămas *"decât să fie puse virgulele"*. O lună întreagă, Dmitri Kozak făcuse naveta între Moscova, Chişinău, Kiev şi Moscova, perfectând textul documentului. Reprezentanţii Chişinăului şi Tiraspolului au căzut de acord cu toate propunerile părţii ruse, fiind stabilită ziua semnării. Cu participarea lui Putin.

Însă, în locul lui Putin, pe străzile oraşului Chişinău *"s'a revărsat"* opoziţia moldoveană, în frunte cu liderul Partidului Popular Creştin Democrat, Iurie Roşca, şi cu liderul *"centristilor"*, Dumitru Braghiş. Împreună, cei doi au înfiinţat *"Comisia pentru apărarea independenţei şi Constituţiei"*. Obiectivul lor principal a fost de a respinge planul propus de Rusia. Cu sprijinul primarului oraşului Chişinău, Serafim Urecheanu, opoziţia i-a reunit pe protestatari în faţa ambasadei ruse, unde au început să incendieze drapele ruseşti şi portrete ale lui Putin, scandând lozinci de tipul *"Ivan, ia-ţi mantaua, du-te acasă!"*.

Oare *"anularea împăcării"* este rezultatul acţiunilor declanşate de opoziţie? *"Nu"*, consideră cotidianul rusesc, afirmând că *"planul Kozak"* a fost compromis în urma numeroaselor presiuni pe plan internaţional. *"Avem toate motivele să afirmăm, că acest plan a fost compromis în urma opoziţiei manifestate de Organizaţia pentru Securitate şi Cooperare în Europa (OSCE), de SUA şi, probabil, de unii vecini ai Republicii Moldova din cadrul Comunităţii Statelor Independente (CSI)"*, subliniază cotidianul rus.

Unii experţi consideră că autorităţile Republicii Moldova doresc să stea *"în două luntre"*: să primească sprijin economic din partea Rusiei, să solicite din partea statului rus anularea datoriilor la gaz, să desfăşoare proiecte de afaceri cu Gazprom şi Lukoil, însă, totodată, să-şi menţină cursul strategic de integrare în UE. Totuşi, acest ultim aspect presupune ca statul moldovean *"să scape de Ivan"*, notează Izvestia.

Nu este exclus, continuă Izvestia, că un anumit rol în modificarea poziţiei Republicii Moldova să-l fi avut şi Ucraina, care mimează doar că se află *"la răscruce de drumuri"* şi nu ştie *"ce-i este mai drag"* - integrarea în UE sau crearea unui Spaţiu Economic Comun (SEC) cu Rusia. Mimează, deoarece, în realitate, Ucraina şi-a stabilit demult priorităţile: mai dragă îi este integrarea în UE. În acest sens, semnificative sunt cel puţin două declaraţii din ultima săptămână: în primul rând, Kievul a declarat că intenţionează să adere la NATO în 2007-2008; în al doilea rând, recent, Parlamentul European a adoptat o rezoluţie care acceptă, pentru prima dată, posibilitatea (chiar dacă într'un viitor îndepărtat) aderării Ucrainei chiar şi la UE, fapt care altădată era respins în mod categoric.

Un alt cotidian rusesc, *Kommersant*, relevă în articolul intitulat sugestiv *"Kozak şi războinicii"* că extrem de mediatizatul plan privind reglementarea problemei transnistrene, propus de Federaţia Rusă cu zece zile în urmă, a suferit un eşec total.

Dacă Moscova ar fi reuşit să determine Chişinăul şi Tiraspolul să semneze memorandumul, atunci Rusia ar fi obţinut un puternic atu, care i-ar fi permis să facă faţă criticii inevitabile din partea OSCE, cu prilejul viitoarei reuniuni ministeriale dela Maastricht. În cazul semnării memorandumului, prezenţa trupelor ruseşti pe teritoriul Republicii Moldova ar fi fost legitimizată chiar de către autorităţile acestei ţări.

Tocmai prin aceasta se explică elanul Moscovei în vederea transpunerii în viaţă a planului. De asemenea, şi Vladimir Putin acorda o mare atenţie vizitei sale la Chişinău. Pentru această vizită, liderul rus şi-a modificat programul întrevederilor sale din 25 Noembrie şi chiar a pregătit cadouri valoroase.

Însă, totul s'a schimbat într-o dipă, comentează *Kommersant*. În dimineaţa zilei de 25 Noembrie a fost dată publicităţii declaraţia lui Voronin în care se spune că semnarea planului rusesc nu se poate face fără o punere de acord cu structurile europene. *"Este evident că orientarea noastră spre integrarea europeană condiţionează obligativitatea acceptării de către structurile europene, în primul rând de către OSCE, a planului propus,* - se subliniază în declaraţie. *Acest lucru este necesar în special pentru ca viitorul european al statului moldovean să nu poată fi pus de nimeni şi niciodată sub semnul întrebării"*. Bineînţeles, în aceste condiţii, vizita preşedintelui rus la Chişinău nu mai avea nici un sens.

În timp ce lucrurile se îndreptau spre semnarea memorandumului, opoziţia moldoveană, în special partidele proromâne, nu au stat cu mâinile în sân. De altfel, unii observatori au afirmat că structurile de stat ale Republicii Moldva au lăsat special să se scurgă informaţia cu privire la vizita preşedintelui rus la Chişinău, cu scopul de a testa reacţia societăţii moldovene la iniţiativa rusă. Reacţia a fost evidentă. Principalele ziare ale opoziţiei titrau pe data de 25 Noembrie: *"Prăbuşirea lui Şevardnadze - un avertisment dat lui Voronin"* sau *"Tbilisi vine la Chişinău"*. În aceeaşi zi, mai multe mii de demonstranţi s'au adunat în centrul Chişinăului pentru a protesta împotriva a ceea ce ei au numit *"trădarea intereselor ţării"*. Demonstranţii agitau lozinci pe care scria *"Voronin - trădător"*, precum şi drapele ale SUA şi NATO. De asemenea, protestatarii cereau retragerea imediată a trupelor ruseşti din Transnistria şi transferarea funcţiilor pacifiste din regiune în mâinile SUA, UE şi ale României.

Este absolut evident că demersul brusc al preşedintelui Voronin a reprezentat pentru liderul rus o surpriză de proporţii, scrie *Kommersant*. Bineînţeles, demersul lui Voronin nu a fost cauzat de faptul că liderul moldovean s'ar fi speriat de posibilitatea că va împărtăşi soarta lui Şevardnadze: situaţia din Republica Moldova nu este chiar atât de tensionată precum a fost cea din Georgia, iar opoziţia moldoveană nu este atât de puternică, subliniază ziarul rusesc. Principalul factor care a provocat această schimbare bruscă de opinie a fost nemulţumirea structurilor paneuropene. În acest sens, supoziţia potrivit căreia acţiunile opoziţiei ar fi fost puse de acord cu autorităţile moldovene nu pare chiar atât de neîntemeiată, opinează *Kommersant*, care subliniază că, în acest fel, preşedintele moldovean dorea să-şi asigure o ieşire onorabilă din situaţia neplăcută în care a ajuns faţă de Moscova.

La rândul său, ziarul rusesc *Utro*, formulează trei versiuni principale ale cauzelor care au dus la compromiterea memorandumului rus şi la anularea vizitei lui Putin la Chişinău. Prima ar fi acţiunile iniţiate de partidele de opoziţie din Republica Moldova, care se declară împotriva federalizării acestei ţări. A doua versiune oferă drept explicaţie divergentele dintre Chişinău şi Tiraspol, în timp ce adepţii celei de-a treia versiuni sunt convinşi de faptul că structurile de stat ale Republicii Moldova au lăsat în mod special să se scurgă informaţii privind vizita lui Putin, pentru a testa reacţia societăţii, idee împărtăşită şi de cotidianul rusesc *Kommersant*.

Un alt cotidian rusesc, *Nezavisimaia Gazeta*, subliniază caracterul fulgerător al schimbărilor de atitudine din partea elitei politice moldovene. Cu puţin timp înainte, prima reacţie oficială a autorităţilor moldovene, transnistrene şi găgăuze la planul rusesc de reglementare a situaţiei din Republica Moldova a fost pozitivă, cu toate că fiecare dintre cele trei părţi şi-a formulat propriile precizări şi amendamente la acest document. Astfel, Igor Smirnov le declarase jurnaliştilor că Transnistria va susţine memorandumul, cu condiţia ca limba rusă să obţină statutul de limbă de stat pe întreg teritoriul federaţiei şi în cazul în care garanţiile privind respectarea acordului vor fi asigurate de contingentul militar al Rusiei, pe o durată de 30 de ani. De altfel, şi ministrul rus al Apărării, Serghei Ivanov, a confirmat dorinţa părţii ruse de a înfiinţa o misiune militară cu rol de garant pe teritoriul Republicii Moldova, pe parcursul întregii perioade de tranziţie stipulate în memorandum, până în 2020.

Comunistul Voronin nu se dezminte

Moldova va apela la sprijin extern pentru a *"scăpa"* de România , a declarat preşedintele Republicii Moldova, Vladimir Voronin. El susţine că *"România a rămas unicul imperiu în Europa, constituit din Moldova, Dobrogea şi Transilvania"* şi că ţara sa va apela la comunitatea internaţională dacă nu va *"scăpa"* de *"ajutorul"* rudelor de peste Prut.

Voronin a făcut această declaraţie într'un interviu acordat postului independent de televiziune NIT din Republica Moldova. *"Românii ba se vor fraţi, ba spun că ne vor acorda ajutor în Europa. Dar noi niciodată nu i-am rugat să ne ajute. Dacă nu vor înceta să aibă asemenea atitudine, problema relaţiilor moldo-române va ieşi din hotarele noastre. Vom ruga comunitatea internaţională să intervină. Altă cale de a scăpa de aceste rude nu avem"*, a spus Voronin.

El a adăugat că *"autorităţile române atacă liderii dela Chişinău din cauză că vor să distragă atenţia opiniei publice din România dela problemele existente în această ţară"*. *"România are probleme care ţin de dezvoltarea economică şi de realizarea programului de integrare europeană, deci are cu ce se ocupa în loc să atace conducerea Republicii Moldova"*, a spus Voronin.

"Ion Iliescu se află la finele celui de-al doilea mandat. El ar vrea să plece frumos şi destoinic, dar societatea românească vrea să afle răspunsul la unele întrebări, inclusiv legate de Decembrie 1989. Preşedintelui României niciodată nu i-a fost comod să răspundă la asemenea întrebări. De aceea, acum, au loc aceste atacuri asupra noastră", a adăugat şeful statului moldovean.

Voronin a spus că ştie *"foarte bine"* ce s'a întâmplat în 1989, deoarece atunci ocupa funcţia de ministru de Interne al Republicii Sovietice Socialiste Moldoveneşti. *"Este vorba despre refuzul repetat al autorităţilor URSS de a permite avionului familiei fostului conducător român, Nicolae Ceauşescu, să aterizeze la Bolgrad (Ucraina), când în România a izbucnit revoluţia"*, a adăugat Voronin. El a menţionat că, *"în lumina ultimelor evenimente din Irak legate de Saddam Hussein"*, ceea ce s'a întâmplat în 1989 în România capătă altă semnificaţie. *"De ce atunci Iliescu şi Gorbaciov n'au permis avionului lui Ceauşescu să aterizeze? De ce Iliescu nu răspunde acum la această întrebare? De ce preşedintele român se uită peste gard, dar nu în ograda sa?"*, a întrebat Voronin. Liderul dela Chişinău a declarat că, de fapt, autorităţilor române le este indiferent ce se întâmplă în Republica Moldova, dar că folosesc acest subiect *"pentru a distrage atenţia opiniei publice dela alte probleme"*.

UN SECURIST, PROCUROR GENERAL AL MOLDOVEI

La Chişinău, deputaţii comunişti au numit un angajat al Serviciului de Informaţii şi Securitate în funcţia de Procuror General, în urma destituirii din acest post a lui Vasile Rusu.

Grupul parlamentar al comuniştilor a lansat critici dure la adresa Procurorului General, spunând că nu a luat măsuri contra acţiunilor de protest ale opoziţiei. Noul procuror numit de Parlament, Valeriu Balaban, este colonel de Justiţie, şi a exercitat până acum funcţia de şef al aparatului directorului Serviciului de Informaţii şi Securitate.

REZOLUŢIA ONU PENTRU REPUBLICA MOLDOVA

Comitetul pentru drepturile economice, sociale şi culturale al ONU a apreciat într'o rezoluţie adoptată recent că Republica Moldova se confruntă cu mari dificultăţi în asigurarea drepturilor economice si sociale ale cetăţenilor săi şi transpunerea în practică a convenţiei cadru la care este parte.

Menţionând că aceste dificultăţi sunt legate de perioada de tranziţie la o economie de piaţă şi de problema separatismului transnistrean, Comitetul ONU şi-a exprimat totuşi regretul că autorităţile moldovene nu au făcut niciodată referiri, în deciziile lor, la prevederile convenţiei pentru apărarea drepturilor economice, sociale şi culturale.

Comitetul s'a arătat îngrijorat, printre altele, de nivelul înalt al corupţiei în Republica Moldova, de creşterea alarmantă a nivelului sărăciei.

SITUAŢIA E GRAVĂ ŞI NIMENI NU FACE NIMIC

Situaţia actuală a presei de limbă română în Republica Moldova

La ora actuală comuniştii rusofoni şi rusofili din Basarabia îşi concentrează eforturile într'o campanie dură pentru distrugerea elementului românesc autohton. Metodele lor capătă cele mai diverse forme: incriminări făţişe la adresa României, scoaterea istoriei Românilor din şcoli, negarea identităţii şi limbii române, descurajarea mijloacelor de mass-media pro-româneşti, în paralel cu susţinerea celor ruseşti şi pro-comuniste.

Radio-televiziunea naţională a devenit mediu de propagandă guvernamentală, licenţele de transmisie se acordă preferenţial posturilor ruseşti în timp ce *"Vocea Basarabiei"* a fost autorizată să emită abia în urma protestelor internaţionale, iar postul TVR1 este interzis dincolo de Prut.

Presa de limba română şi de opoziţie este lichidată ca urmare a presiunilor Puterii care merge dela prigoana ziariştilor, arestaţi, maltrataţi, a refuzului distribuirii prin oficiile poştale şi până la concurenţa neloială prin subvenţionarea din bani publici a publicaţiilor guvernamentale cum sunt *"Moldova Suverană"* sau *"Ne-zavisimya Moldova"*. Deja au dispărut publicaţii ca *"Luceafărul"* sau *"Ţara"*, iar altele, *"Flux"* şi *"Timpul"* fac apeluri disperate să supravieţuiască.

În tot acest timp presa rusească înfloreşte mai ales prin suportul Moscovei şi al guvernanţilor dela Chişinău. Dacă în general putem face prea puţin în privinţa televiziunii şi radioului, în schimb putem ajuta să supravieţuiască presa românească adresată omului de rând.

FARA ARMÂNEASCĂ

"Colindători" din Aminciu (cea mai mare parte a Aromânilor folosesc termenul de "culindar" pentru "colindător", în timp ce aminceniii întrebuinţează termenul nord-dunărean de "colindători".

NOI MANIFESTĂRI ŞOVINE ÎN GRECIA

Vasile TEGA

Am avut ocazia, în nenumărate rânduri, să deplângem şi să denunţăm în coloanele acestei publicaţii manifestările şovine din Grecia, ale căror victime au fost şi continuă să fie Aromânii.

Ne vedem nevoiţi să revenim asupra acestui subiect şi a denunţa încă o dată recentele manifestări de acest gen, care nu fac onoare unui stat care se pretinde democrat şi în acelaşi timp fiind membru al Uniunii Europene.

În cazul de faţă iată despre ce este vorba: În Grecia, organismul însărcinat cu editarea manualelor didactice a tipărit şi trimis spre utilizare tuturor şcolilor secundare, o lucrare imprimată în 132.000 de exemplare şi intitulată ***"Istoria lumii moderne şi contemporane"***.

La numai câteva zile de la difuzarea sa, manualul a fost retras din circulaţie şi, aşa cum ne informează ziarul atenian ***Eleftheros Tipos***, într'un articol semnat de **Ahilea Lazaru**, motivul invocat fiind acela că referinţele privind originea Aromânilor sunt inexacte. Citâm din text: *"...relaţiile greco-române traversează o grea criză în epoca aceea (sfârşitul secolului al XIX-lea şi începutul celui următor) din cauza divergenţelor privind problema Cuţovlahilor din Macedonia şi Epir."* (Grecii numesc în mod curent pe Aromâni cu termenii de Vlahi sau Cuţovlahi, n.n.). O notiţă explicativă în subsolul paginii 106 lămureşte termenul de Cuţovlahi. *"Cuţovlahi: populaţii latinofone care locuiau* (şi locuiesc încă, n.n.) *în regiunile muntoase ale Balcanilor şi se ocupau cu creşterea vitelor; îitigioasa controversă privind identitatea lor naţională a dat deseori loc la conflicte între România şi Grecia".*

"Impresiile care ar fi fost reţinute de studenţii-cititori greci ai acestei notiţe ar fi fost cu totul inexacte", comentează în continuare Lazaru. În mod concret, termenul latinofon este pe jumătate adevărat, *"fiindcă după Ungurul romanist-balcanolog, academician şi profesor la Universitatea din Budapesta, **Mathias Gyoni**, totul pledează că Aromânii sunt bilingvi".*

Să vedem acum ce spune exact Gyoni despre aşa zisul bilingvism al Aromânilor. Iată textul complet al paragrafului unde Gyoni tratează acest subiect: *"Transhumanţa şi nomadismul sezonier implică aproape întotdeauna bilingvismul. Chiar în zilele noastre, Românii din Peninsula Balcanică sunt bilingvi. La munte ei se servesc de dialectul aromân (sau de subdialectul acestuia, meglenit) în timp ce în regiunile unde se stabilesc pentru iernatic - în conformitate cu nevoile lor de comunicaţie - ei se întreţin cu popoarele vecine care posedă terenul de păşunat în limba acestora, adică în limba greacă, bulgară, sârbă sau albaneză, după fiecare împrejurare. Dacă am da crezare surselor medievale, acelaşi lucru se întâmpla şi în Evul Mediu; tocmai din cauza nomadismului sezonier, totul ne face să credem că Aromânii trebue să fi fost bilingvi în tot decursul istoriei lor".*

Credem că cititorul şi-a dat uşor seama din lectura extrasului de mai sus de ce fel de bilingvism la Aromâni vorbeşte Gyoni şi ce înţelege Lazaru când vorbeşte despre acelaşi subiect.

După Lazaru, Aromânii fiind Greci autentici, ei vorbesc pe lângă greceşte şi un idiom neolatin, considerându-i prin urmare *"bilingvi din naştere"*, ceea ce nu-i deloc cazul cu punctul de vedere exprimat cât se poate de clar de Gyoni, în sensul că Aromânii au o limbă maternă proprie care-i aromâna, limbă folosită în mod curent în comunicaţiile între ei, iar când sunt obligaţi să intre în contact cu străinii ei comunică, cum este şi normal, în limba acestora.

Publicând trunchiat textul lui Gyoni, Lazaru încearcă să înduca în eroare pe cititori, făcându-i să creadă că Gyoni cauţionează punctul său de vedere. Este vorba deci de un procedeu puţin ortodox, acela de a cita trunchiat o frază, cu intenţia de a deforma sensul original al textului, procedeu de care, din păcate, Lazaru se serveşte în mod frecvent, procedeu care nu-l onorează.

Abordând acelaşi subiect, adică procesul de însuşire de către Aromâni a unei prime limbi străine, istoricul croat **Vatro Murvar** scrie următoarele în lucrarea sa ***Nation and Religion in Central Europe and the Balkans***: *"Nevoile economice ale Aromânilor în timpurile mai vechi erau simple: singurul articol de care aveau nevoie a-şi procura din lumea din afară era sarea pentru oi şi pentru conservarea cărnii. În schimb pentru sare ei ofereau faimoasa <brânză valahă>, care în cele din urmă a devenit o monedă de schimb şi care era acceptată cu plăcere pretutindeni nu numai în oraşele croate de pe coasta Adriaticei şi în hinterland, dar de asemenea în Albania, Italia şi chiar aşa departe ca în Slovacia".*

*"Aromânii, în timpurile vechi, **vorbeau numai limba lor aromână**, dar încet, încet în secolul al cincisprezecelea ei au devenit bilingvi: **ei foloseau limba lor aromână acasă, la munte**, şi croata **ikavitsa** în contactele lor cu oamenii din Kotor, Perast, Dubrovnik, Split şi din toate celelalte oraşe croate de pe malul Adriaticei, în Dalmaţia şi în hinterlandul acesteia, Bosnia şi Herţegovina".*

Cum era şi firesc, acelaşi proces a avut loc şi cu Aromânii locuind în celelalte regiuni ale Balcanilor: Grecia, Albania, Serbia, Bulgaria.

Revenind la retragerea din circulaţie a manualului de istorie în chestiune pentru simplul motiv că într'o notă de subsol se spune - de altfel un adevăr elementar - că ***"Aromânii sunt un popor latinofon"*** faptul în sine, atât de oribil şi de incredibil, ne scuteşte de orice alt comentariu.

MAICA TEREZA ERA AROMÂNCĂ

Maica Tereza din Calcuta, *"sora săracilor"*, a fost beatificată de papa Jean-Paul II, Duminică 16 Octombrie 2003, cu ocazia *unei ceremonii impresionante*, în Piaţa Sf. Petru, în prezenţa a peste 300.000 de fideli veniţi din toate colţurile lumii.

Acest eveniment, care deschide drumul canonizării, a fost de asemenea celebrat - ne informează ziarele - cu mare pompă şi în Albania, unde au avut loc o serie de manifestări, omagiind în acelaşi timp şi Premiul Nobel pentru Pace 1979, *"onoarea naţiunii"*, născută - subliniază aceleaşi ziare - dintr'o familie albaneză din Macedonia.

Maica Tereza în compania conaţionalului Cola Chirani din Niauşte

În cele ce urmează, vom încerca a elucida controversa privind originea etnică a Maicii Tereza, aromâncă sau albaneză, bazându-ne pe informaţiile conţinute în biografia acesteia scrisă de Indianul **Nevin Ciavla**, fost înalt funcţionar în Ministerul Afacerilor Sociale, lucrare apărută la Londra în 1988.

După acesta *"Maica Tereza (1910-1997), cunoscută ca <sfânta Catolicilor>, s'a născut la 27 August 1910 în oraşul Scopia, **din părinţi aromâni**"*, prin urmare este o *"sfântă aromână"*, *"şi a murit la 3 Septembrie 1997, la Calcuta în India, unde a şi fost înmormântată la 13 Septembrie 1997."*

Era fiica lui **Nicolae Boiagi** şi a **Triandafilei** şi i s'a dat numele de botez de **Agnesa**, moştenind astfel numele mătuşii sale. Ea avea şi un frate, **Lazăr**. Numele complet al ei era deci **Agnesa Gonge Boiagi**. Familia sa locuia în *"mahalaua valahă"* din Scopia, casa ei părintească fiind aceea care adăposteşte astăzi Banca Economică.

Agnesa Boiagi a trăit în oraşul Scopia până la vârsta de optsprezece ani şi, conform spuselor biografului său indian, tatăl său Nicolae Boiagi era de origină aromân şi acasă vorbeau numai aromâneşte. Nicolae era inginer civil şi antreprenor, el fiind acela care a construit primul teatru în oraşul Scopia, oraş unde el a îndeplinit în nenumărate rânduri şi funcţia de consilier municipal.

Agnesa a rămas orfană de tată la vârsta de şapte ani şi dela această vârstă a început să fie interesată în problemele bisericeşti şi religioase. **Nevin Ciavla** subliniază faptul că Agnesa Boiagi a început să ducă o viaţă conformă perceptelor bisericeşti şi la această vârstă a declarat pentru prima oară *"că avea o mare dorinţă şi nevoie să se facă călugăriţă"*.

În 1925 a făcut cunoştinţa unor *"activişti catolici"* în Scopia, care organizau *"misiuni sfinte"* în India. După trei ani, în 1928, a părăsit Scopia pentru Zagreb, unde a stat numai trei zile şi apoi a plecat la Irsca. De acum înainte şi-a consacrat viaţa unor activităţi umanitare, încercând a veni în ajutorul celor mai slabi şi săraci din societate.

Agnese Boiagi a ajuns la Calcuta înainte de a împlini vârsta de douăzeci şi nouă de ani şi acolo s'a dedicat cu tot sufletul operelor de caritate. În acelaşi an (1929) şi-a schimbat numele în Tereza, în onoarea sfintei Tereza din Avila. Voinţa şi dorinţa ei de a ajuta pe cei suferinzi era aşa de mare încât a depus o activitate umanitară fără pereche până în ziua când şi-a dat obştescul sfârşit, la vârsta de 86 de ani. În 1948, Papa Pius al XII-lea i-a acordat statutul de *"călugăriţă independentă"*, începând a crea *"servicii de ajutorare"* care funcţionau conform devizei sale *"noi nu putem face lucruri mari, numai mici, dar cu mare dragoste"*.

Bogata sa operă socială şi umanitară a fost recunoscută pe plan internaţional, fiind onorată cu cele mai înalte distincţii, ca de exemplu Premiul Nobel pentru Pace în 1979, Premiul UNESCO, Premiul Nehru în India, Premiul Mamei Mondiale şi multe altele.

Dogma Maicii Tereza, *"o femeie mică de statură dar cu un suflet mare"* era *"daţi ajutor acelora care au nevoie şi faceţi viaţa lor mai bună decât aceea care le-a dat-o Dumnezeu"*.

Vasile TEGA

CU SIBEPEA A SĂRBATORILOR DI ANUL NOU, FARA ARMÂNEASCĂ VĂ UREADZĂ A TUTULOR TRI MULŢ AÑI!

ECONOMICE

ANUL 2004 ADUCE SCUMPIRI ŞI CONCEDIERI ÎN ROMÂNIA

Măsurile care vor fi adoptate de Executiv în vederea reducerii deficitului de cont curent vor include majorări de tarife la gaze şi energie electrică, precum şi disponibilizări la societăţile din domeniul mineritului, au declarat surse din Ministerul Economiei şi Comerţului (MEC).

"S'a observat că deficitul de cont curent se apropie de suma dintre deficitul bugetar şi cel neguvernamental. În privinţa deficitului neguvernamental, măsurile care pot fi luate sunt reducerea piederilor întreprinderilor de stat, acolo unde este posibil, şi majorări ale preţurilor reglementate pentru producţia altor întreprinderi", au afirmat sursele citate. Măsurile au fost analizate în una din şedinţele Guvernului din luna Decembrie.

Astfel, România s'a angajat faţă de Uniunea Europeană şi FMI să majoreze, până la data propusă pentru aderare, respectiv 2007, tarifele gazelor naturale de pe piaţa internă la nivelul preţurilor internaţionale. Guvernul analizează posibilitatea efectuării unor majorari de tarife trimestriale, pentru ca efectul scumpirilor să fie mai uşor resimţit de către populaţie şi de către companii. Cuantumul scumpirilor ar putea fi de 4%-5% la fiecare trei luni, anul viitor majorarea preţului la gaze urmând să fie de 20 de procente. În ceea ce priveşte energia electrică, creşterea propusă este de 10% la începutul anului 2004, dar autorităţile speră ca nivelul să fie mai redus. În urma acestor scumpiri, valoarea ajutoarelor sociale pentru încălzire va creşte.

În ceea ce priveşte mineritul, MEC nu analizează majorări de preţuri pentrucă acestea ar putea determina scumpiri suplimentare ale preţurilor la energie. În schimb, pierderile companiilor din sector vor fi diminuate prin reducerea numărului angajaţilor.

Numărul disponibilizaţilor ar putea fi de 6.000 de persoane, din care 1.500 în domeniul extracţiei huilei şi restul în sectorul minereurilor neferoase. Conform angajamentelor luate faţă de Uniunea Europeană, Guvernul trebue să elimine subvenţiile pentru aceste domenii. În ceea ce priveşte extracţia metalelor neferoase, subvenţiile trebue eliminate până în 2007, în urma unor reduceri de 25% anual. Pentru huilă, alocaţiile dela buget sunt permise până în 2011, urmând să fie diminuate gradual cu 14% pe an.

OECD ANUNŢĂ SFÂRŞITUL STAGNĂRII ECONOMIEI MONDIALE

Perioada de stagnare economică pe plan mondial a luat sfârşit, iar procesul de relansare este în plină desfăşurare în Statele Unite, consideră Organizaţia pentru Comerţ şi Dezvoltare în Europa (OECD), în raportul său bianual de previziuni economice, preluat de *Reuters*.

OECD estimează că SUA vor obţine, anul viitor, o creştere economică de 4,2%, comparativ cu un avans de 2,9%, în 2003. Cea mai mare economie din lume a raportat un salt de numai 0,3%, în 2001.

"Asistăm, în sfarsit, la o redresare atât în SUA, cât şi în Japonia. În Europa se remarcă o relansare mai timidă, care are nevoie de o atenţie sporită", a arătat analistul Jean-Philippe Cotis.

El consideră că principalele bănci centrale vor menţine ratele dobânzilor la un nivel scăzut în lunile următoare, până când evoluţia economică va prinde mai mult avânt. Totodată, analistul a avertizat că zona euro şi alte ţări care înregistrează deficite publice ridicate trebue să profite de această evoluţie pentru a-şi reechilibra balanţa financiară.

"Cel mai probabil scenariu, pentru următorii doi ani, ia în calcul o creştere susţinută în SUA şi o redresare progresivă în Europa şi Japonia, pe fondul unor rate scăzute ale inflaţiei şi diminuarea graduală a şomajului", se arată în raportul OECD.

Organizatia internaţională a remarcat, totodată, ameliorarea activităţii comerciale de pe plan mondial. La rândul său, Rusia ar putea obţine o performanţă similară în următorii doi ani, cu condiţia ca evoluţia economică să nu fie subminată de acţiuni de genul afacerii lukos, care a deteriorat încrederea pieţelor financiare. Raportul OCDE prezintă, totodată, şi situaţia a patru state ce se pregătesc să adere la Uniunea Europeană în Mai 2004. Pe ansamblu, analiştii apreciază eforturile depuse de guvernele central-europene în vederea introducerii euro, dar au subliniat că se impune o mai mare rigurozitate fiscală. Analiştii au avertizat că un ritm de creştere a salariilor mai accelerat decât cel prevăzut ar putea submina orice proces de relansare a exporturilor. Statele care fac parte din OECD sunt Australia, Austria, Belgia, Canada, Republica Cehă, Coreea de Sud, Danemarca, Finlanda, Franţa, Germania, Grecia, Ungaria, Islanda, Irlanda, Italia, Japonia, Luxemburg, Mexic, Olanda, Noua Zeelandă, Norvegia, Polonia, Portugalia, Slovacia, Spania, Suedia, Elveţia, Turcia, Marea Britanie şi Statele Unite.

FORD A CONSTRUIT AUTOVEHICULUL CU NUMĂRUL 300 DE MILIOANE

Constructorul american Ford Motor Co., al doilea constructor auto la nivel mondial, a construit recent autovehiculul cu numărul 300 de milioane, informează AP.

"Atunci când compania a construit autovehiculul cu numărul un milion, străbunicul meu Henry Ford a declarat <Un milion din orice este foarte mult>... Ar fi foarte mândru că această companie a construit 300 de milioane de autovehicule", a declarat directorul Ford Motor Corp., Bill Ford în cadrul unei ceremonii ce s'a desfăşurat la cea mai veche fabrică Ford cea din Dearborn, Michigan.

În luna Iunie 2003 Ford a aniversat 100 de ani dela înfiinţarea companiei de către Henry Ford. Principalele puncte de hotar în istoria companiei Ford au fost: 1931 când a ajuns la 20 de milioane autovehicule construite, 1959 când a ajuns la 50 de milioane autovehicule, 1977 când a ajuns la 100 milioane şi 1996 când a ajuns la 250 milioane autovehicule construite.

General Motors Corp., cel mai mare constructor auto la nivel mondial, a declarat că a construit aproximativ 395 milioane autovehicule dela înfiinţarea companiei în 1908.

În luna Octombrie 2003 vânzările în SUA ale companiei Ford au înregistrat o scădere de 4,7 la sută comparativ cu perioada similară a anului trecut. În ultimii ani Ford s'a ocupat de consolidarea producţiei de autovehicule de teren, iar în acest an se ocupă de consolidarea producţiei de autocamioane şi microbuze.

Preşedintele diviziei Ford, Steve Lyons a declarat că perspectivele pentru 2004 sunt încurajatoare datorită schimbărilor pozitive în economie. El a adăugat că se aşteaptă la o creştere a vânzărilor în anul viitor datorită creşterilor vânzărilor en detail.

Walt Disney a aunţat că a înregistrat un profit net de 415 milioane dolari în trimestrul III 2003

Compania americană din domeniul media şi divertismentului Walt Disney a anunţat că în trimestrul al treilea 2003 a înregistrat un profit net de 415 milioane dolari, în creştere cu 137 la sută comparativ cu 175 milioane dolari în perioada similară a anului trecut, succesul producţiilor de cinema continuând să compenseze rezultatele slabe ale parcurilor de distracţie, informează *AFP*.

În perioada Iulie-Septembrie 2003, Walt Disney a înregistrat un profit pe acţiune de 20 de cenţi, comparativ cu 9 cenţi/acţiune în perioada similară a anului trecut, şi o cifră de afaceri de 7,01 miliarde dolari, în creştere cu 3,5 la sută faţă de cele 6,66 miliarde dolari în perioada similară a anului trecut.

"Suntem încrezători în capacitatea de a înregistra o creştere solidă în 2003... Rezultatele foarte bune înregistrate de studiourile de cinema şi de reţelele media (televiziune şi staţii radio) în acest trimestru, precum şi îmbunătăţirea substanţială a rezultatelor noastre la nivel global în cursul unui an dificil sunt dovezi suplimentare care demonstrează că suntem pregătiţi să obţinem o creştere solidă", a declarat directorul general al grupului Walt Disney, Michael Eisner.

În trimestrul III 2003, studiourile de cinema Walt Disney au înregistrat un rezultat din exploatare de 205 milioane dolari, comparativ cu 75 milioane dolari în aceeaşi perioadă a anului trecut şi o cifră de afaceri de 2,2 miliarde dolari, în creştere anuală cu 9 la sută.

Reţelele media Walt Disney (televiziune şi staţii radio) au înregistrat în perioada menţionată un rezultat din exploatare de 298 milioane dolari, comparativ cu 147 milioane dolari în aceeaşi perioadă a anului trecut şi o cifră de afaceri de 2,6 miliarde dolari, în creştere anuală cu 8 la sută.

Divizia de parcuri de distracţie Walt Disney au înregistrat un rezultat din exploatare de 225 milioane dolari, în scădere anuală cu patru la sută şi o cifră de afaceri de 1,6 miliarde dolari, în scădere anuală cu unu la sută.

Divizia de produse derivate a înregistrat în trimestrul al treilea un rezultat din exploatare de 102 milioane dolari (plus 24 la sută) şi o cifră de afaceri de 560 milioane dolari, în scădere cu 2 la sută în special datorită vânzării magazinelor *"Disney Store"* din Japonia.

Pe primele nouă luni ale anului 2003, Walt Disney a obţinut un profit net de 1,27 miliarde dolari, în creştere cu 2,5 la sută (62 cenţi/acţiune), faţă de 1,24 miliarde dolari (62 cenţi/ actiune) în perioada similară a anului trecut şi o cifră de afaceri de 27,06 miliarde dolari (plus 6,8 la sută) comparativ cu 25,33 miliarde dolari în perioada similară a anului trecut.

WALL STREET: "MILIOANE DE DOLARI PAGUBE, O MIE DE VICTIME"

Justiţia americană anchetează 47 de angajaţi de pe Wall Street acuzaţi de a fi provocat pierderi de milioane de dolari, informează *AFP*. Cei 47 de brokeri de pe Wall Street acuzaţi de Justiţia americană au făcut *"peste 1.000 de victime"*, dela mici investitori la mari bănci, antrenând pierderi *"de milioane de dolari"*, a afirmat procurorul din districtul de Sud al oraşului, James Comey, în cadrul unei conferinţe de presă.

"Cu peste 1.000 de victime, atât mici investitori cât şi mari bănci, pierderile sunt de ordinul milioanelor", a declarat Comey. *"Credem că aceste inculpări sunt menite să curete ceea ce a devenit o cultură a corupţiei pe piaţa de schimb"*, a adăugat el.

El a confirmat că 47 de brokeri de pe piaţa de schimb din New York sunt anchetaţi pentru *"acte criminale"*. Printre persoanele anchetate figurează trei angajaţi ai filialei din New Jersey ai casei de brokeraj ICAP, şi un angajat al băncii elveţiene UBS. Cei trei angajaţi ai ICAP lucrau pe francul elveţian la o mică filială specializată pe piaţa de schimb.

Sunt implicaţi între alţii angajaţi ai JP Morgan Chase, Societe Generale, UBS Warburg Dillon Reade, Dresdner Kleinwort Benson şi ai băncii israeliene Discount Bank, a precizat procurorul american. Printre cei cercetaţi figurează şi un fost responsabil al Comitetului pentru devize străine al Rezervei Federale (Fed), a subliniat Comey.

CHINA A ADMIS PENTRU PRIMA DATĂ CĂ A FURNIZAT DATE ERONATE ÎN CEEA CE PRIVEŞTE CREŞTEREA SA ECONOMICĂ

Institutul Naţional de Statistică (INE) din Republica Populară China a admis pentru prima oară că datele privind creşterea economică furnizate lunar de Guvernul chinez *"sunt eronate"* şi că metodele de analiză *"nu reflectă situaţia reală a ţării"*, informează agenţia EFE.

"Autorităţile chineze vor trebui să realizeze o revizuire generală a metodelor pe care le aplică în prezent pentru calcularea creşterii economice, foarte diferite de cele folosite de comunitatea internaţională şi inexacte", a declarat Li Deshui, director INE.

Reforma propusă de Li va include în analiza statistică datele privind creşterea în domeniul construcţiilor, serviciilor, al consumului şi în sectorul proprietăţii, deoarece, până în prezent, pentru calcularea Produsului Intern Brut al Chinei se analiza numai evoluţia industriei.

"Nu dispunem de o metodă sistematică pentru ajustarea PIB odată ce acesta a fost anuntat şi de aceea nu putem să-l schimbăm, deşi suntem conştienţi că este incorect", a spus Li, după ce a anunţat că RP China va adopta un sistem de corecţie a noii rate a PIB la fiecare patru trimestre.

Fără îndoială, Li a avertizat că, deşi a admis că metodele de calculare a PIB nu sunt exacte, *"cifra reală nu diferă mult de cea anunţată de Guvern"*.

COLUMBUS TRAVEL SERVICE LIMITED

CELE MAI SCĂZUTE PREŢURI DIN TORONTO SPRE BUCUREŞTI, TIMIŞOARA, BUDAPESTA ŞI ORICE DESTINAŢIE ÎN EUROPA DE VEST, CU POSIBILITATEA ÎNCHIRIERII DE AUTOTURISME

Bilete de avion din Bucureşti, Timişoara sau Budapesta pentru cei care doresc să vă viziteze

VĂ OFERIM VACANŢE DE NEUITAT, ÎN CARAIBE, CUBA, MEXIC, SAU ÎN ALTE LOCURI, LA PREFERINŢA DVS.

Contactaţi-ne la Tel: (416) 224 5800
1-866-853-9304
311 Shepard Avenue E. Toronto Ont.

CALEIDOSCOP

GOOGLE ARE UN NOU SISTEM DE IERARHIZARE A REZULTATELOR CĂUTĂRILOR

Compania Google a stârnit nemulţumirea unor companii dependente de motorul său de căutare, după ce a introdus un nou sistem de ierarhizare care *"ameninţă"* să le reducă veniturile în perioada sărbătorilor de iarnă, informează *Reuters*.

Proprietarul unei companii de distribuţie cu amănuntul din San Francisco a arătat că această schimbare a avut drept consecinţă *"căderea"* firmei sale pe lista rezultatelor obţinute în urma unei operaţiuni de căutare de pe prima poziţie pe locul 250. Sursa citată, care a preferat să îşi păstreze anonimatul, a încheiat cu siteurile companiei Google şi câteva acorduri pentru publicitate plătită. Omul de afaceri a precizat că schimbarea produsă i-a afectat vizibilitatea pe acest site, în condiţiile în care firma sa generează vânzări lunare de aproape 20.000 de dolari.

Modificarea aplicaţiilor software utilizate de cel mai important motor de căutare din lume este o operaţiune obişnuită, însă cea mai recentă - aplicată la mijlocul lui Noiembrie - a afectat mai multe pagini online decât de obicei şi a generat critici violente printre amatorii aplicaţiilor de *"chat"* pe Internet.

Wayne Rosing, vicepreşedintele departamentului de inginerie din cadrul Google, a explicat că schimbarea reflectă eforturile companiei americane privind îmbunătăţirea calităţii operaţiunilor de căutare. *"Noul sistem a afectat mai multe companii, dar testele efectuate indică faptul că am reuşit să oferim utilizatorilor noştri un serviciu mai eficient"*, a precizat Rosing.

PROZATORUL CĂTĂLIN FLORESCU, LAUREAT LA BERLIN

La Berlin, au fost decernate două importante premii literare acordate autorilor de limbă germană.

APROAPE JUMĂTATE DE MILION PE O CHITARĂ

Prima chitară pe care a avut-o fostul component al trupei Beatles, George Harrison, a fost vândută pentru 469.200 de dolari la o licitaţie organizată la Londra, în incinta cafenelei Hard Rock. Regretatul cântăreţ mărturisea cândva că acel instrument, pentru care tatăl său plătise mai puţin de 6, dolari, era *"o chitară oribilă, dar a fost bună la vremea aceea"*. O altă chitară, pe care Harrison i-a făcut-o cadou prietenului său Spike Milligan s'a vândut la aceeaşi licitaţie în schimbul a 25.500 de dolari.

Laureaţii sunt prozatorul român Cătălin Dorian Florescu -premiul Anna Seghers (12.500 de euro) - şi dramaturgul şi poetul german Albert Ostermaier - premiul Kleist (20.000 euro).

Premiul *"Anna Seghers"*, acordat de Academia de Arte din Berlin, este oferit scriitorilor tineri. Cătălin Dorian Florescu s'a născut pe 28 August 1967 la Timişoara.

În 1982 a fugit în Elveţia împreună cu familia sa iar de atunci locuieşte la Zürich, primind între timp cetăţenie elveţiană.

A studiat Psihologia şi Psihopatologia la Universitatea din Zürich iar după absolvire a lucrat 6 ani într'un centru de reabilitare pentru dependenţii de droguri. Din 2001 este scriitor liber profesionst în Zürich.

CONCURENŢĂ PENTRU CÂINI: ÎNCĂ UN NAS ELECTRONIC

Specialiştii americani în microelectronică au realizat un dispozitiv capabil să preia activitatea câinilor folosiţi de poliţiştii dela narcotice. Este vorba despre un nou tip de nas electronic intitulat *"câine pe un chip"*, ce poate detecta substanţe interzise printr'o analiză biologică. Spre deosebire de alte intrumente de acest gen, care examinează mostre din aer pentru a ajunge la descoperirea unor droguri, substanţe chimice sau explozive, dispozitivul analizează mai întâi anticorpii, ştiindu-se că aceştia îşi schimbă structura atunci când vin în contact cu cocaină, de exemplu. În această situaţie, aparatul trimite un mesaj de alertă la un laptop al poliţiei, însă inventatorii speră ca în curând întregul pachet să poată fi purtat cu uşurinţă şi să funcţioneze cu acumulatori.

"Câinele pe un chip" a fost realizat de ingineri de la Institutul Tehnologic din Georgia, proiectul fiind finanţat de Serviciul Vamal American. Viabiliatea aparatului este contestată însă de experţii în antrenarea câinilor poliţişti, iar statisticile par să le dea dreptate: anul trecut s'au cheltuit 60.000 de dolari pentru antrenarea unor câini capabili să găsească substanţe interzise, iar aceste animale i-au condus pe oamenii legii la captutarea unor cantităţi de droguri valorând 600.000 de dolari. *"Un câine instruit poate verifica 500 de cutii în câteva minute. Poate să facă un robot asta?"* a remarcat Lee Titus, directorul programului de pregătire a câinilor poliţişti la un centru din Virginia.

ROMÂNIA PIAŢĂ PROFITABILĂ DE DESFACERE A DROGURILOR

Deschiderea totală a frontierelor, poziţia geografică şi conflictele militare din fosta Iugoslavie, Afganistan şi Irak au făcut ca România să devină un segment important al *"Rutei Balcanice"* de traficare a drogurilor şi mai mult, o piaţă profitabilă de desfacere a stupefiantelor.

Potrivit raportului de evaluare a fenomenului drogurilor în România, întocmit de Agenţia Naţională Antidrog (ANA), deşi România se plasează sub nivelul mediu în Europa în ceea ce priveşte traficul şi consumul de droguri, cei trei factori enumeraţi mai sus, au făcut ca ea să fie poziţionată în traseele definitorii ale traficului de droguri din Europa de Sud-Est, respectiv pe trei dintre cele cinci variante ale Rutei Balcanice, respectiv:

Turcia - Bulgaria - România - Ungaria - Austria - Germania şi Olanda;

Turcia - România - Ungaria - Slovacia - Cehia - Germania şi Olanda, precum şi

Turcia - Bulgaria - România - Ucraina - Polonia şi Germania.

Cazurile instrumentate de anchetatorii români demonstrează că în ultimul timp se conturează o rută dinspre Vest (Olanda, Germania) spre Est, dar şi dinspre Nord (Ucraina) pentru produsele stupefiante de sinteză.

Dinamica infracţiunilor privind drogurile, în perioada 1989 - primul semestru al acestui an a înregistrat o creştere semnificativă în intervalul 1989 - 1998, prin explozia fenomenului dela 11 infracţiuni în 1989 la peste opt sute în 1998. Între 1999 şi 2001 traficul şi consumul de droguri în România au înregistrat o scădere relativă, urmată de o nouă amplificare anul trecut. În acest sens, cele 1.291 de infracţiuni instrumentate de anchetatorii români (Poliţie şi Parchet) anul trecut reprezintă de fapt, o dublare a numărului de infracţiuni faţă de 2001.

În ceea ce priveşte evoluţia anuală a confiscărilor de droguri, *"capturile record"* s'au făcut în 1993 (aproape 11,4 tone de stupefiante) şi 1996 (peste cinci tone şi jumătate). Potrivit specialiştilor, intervalul de timp dintre 1991 şi 2000, caracterizat de neuniformitatea traficului, de încercările de poziţionare pe rute şi piaţă şi de nivelul relativ scăzut al consumului de droguri în România a fost întrerupt de noi caracteristici ale fenomenului care au condus la realizarea unor capturi fără precedent. Astfel, dacă în 2001 s'au capturat 25,220 tone de stupefiante, anul trecut, au fost confiscate peste 43,6 tone.

PAPA SUSŢINE FILMUL LUI MEL GIBSON

Papa a confirmat că *"The Passion of Christ"*, controversatul film al lui Mel Gibson care are ca temă ultimele 12 ore de viaţă ale lui Iisus Hristos, corespunde realităţii, informează site-ul actustar.com.

Papa Ioan Paul al II-lea, care a vizionat filmul *"The Passion of Christ"* împreună cu secretarul său polonez, arhiepiscopul Stanislas Dziwisz, s'a declarat emoţionat de către acest lung metraj.

Numeroase organizaţii creştine sunt de asemenea de partea lui Gibson, ele afirmând că filmul este fidel textului Evangheliilor.

Cu toate acestea, filmul este controversat. Anumite grupări evreieşti şi-au exprimat îngrijorarea că *"The Passion of Christ"*, în care autorităţile evreieşti sunt făcute responsabile pentru moartea lui Iisus Hristos, ar putea duce la o nouă escaladare a sentimentului antisemit.

Filmul va avea premiera în Statele Unite la sfârşitul lunii Februarie. Rolul Fecioarei Maria este interpretat de actriţa Maia Morgenstern.

SPORT

MUTU A PRIMIT UN VOT PENTRU BALONUL DE AUR

Atacantul echipei Chelsea Londra, Adrian Mutu, a primit un vot în cadrul Balonului de Aur decernat de revista franceză *"France Football"*.

Internaţionalul român s'a clasat pe locul 22, la egalitate cu italienii Filippo Inzaghi (AC Milan), Francesco Toldo (Internazionale Milano), cu cehul Jan Koller (Borussia Dortmund) şi cu brazilianul Ronaldinho (FC Barcelona).

Celălalt jucător român nominalizat la Balonul de Aur, fundaşul echipei AS Roma, Cristian Chivu, nu a primit nici un vot.

Trofeul a fost câştigat de cehul Pavel Nedved (Juventus Torino), care i-a devansat pe francezul Thierry Henry (Arsenal Londra) şi pe italianul Paolo Maldini (AC Milan).

DOROFTEI - GATTI PE 26 IUNIE 2004

Pugilistul român Leonard Doroftei îl va întâlni, pe 26 Iunie 2004, pe canadianul Arturo Gatti, într'un meci ce se va desfăşura pe Stadionul Olimpic din Montreal, informează siteul oficial al clubului canadian Interbox.

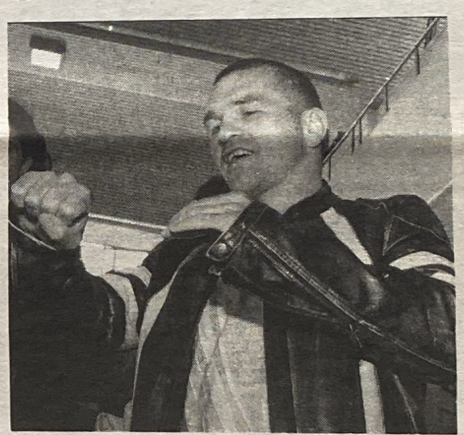

Potrivit sursei citate, meciul este programat să aibă loc pe Stadionul Olimpic, la 24 de ani dela celebrul meci dintre Roberto Duran şi Sugar Ray Leonard.

Managerul clubului Interbox, Yvon Michel, a anunţat că s'a ajuns la un acord de principiu între cei doi boxeri şi postul de televiziune HBO.

Cu toate acestea, sursa citată notează că meciul cu Doroftei este condiţionat de victoria lui Gatti în faţa italianului Gianluca Branco într'un meci contând pentru titlul mondial la categoria superuşoară, versiunea WBC, programat pe 24 Ianuarie 2004.

Arturo Gatti, originiar din Montreal, are în palmares 36 de victorii şi şase înfrângeri, în timp ce fostul campion mondial la categoria semiuşoară, versiunea WBA, Leonard Doroftei, a obţinut până în prezent 21 de victorii şi un meci egal.

PREŞEDINTELE FRF NEMULŢUMIT CĂ DINAMO ÎŞI VINDE JUCĂTORII

Preşedintele Federaţiei Române de Fotbal (FRF), Mircea Sandu, s'a arătat mirat că formaţia Dinamo Bucureşti îşi transferă în străinătate cei mai buni jucători.

"Dinamo vrea să scape de Zicu, Bărcăuan şi Marica şi atunci cum să ceri performanţă? Ne dăm cu pumnul în piept că avem buget de cinci milioane de dolari. Unde e?", a spus Sandu, care a adăugat că în luna Martie 2004, cluburile vor trebui să facă dovada că deţin cel puţin jumătate din bugetul pentru sezonul următor.

Preşedintele Consiliului Director al FC Dinamo, Nicolae Badea, a comentat intervenţia lui Mircea Sandu în politica de transferări a clubului din şoseaua Ştefan cel Mare. *"În conformitate cu Legea Sportului, cluburile de fotbal sunt organizate ca societăţi autonome. Precizez încă o dată că Ianis Zicu şi Cosmin Bărcăuan nu au fost transferaţi. Ne exprimăm nedumerirea după această declaraţie a preşedintelui FRF, bazată probabil pe ceea ce a apărut în presă. În calitatea pe care o are, Mircea Sandu trebue să ştie că FC Dinamo nu a făcut nici un demers la FRF pentru obţinerea certificatelor internaţionale de transfer în cazul celor doi jucători. Nu în ultimul rând, înţelegem preocuparea preşedintelui FRF pentru o competiţie internă cât mai puternică, în dorinţa de a revitaliza performanţele echipei naţionale"*, a spus Nicolae Badea pentru site-ul oficial al FC Dinamo.

În ultimii ani, Dinamo a vândut foarte mulţi jucători. Adrian Mutu joacă acum la Chelsea, Cosmin Contra în Spania, Marius Niculae la Sporting Lisabona, Ciubotariu în Belgia, Mihalcea în Italia, Stoican în Ucraina.

CRISTIAN CHIVU: CEL MAI BUN FUNDAŞ DIN EUROPA

Cristian Chivu, jucător la AS Roma a fost ales cel mai bun fundaş din Europa de publicul postului de televiziune Eurosport, fiind, astfel, inclus în echipa anului 2003. Românul a primit 27% din voturi, în vreme ce Italianul Nesta şi Brazilianul Roberto Carlos au primit 26%, respectiv 22%.

MĂRICĂ DORIT DE "INTERNATIONALE MILANO"

Atacantul echipei Dinamo Bucureşti, Ciprian Marică, este dorit de formaţia Internazionale Milano, a anunţat cotidianul *"Tutto sport"*, citat de site-ul *"www.calciomercato.com"*. Marică, în vârstă de 18 ani, este descris de sursa citată ca fiind urmaşul lui Adrian Mutu, jucător care a trecut pe la Inter Milano înainte de a se transfera la AC Parma. În acest moment, Mutu evoluează la echipa Chelsea Londra.

CERNAT ŞI GHIOANE DORIŢI DE BLOKHIN

Antrenorul reprezentativei de fotbal a Ucrainei, Oleg Blokhin, a solicitat federaţiei naţionale să-i convingă pe românii Florin Cernat şi Tiberiu Ghioane să joace pentru naţionala ucraineană.

Federaţia din Ucraina le-a propus celor doi jucători ai formaţiei Dinamo Kiev să primească şi cetăţenia ucraineană, pentru a putea fi înaintată cererea la UEFA.

SALARIU DE 90.000 DE DOLARI PENTRU DICĂ LA STEAUA

Patronul grupării FC Steaua Bucureşti, Gigi Becali, a declarat, că jucatorul Nicolae Dică, transferat dela FC Argeş şi care a semnat un contract pe trei ani, va avea un salariu anual de 90.000 de dolari.

"Când vreau să cumpar pe cineva, cumpăr şi gata. Este şi o victorie a mea, pentrucă mi l-am dorit pe Dică şi am reuşit să-l aduc la Steaua." - a spus Becali.

ŞTIRI DIN ŢARĂ

transmise de Andrei BĂDIN

DEFICITUL BALANŢEI COMERCIALE AL ROMÂNIEI -APROAPE 900 DE MILIOANE DE DOLARI

Deficitul balanţei comerciale pe luna Octombrie a bătut recordul din ultimii 14 ani - 869,1 milioane dolari -, iar cel pe primele 10 luni ale acestui an a ajuns la 4,2 miliarde euro (4,8 miliarde dolari), informează Institutul Naţional de Statistică. *"Din datele noastre, un deficit comercial lunar de un asemenea nivel nu a fost inregistrat niciodată începând din anii '90"*, a declarat preşedintele INS, Clementina Ivan Ungureanu. Potrivit datelor furnizate de INS, în luna Octombrie exporturile s'au cifrat la 1,42 miliarde euro, cu 5,6% mai mult faţă de aceeaşi lună a anului trecut şi cu 25,8% mai mult dacă sunt exprimate în dolari. În ceea ce priveşte importurile, datele furnizate de INS arată o creştere numai în luna Octombrie a.c., faţă de perioada similară a anului trecut, de 20,1% în euro şi 43,2% în dolari.

Mărfurile aduse din străinătate continuă să fie preferate de Români, valoarea acestora totalizând în luna Octombrie 2,16 miliarde euro (2,53 miliarde dolari), cu 37% mai mult decât media pe întregul an 2002. Aceasta în timp ce valoarea mărfurilor româneşti vândute în străinătate a consemnat o creştere, tot în luna Octombrie, de numai 5,6% faţă de aceeaşi lună a anului 2002. Datele statistice aferente aceleiaşi luni arată şi o aplatizare a exporturilor, rata de creştere fiind inferioară celei din primele zece luni. Astfel, în perioada lanuarie-Octombrie, valoarea mărfurilor exportate a însumat 12,9 miliarde euro, adică 14,5 miliarde dolari, cu 7,4% peste nivelul înregistrat în primele zece luni ale anului 2002. În acelaşi timp, valoarea totală a mărfurilor intrate în România este de 17,2 miliarde euro, respectiv 19,34 miliarde dolari.

O contribuţie majoră au avut-o importurile de maşini şi dispozitive mecanice, alături de echipamentele electrice, reprezentând 23,7% din valoarea produselor aduse din străinătate în această perioadă. Această categorie de mărfuri a consemnat şi cea mai amplă dinamică, cu 17% mai mult faţă de primele 10 luni ale anului trecut. Un avans similar au înregistrat şi importurile de produse metalurgice, care au însă o pondere de nu[illegible]7,7% din totalul importurilor.

DOSARELE PREOŢILOR VERIFICATE NUMAI CU VOIE DELA TEOCTIST

Întrebat despre poziţia CNSAS faţă de o modificare propusă în iniţiativa membrilor Comisiei SRI, care limita verificarea clerului, preşedintele Onişoru a precizat că punctul de vedere al Colegiului este că prevederile în vigoare *"trebue păstrate"*. Iniţiatorii proiectului de modificare a Legii 187 propun ca *"verificările vizând persoanele cu funcţii ecleziastice indicate de culte, organizate potrivit Legii, se realizează numai la cererea reprezentanţilor îndrituiţi ai cultelor, respectiv ai forurilor de conducere ale acestora"*.

În prezent, Legea 187 permite accesul la dosarul de Securitate al *"ierarhilor şi şefilor cultelor religioase, recunoscute de lege, până la nivelul de preot inclusiv, precum şi al asimilaţilor lor dela parohiile din ţară ori din străinătate"*.

VADIM A DEVENIT BRUSC PRO-SEMIT

PRM a angajat compania israeliană *"Arad Communications"* pentru a coordona campania electorală a partidului - a anunţat, preşedintele PRM Corneliu Vadim Tudor.

C.V. Tudor a precizat că această firmă este recunoscută ca fiind cea mai importantă companie de profil din Israel şi are reprezentanţi cum este Alon Gellert, avocatul cabinetului Ariel Sharon. *"Am considerat necesar să colaborăm cu această redutabilă companie din motive întemeiate, în special datorită profesionalismului său recunoscut, care garantează succesul electoral în proporţie de 100%"* - a spus C.V.Tudor.

C.V. Tudor a anunţat şi sloganul cu care se va prezenta partidul său la alegerile din 2004: *"România Mare într'o Europă Unită"*. El a spus că programul social-economic al PRM se va sprijini pe *"patru stâlpi de rezistenţă"*: hrană, căldură, medicamente şi justiţie.

ACCIZELE LA IMPORTUL DE MAŞINI ELECTRONICE AR PUTEA CREŞTE

Executivul va apela la o serie de măsuri pentru a mai tempera creşterea importurilor, una dintre variantele aflate în discuţie fiind majorarea accizelor pentru importul unor categorii de bunuri de lux. Autoturismele sunt primele pe lista produselor la care este posibilă majorarea accizelor, dat fiind volumul mare al importurilor înregistat în anul 2003, în creştere cu peste 20% faţă de cel din 2002. Dacă se va lua o astfel de decizie, nu vor fi uitate parfumurile şi blănurile, produsele electrocasnice (inclusiv aparatele de aer condiţionat), bijuteriile din aur şi argint şi articolele de cristal.

ROMÂNII CHELTUIESC PENTRU TURISM DE 4 ORI MAI PUŢIN DECÂT ALBANEZII

România este ultima din Europa la cheltuielile pentru turism extern per capita, se arată în Compendium of Tourism Statistics 2002. Un Român cheltuieşte, în medie, doar 19 dolari pe an pentru călătoriile în străinătate, în timp ce Austriecii, de exemplu, îşi permit să facă excursii externe în valoare de 1.146 de dolari anual.

Bulgarii alocă plimbărilor în afara ţării de 3,4 ori mai mult decât Românii (66 USD pe cap de locuitor), iar un cetăţean al Ungariei poate călători în străinătate anual cu un buget de 109 USD. Până şi Albanezii îşi permit să aloce excursiilor externe mai mult decât Românii: ei cheltuiesc pe turism în străinătate 80 de dolari pe an. După Austrieci, în acest clasament se situează Belgienii (991 USD per capită), Britanicii (607 USD) şi Germanii (582 USD). Deşi Ciprul şi Spania atrag anual sute de mii de turişti, Cipriotii dau 425 USD de persoană pentru a vizita alte ţări, iar Spaniolii - 140 USD. Fiecare Italian alocă, în medie, turismului extern 272 USD.

GRAŢIEREA FOSTULUI ŞEF AL SERVICIULUI JUDICIAR DELA MILIŢIA TIMIŞ, IOSIF VEVERCA

Fost şef al Serviciului Judiciar dela Miliţia Timiş, Iosif Veverca condamnat definitiv la 15 ani de închisoare, sub acuzaţia că în Decembrie 1989 l-a ucis pe unul dintre manifestanţii dela Timişoara, a fost graţiat de catre Ion Iliescu în Ajunul Crăciunului.

Decretul prezidenţial prevede graţierea totală a pedepselor aplicate unui număr de trei condamnaţi definitiv şi graţierea restului de pedeapsă rămasă neexecutată pentru alţi 11 deţinuţi, iar numele lui Veverca apare ultimul pe listă. Surse din cadrul Biroului Juridic prezidenţial precizează că Veverca a fost graţiat din motive umanitare, pentrucă suferă de mai multe boli care s'au agravat în timpul detenţiei.

PROCURORUL GENERAL: 2.500 DE AUTORIZAŢII DE INTERCEPTĂRI ÎN 2002

Ministerul Public a dat anul trecut peste 2.500 de autorizaţii de înregistrări audio şi video, care au constituit probe în dosare penale, fiind trimise în judecată 620 de persoane interceptate - a anunţat procurorul general al României, Ilie Botoş. El a subliniat însă că nu poate furniza informaţii care sunt în custodia serviciilor de informaţii.

Ministerul Public a declarat că a transmis Asociaţiei pentru Apărarea Drepturilor Omului - Comitetul Helsinki (APADOR-CH) datele solicitate de aceasta, conformându-se astfel sentinţei judecătoreşti prin care Parchetul Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie este obligat să comunice informaţii privind interceptarea telefoanelor şi supravegherea persoanelor. Într'un comunicat primit la redacţie, se arată că asociaţia nu a primit informaţiile solicitate.

CREŞC ACCIZELE LA ŢIGĂRI, ALCOOL ŞI MOTORINĂ

Potrivit strategiei privind politica fiscală pe care ţara noastră şi-a asumat-o în perspectiva admiterii în Uniunea Europeană, începând cu 2007, creşterile vor urmări, până la data integrării, un calendar bine stabilit al scumpirilor pentru produsele accizabile.

Astfel, planurile Ministerului Finanţelor arată că, pentru prima zi a lui 2004, cele mai spectaculoase salturi ale nivelului de accizare vor fi înregistrate la produsele alcoolice şi la ţigări. Făcând comparaţie între nivelul monedei unice europene existent la începutul acestui an (35.018 lei) şi cel programat în Legea bugetului pentru anul viitor, la o medie de 40.000 de lei pentru un euro, cele două grupe de produse vor înregistra o creştere (exprimată în moneda autohtonă) de aproximativ 50%. Dacă la benzine, cu sau fără plumb, pentru a anul va fi păstrat acelaşi nivel de accizare, care se va situa la pragul de 347 de euro/tona, motorinele îşi vor creşte accizarea, operaţiune ce se va solda cu un salt de 34% în preţ. *"Deşi principiile generale comunitare privind impozitarea prin accize sunt în mare măsură transpuse în legislaţia naţională, în prezent există încă mari diferenţe între nivelul actual de accizare practicat în România şi nivelurile minime impuse de directivele europene"*, se arată în strategie.

Conform strategiei pentru politica fiscală, dacă pentru alcool, uleiuri minerale şi produsele din tutun (altele decât ţigaretele) nivelul minim al accizării va fi atins până la data de 1 lanuarie 2007, România a obţinut în schimb, în urma negocierilor, o perioadă de tranziţie până la 1 lanuarie 2010 în privinţa atingerii nivelului minim impus de directivele UE pentru ţigarete.

PREŢURILE DE CONSUM AU CRESCUT CU 1.4 % ÎN LUNA NOEMBRIE

Rata inflaţiei în luna Noembrie s'a situat la 1,4%, creşterea indicelui preţurilor de consum al populaţiei fiind alimentată în principal de scumpirile la produsele alimentare - ouă, pâine, lapte - şi tarifele mai mari la gaze, telefon şi servicii poştale.

Preţurile au urcat în medie în primele zece luni ale anului trecut cu 12,8%, mărfurile nealimentare şi serviciile având o contribuţie aproape egală, cu un spor de 13,7%. Alimentele nu au păstrat ritmul scumpirilor consemnate la celelalte segmente, costul acestor mărfuri fiind cu doar 11,7% peste cel plătit în urmă cu 11 luni.

Comparativ cu luna Noembrie 2002, rata inflaţiei a coborît la 14,5%, faţă de 15,8% în perioada Octombrie 2002 - Octombrie 2003. În aceste condiţii, la o rată a inflaţiei de 1,1% în luna Decembrie 2003, indicele preţurilor de consum se va încadra în creşterea prognozată de BNR şi Guvern, de 14% pe an.

ÎN ROMÂNIA SE TRAFICĂ ANUAL 25 MILIOANE EURO

În România se vând anual peste şapte tone de heroină pură, iar valoarea drogurilor traficate pe piaţa românească se ridică la aproximativ 25 de milioane de euro anual, a declarat chestorul Pavel Abraham, directorul Agenţiei Naţionale Antidrog. Conform chestorului Abraham, cifrele au rezultat în urma unei evaluări făcute de Organizaţia Mondială a Sănătăţii şi Asociaţia Română Anti-SIDA în patru mari oraşe din ţară, dar care nu a fost validată oficial de autorităţile române. Potrivit directorului ANA, Pavel Abraham, cele două organizaţii au făcut o *"evaluare rapidă"* privind consumul de heroină injectabilă în patru mari oraşe din România, dar acest sistem nu este validat în România, deşi a fost recunoscut în alte state europene. *"Pentrucă cifrele prezentate de această evaluare ne-au pus pe gânduri, am hotărît ca, la începutul anului viitor, să apelăm la specialişti români şi străini cu experienţă şi la experţi OMS care să facă un studiu amplu, pentru a putea prezenta cifre reale"*, a adăugat Abraham.

Potrivit evaluării făcute pentru anul trecut, în perioada lanuarie - Iunie 2003, heroina este cel mai consumat drog în România, circa 80-90% din totalul drogurilor consumate. Numai în Capitală sunt aproximativ 30.000 de consumatori de heroină injectabilă, care au declarat că au nevoie, în medie, de patru doze de drog pe zi. Ceea ce îngrijorează autorităţile este faptul că un astfel de consumator ar avea nevoie - ţinând cont de costul acestui drog - de aproximativ 24 de milioane de lei lunar. Acest lucru demonstrează că, pentru a-şi procura banii necesari cumpărarii drogurilor, consumatorii pot recurge la comiterea de infracţiuni - furturi, spargeri, tâlhării şi chiar omoruri - putând reprezenta astfel un pericol pentru societate.

TIRASPOLUL ANUNŢĂ CĂ VA ÎMPIEDICA EVACUAREA ARMAMENTULUI DIN TRANSNISTRIA

Autorităţile separatiste dela Tiraspol au anunţat că vor împiedica evacuarea armamentului şi muniţiilor ruseşti din regiune, după ce Preşedintele Vladimir Voronin a refuzat să semneze Memorandumul de federalizare a Republicii Moldova, propus de administraţia dela Kremlin.

Boris Akulov, membru al grupului de lucru pentru elaborarea respectivului memorandum, a motivat poziţia Tiraspolului prin înţelegeri anterioare, potrivit cărora retragerea prezenţei militare ruse din regiune trebue sincronizată cu progresele în soluţionarea politică a conflictului transnistrean, proces care în opinia liderilor separatişti a fost blocat de către Chişinău prin respingerea memorandumului rusesc.

MORTALITATEA INFANTILĂ DIN ROMÂNIA

Potrivit raportului mondial UNICEF privind starea copiilor, în România, în anul 2003, mortalitatea infantilă, a fost de 19 la mie, ceea ce situează România alături de ţări ca Venezuela, Columbia, Insulele Solomon şi Micronezia. Între ţările europene, România ocupă al treilea loc, după Republica Moldova şi Albania, fiind urmată de Rusia şi Ukraina. Prin comparaţie, în ţările din Uniunea Europeană mortalitatea infantilă este, în medie, de 4 la mie, iar în ţări ca Ungaria, Polonia sau Slovacia este de 8 la mie.

Mortalitatea infantilă este unul dintre cei mai importanţi indicatori privind atât starea de sănătate a populaţiei, cât şi a sistemului sanitar. Mortalitatea infantilă măsoară numărul de copii morţi la vârsta de până la un an, raportat la mia de locuitori.

APARTAMENTELE, MAI SCUMPE CU CEL PUŢIN 7%

Preţurile apartamentelor de bloc din Bucureşti ar putea stagna anul viitor, eventualele creşteri urmând să fie limitate la 5%-7%, releva un studiu realizat de SGA România - Institutul de Consultanţă Imobiliară, scrie *Ziarul Financiar*.

1 DECEMBRIE, CAMPANIE ELECTORALĂ PENTRU PSD

Un festivism găunos, o măreţie falsă în faţa unei mulţimi apatice, ţinută locului de momeala întinsă de autorităţi: sarmale, cârnaţi şi vin. De departe, 1 Decembrie 2003 poate fi considerat momentul cel mai evident în care PSD s'a identificat cu statul.

Puterea a încercat să o confere acestei sărbători, pentru care s'au cheltuit aproximativ 200 de miliarde de lei, caracterul unei sărbători îmbelşugate. Deşi în postul Crăciunului, Biserica a dat dezlegare specială credincioşilor. Mii de oameni s'au înghesuit la Alba Iulia pentru o porţie de sarmale, cârnăciori sau fasole. Din cauza îmbulzelii dela bucătăriile de campanie montate în aer liber a fost nevoie în nenumărate rânduri de intervenţia jandarmilor pentru a potoli mulţimea. De asemenea, forţele de ordine au montat garduri de protecţie pentru a împiedica mulţimea să intre în corturile cu mâncare, fiind nevoie în zonă de zeci de poliţişti, soldaţi şi jandarmi. Înghesuială mare a fost şi la cortul în care au fost împărţite cele 8.000 de căni cu vin, coada formată aici atingând lungimi de peste zece metri, însă nu a putut concura cu cele dela corturile cu mâncare, unde cozile au depăşit de multe ori chiar 20 de metri. Mâncarea - peste 21.000 de sarmale, 14.000 de cârnăciori şi câteva tone de fasole - a fost pregătită la popota Garnizoanei Sebeş.

ŞTIRI... ŞTIRI... ŞTIRI...

PRIMARUL PARISULUI NU L-A PRIMIT PE ILIESCU

Programul vizitei Preşedintelui Ion Iliescu la Paris a fost boicotat. În ultima zi a vizitei oficiale la Paris, Ion Iliescu avea inclusă în program o întâlnire cu primarul Parisului, Bertrand Delanoe, care a fost anulată fără nici o explicaţie oficială.

"Fără ca acest lucru să fi fost făcut cunoscut presei, vizita a fost anulată în ultimul moment, fără ca în jurul acestui lucru să se mai facă vreun comentariu. Persoane din cadrul delegaţiei au sugerat însă că anularea primirii ar fi fost consecinţa unui gest de solidaritate al primarului socialist al Parisului cu omologul său dela Bucureşti, Traian Băsescu, şi, implicit, o formă discretă de protest faţă de tracasările la care este supus acesta de către partidul de guvernământ", se arată în ştirea *"Amos News"*.

De un tratament asemănător a avut parte şi Petre Roman din partea actualului Preşedinte Jacques Chirac care, în 1991, pe când era primar general al Parisului, a refuzat să se întâlnească cu premierul român la Hotel de Ville. Pe lângă boicotul oficialului francez, Preşedintele Iliescu a avut parte şi de unul românesc, din partea ambasadorului român la UNESCO, Eugen Mihăiescu. Corespondentul *"Amos News"* susţine că gestul lui Mihăiescu s'ar datora neînţelegerilor mai vechi dintre el şi ambasadorul Oliviu Gherman, cărora le-ar fi pus capac neîncetat invitarea lui Mihăiescu la Lyon, în prima parte a vizitei, şi scoaterea din programul vizitei a întâlnirii cu directorul general UNESCO, pe care ar fi pregătit-o Mihăiescu.

Cu toate acestea, atitudinea ambasadorului român la UNESCO nu va afecta serios relaţia cu Preşedintele Ion Iliescu, dat fiind faptul că este unul dintre preferaţii săi. Mihăiescu a fost membru al *staff*-ului electoral al lui Iliescu, în două rânduri, 1996 şi 2000, iar apoi, pentru o scurtă perioadă, a ocupat funcţia de consilier prezidenţial. În scurta carieră de consilier la Palatul Cotroceni, Mihăiescu s'a făcut cunoscut, conform *"Amos News"*, mai degrabă prin numeroase conflicte avute cu alţi membri ai *staff*-ului prezidenţial.

ROMÂNII CÂŞTIGĂ ÎN TREI ANI CÂT UNGURII ÎNTR'UNUL

Oricât ar munci un Român de condiţie medie, în trei ani nu poate aduna mai *mult de 2.958* de dolari, bani pe care un Ungur îi câştigă într'un singur an, iar un Luxemburghez în doar jumătate de lună. Cel puţin aşa arată un studiu de piaţă realizat de GFK Regionalforschung, care a analizat veniturile anuale ale Europenilor din ţările UE şi din cele candidate.

În urma noastră se situează Bulgarii şi Ruşii, care în trei ani agonisesc cu 58 de dolari mai puţin decât noi. În schimb, banii pe care noi îi câştigăm în trei ani, un Danez îi adună în doar două luni, un Englez, în patru luni, iar Austriecii, Francezii şi Suedezii, în cinci luni. Ceva mai *"săraci"* sunt Belgienii, Irlandezii, Olandezii, Italienii şi Finlandezii, care adună într'un an cât câştigă Românii în trei.

Potrivit studiului realizat de GFK, în România, venitul mediu anual pe cap de locuitor este de 986 de euro, în timp ce în Ungaria este de 3.213 de euro, iar în ţările din Uniune este cuprins între 13.000 şi 24.000 de euro.

UE: MASS MEDIA ROMÂNEASCĂ NU ESTE INDEPENDENTĂ

Şeful delegaţiei Comisiei Europene la Bucureşti, Jonathan Scheele, a făcut o declaraţie-surpriză. *"Mass-media trebue să fie cât mai independente posibil. Cred că, din punct de vedere legislativ, situatia s'a îmbunătăţit remarcabil, dar în general starea economică a mass-media nu este atât de bună cât ar trebui şi asta le face vulnerabile în faţa influenţelor politice. Niciodată nu este bine ca mass-media să fie vulnerabile"*, a spus Scheele.

A CRESCUT PREŢUL BENZINEI

SNP Petrom a majorat cu aproximativ 900 lei/litru, preţurile la benzină şi cu 550 lei/litru preţul de vânzare a motorinei, ca urmare a deprecierii monedei naţionale în raport cu euro - se spune într'un comunicat al companiei. Astfel, preţul benzinei sare de pragul de un dolar canadian per litru.

STATUL FACE TOT POSIBILUL SĂ-I SUBJUGE PE MEŞTEŞUGARI

Uniunea care apără interesele meşteşugarilor, UCECOM, acuză Guvernul că vrea să naţionalizeze spaţiile în care îşi desfăşoară activitatea meşteşugarii. Conducerea Uniunii consideră că de vină este Agenţia Naţională a Întreprinderilor Mici şi Mijlocii şi Cooperaţiei, care vrea să obţină aprobarea Executivului pentru a controla administrarea UCECOM.

Vicepreşedintele Uniunii, Gheorghe Zamfir, a arătat că statul nu are nici un drept să se implice în activitatea acestei organizaţii. *"Este vorba de o etatizare a deciziei. Este ca şi cum cineva ar veni în casa ta şi ţi-ar spune: <Ne place casa, dar nu ne place tapetul>. Probabil că miza o constituie spaţiile UCECOM"* a opinat el.

Preşedintele Agenţiei Naţionale pentru IMM-uri, Ovidiu Chirovici, pretinde că UCECOM are o autonomie prea mare, că şi-a închiriat prea multe spaţii şi refuză să încheie vreun parteneriat cu statul. *"Aceste structuri trebue să înţeleagă că nici un segment al economiei, într'un stat naţional, nu funcţionează ca stat în stat, refuzând orice gen de parteneriat, chiar atunci când este în interes propriu, cu celelalte structuri ale statului"* a spus Chirovici.

EXODUL MEDICILOR ROMÂNI AJUNGE ÎN PRESA INTERNAŢIONALĂ

O cincime din tinerii medici români aleg să părăsească ţara, fiind atraşi de salariile şi condiţiile de muncă mai bune din spitalele din Vest, relatează cotidianul elen *Kathimerini*.

Aproximativ 10.000 de medici români lucrează în afara graniţelor ţării, iar majoritatea au părăsit România înainte de a împlini 35 de ani. În prezent, în România există 50.000 de medici, dintre care numai 12.000 sunt sub 35 de ani. Dintre aceştia, în fiecare an, din ce în ce mai mulţi emigrează în Statele Unite, Franţa şi Germania.

"Situaţia este îngrijorătoare, mai ales că cei care pleacă sunt întotdeauna cei mai buni", a declarat Mircea Cinteză, purtătorul de cuvânt al Colegiului Medicilor din România.

LIDERII UE: ADERAREA ÎN 2007 A ROMÂNIEI, DACĂ SE CONTINUĂ REFORMELE

Liderii UE, întruniţi la Bruxelles, au promis României şi Bulgariei primirea în Uniune în 2007, dacă reformele continuă. Într'o Declaraţie a Uniunii se spune că Bulgaria şi România trebue să încerce să încheie negocierile de aderare... până la sfârşitul lui 2004 şi să semneze tratatul de aderare în 2005.

CRITICI LA ADRESA GUVERNULUI ÎN LEGĂTURĂ CU MAJORAREA SALARIULUI MINIM PE ECONOMIE

Mai multe organizaţii patronale şi sindicale critică modul în care a fost aprobată de Guvern majorarea salariului minim pe economie, arătând că nu au fost consultate în acest sens, aşa cum prevede legea.

Într'o scrisoare deschisă adresată Primului ministru Adrian Năstase, conducerea confederaţiilor sindicale Cartel Alfa, BNS şi CNSLR Frăţia şi a organizaţiilor patronale CONPIROM, CPR/CNPR şi UGIR 1903 îşi exprimă nemulţumirea faţă de faptul că salariul minim pe economie a fost majorat fără ca partenerii sociali să fie consultaţi.

Cele şase organizaţii acuză guvernul de încălcarea legii în această chestiune. Potrivit semnatarilor scrisorii, creşterea salariului minim pe economie de la 2,5 milioane de lei la 2,8 milioane de lei nu este conformă cu politica de preţuri la utilităţile publice (energie electrică, gaze naturale etc.) şi nu corespunde realităţilor economice.

Organizaţiile patronale şi confederaţiile menţionate atrag atenţia, în comunicat, asupra posibilelor conflicte sociale care ar putea apărea şi pentru care îl văd direct răspunzător pe Premierul Adrian Năstase.

SONDAJ DE OPINIE REALIZAT DE CURS ŞI CSOP: PSD: 42% - PNL-PD: 28,2%

Dacă Duminca viitoare ar avea loc alegeri, PSD ar obţine 42 la sută şi Alianţa PNL-PD 28,2 la sută din voturi - arată un sondaj de opinie realizat de CURS şi CSOP. Dacă PNL şi PD ar participa separat, PSD ar obţine tot aproximativ 42 la sută, PNL 17,2 la sută şi PD 10,6 la sută. Reiese, în acest stadiu, că PNL şi PD ar obţine în total, în acest caz, cu numai 0,4 la sută mai puţin decât dacă participă ca alianţă.

Directorul CURS Sebastian Lăzăroiu şi cel al CSOP Andrei Muşetescu au prezentat, într'o conferinţă de presă, la sediul PNL, rezultatele sondajului de opinie comandat de liberali şi democraţi. În ambele cazuri, PRM ar obţine circa 18,2 la sută. Procentul de nehotărîţi este de circa 37 la sută. La întrebarea: *"Dacă Duminica viitoare ar fi alegeri pentru preşedintele României, pe cine aţi vota?"*, rezultatele au fost următoarele: Adrian Năstase - 35,4 la sută, Theodor Stolojan - 20,2 la sută, Corneliu Vadim Tudor - 16,8 la sută, Mircea Geoană - 12,5 la sută, Traian Băsescu - 9,4 la sută.

Referitor la candidaţii care intră în turul doi al alegerilor prezidenţiale, rezultatele sunt următoarele: între Năstase şi Stolojan liderul PSD ar obţine 38 la sută, iar cel al PNL - 31 la sută. Procentul de nehotărîţi este de 31 la sută. Dacă în turul doi al prezidenţialelor ar intra Băsescu şi Năstase, liderul PSD ar obţine 40,4 la sută, iar cel al PD - 24,8 la sută, nehotărîţii reprezentând 34,8 la sută.

LIBERALUL QUINTUS A FĂCUT POLIŢIE POLITICĂ

Preşedintele Consiliului Naţional pentru Studierea Arhivelor Securităţii (CNSAS), Gheorghe Onişoru, a afirmat în cadrul dezbaterii *"Scriitorii şi Securitatea. Ce ne spun dosarele CNSAS"* că Mircea Ionescu Quintus a făcut poliţie politică. *"Domnul Quintus a susţinut că dacă nu ai angajament cu Securitatea nu poţi fi informator. Într'adevăr, în dosarul său nu există angajamentul. Am solicitat însă microfilmul dosarului şi am găsit angajamentul lui Mircea Ionescu Quintus"*, a spus Onişoru, subliniind că procesul intentat de liderul PNL CNSAS a fost pierdut de Consiliu pe motive de procedură, fără a se infirma faptul că Quintus a făcut poliţie politică.

RODIPET, PRELUATĂ DE O FIRMĂ IEŞITĂ CA NOUĂ DIN ANCHETA GÂRZII FINANCIARE

Marţi, 23.12.2003, APAPS a anunţat că a vândut RODIPET, principala reţea de distribuţie de presă, către firma Magnar System Com SRL Otopeni. Cumpărătorul celei mai mari companii de distribuţie a presei scrise din România moşteneşte o firmă care în 2000 era anchetată de Garda Financiară pentru evaziune fiscală de proporţii, o parte chiar prin reţeaua Rodipet. Pentru a masca realitatea, firma de acum şi-a schimbat asociaţii, însă nu au fost şterse toate urmele. Un personaj-cheie a rămas în joc: Mehdi A. Awdi (27 de ani, născut în Liban, dar cu reşedinţa ba în Connecticut, ba în New Jersey).

PLAGIATORUL BEURAN SCAPĂ DE ANCHETA PENALĂ

Editurile *"W.B. Saunders Company"*, din Philadelphia, şi *"Assistence Publique - Hopitaux de Paris"* nu s'au adresat autorităţilor române privind încălcarea drepturilor de autor de către Mircea Beuran, susţin surse judiciare. Nici societatea americană deţinătoare a drepturilor de autor, nici firma franceză nu au făcut vreun demers penal. Pe de altă parte, în 16 Septembrie, PD a sesizat Parchetul Curţii Supreme de Justiţie în cazul Beuran, însă, în lipsa unei plângeri prealabile din partea firmelor păgubite, procurorii nu au putut lua nici o măsură sancţionatorie, susţin surse judiciare.

VENITURI DE 1.000 USD - CONDIŢIE LA OBŢINEREA UNUI CREDIT IPOTECAR

Din 2004, creditele ipotecare vor putea fi obţinute doar de persoanele care au venituri lunare de cel puţin 1.000 de dolari. Potrivit guvernatorului Băncii Naţionale a României (BNR), Mugur Isărescu, în următoarele două săptămâni Consiliul de Administraţie al băncii centrale va adopta o serie de măsuri vizând restrângerea creditelor pentru populaţie. *"Una dintre aceste măsuri vizează reducerea ratei la 30% din venituri, faţă de 50% cât este în momentul de faţă"*, a spus Mugur Isărescu. Concret, acest lucru înseamnă că persoanele care doresc să contracteze un împrumut trebue să aibă venituri de trei ori mai mari decât rata.

Cel mai mult vor avea de suferit persoanele care şi-au propus cumpărarea sau construirea unei locuinţe prin intermediul unui credit imobiliar sau ipotecar. În contextul în care la acest tip de credite ratele sunt de 300-400 de dolari, veniturile necesare vor depăşi 1.000 de dolari. În plus, BNR va lua în discuţie şi majorarea avansului pentru aceste credite. Astfel, potrivit unor surse din cadrul băncii centrale, *"în privinţa creditului ipotecar, cel mai probabil se va fixa un avans mai ridicat, de 30 - 35% din valoarea construcţiei sau a locuinţei cumpărate"*.

MIRON COZMA ŞI ALŢI CINCI LIDERI AI MINERILOR AU FOST CONDAMNAŢI LA ÎNCHISOARE PENTRU MINERIADA DIN 1999

Curtea de Apel Bucureşti l-a condamnat pe Miron Cozma la 10 ani de închisoare, în dosarul privind mineriada din Ianuarie 1999, fiind găsit vinovat de *"instigare la subminarea puterii de stat"*. În acelaşi dosar, au mai fost condamnaţi la câte 5 ani de închisoare alţi cinci lideri sindicali care, în Ianuarie 1999, i-au condus pe mineri în marşul spre Bucureşti. Este vorba de Romeo Beja, Dorin Loit, Ionel Ciontu, Vasile Lupu şi Constantin Creţan. Cei şase au mai fost condamnaţi să plătească, în solidar, trei miliarde de lei despăgubiri către Ministerul de Interne. Sentinţa Curţii de Apel poate fi contestată la Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie.

Miron Cozma a fost arestat în Februarie 1999, când trupele de jandarmi au oprit la Stoeneşti, Olt, un nou marş al minerilor către Bucureşti. Pe 15 Februarie 1999, Miron Cozma a fost condamnat definitiv de Curtea Supremă de Justiţie la 18 ani de închisoare pentru mineriada din Septembrie 1991, soldată cu demisia premierului Petre Roman. În August 2001, fostul lider al minerilor i-a solicitat şefului statului să-l graţieze, însă cererea a fost respinsă.

ALOCAŢIA COPIILOR, DE 35 DE ORI MAI MICĂ DECÂT A CELOR DIN UE

La începutul mileniului trei, un copil din România primeşte o alocaţie lunară de 250.000 de lei (6 euro), de 35 de ori mai puţin faţă de unul care trăieşte într'o ţară din Uniunea Europeană, unde media alocaţiei este de 210 euro, se arată în datele furnizate de către Ministerul Muncii şi în Buletinul Statistic al ţărilor candidate la aderare.

Cei mai răsfăţaţi sunt micuţii luxemburghezi care primesc, lunar, 280 de euro, urmaţi de belgieni (266,7), francezi (255,6), suedezi (220), nemţi (218,5) şi englezi (198,7).

SONDAJ CURS: PRIVATIZĂRILE DIN 2003 NU AU SERVIT INTERESELOR ECONOMIEI

Privatizările făcute de Guvern în acest an nu au servit intereselor economiei, apreciază mai mult de jumătate dintre respondenţii la un sondaj de opinie realizat de Centrul de Sociologie Urbană şi Regională (CURS), la solicitarea Uniunii Naţionale a Patronatului Român.

Astfel, 53% dintre cei chestionaţi au răspuns negativ la întrebarea referitoare la beneficiile privatizărilor, în vreme ce ponderea răspunsurilor afirmative a fost de 28%, iar 19% dintre respondenţi au optat pentru una dintre variantele *"nu ştiu"* sau *"nu răspund"*.

Sondajul a avut un eşantion de 4.021 de persoane, cu vârsta de peste 18 ani, provenind din mediul urban.

Pe de altă parte, persoanele care au participat la sondajul CURS au apreciat ca *"nefavorabilă"* atitudinea şi poziţia Guvernului faţă de întreprinderile sau firmele private în proporţie de 38%.

Numai 20% dintre răspunsuri au fost *"favorabile"*, iar 24% au declarat că au o opinie *"neutră"*, în timp ce 18% dintre participanţi nu au răspuns sau au afirmat că nu ştiu.

O altă întrebare a sondajului a vizat sentimentele respondenţilor faţă de o serie de cuvinte de tipul *"investiţii"*, *"privatizare"*, *"reformă"*, *"patronate"*, *"sindicate"* şi *"Guvern"*.

Dacă investiţiilor le-au fost asociate sentimente *"bune şi foarte bune"* de către 64% dintre cei chestionaţi şi sentimente *"proaste şi foarte proaste"* de către 29% dintre aceştia, în cazul privatizării ponderile au fost de 58%, respectiv 36%.

din cele 3 colțuri ale lumii

RUBRICĂ de DAN PĂSTOREL

DUPĂ CAPTURAREA "ASULUI DE PICĂ"

Scoaterea lui Saddam Hussein din adăpost

Asul de Pica, cum era etichetat Saddam Hussein în lista americană a celor 52 de personaje ale regimului dela Bagdad care trebuiau prinse, a fost capturat pe data de 13 Decembrie.

După cum a relatat Generalul Ricardo Sanchez, comandantul trupelor coaliției din Irak, *"Operațiunea Zorile Roșii"* a fost lansată imediat după ce soldații au fost informați de un Irakian, că Saddam era ascuns într'una din cele două locuri codificate Wolverine I și Wolverine II, lângă localitatea Ad Dawr, situată la 14 km Sud de Tikrit.

O formație de 600 de soldați, alcătuită din militari ai Diviziei a 4-a de Infanterie și unități ale Operațiunilor Speciale, sprijinite de blindate și elicoptere, au pornit spre obiective.

Lângă o fermă din zona Wolverine II, a fost suspectată o construcție cu un acoperiș metalic. Aici a fost descoperit un mic adăpost în care se intra printr'o gaură strâmtă de 60 cm lățime, camuflată cu cărămizi și noroi. Adăpostul avea două camere mici, una cu două paturi răvășite, câteva cărți și îmbrăcăminte, cealaltă fiind o bucătărie cu chiuvetă, câteva fructe și cutii de conserve.

Au fost găsite și unele documente care vor implica și alte persoane. Totul în dezordine și murdărie. Din adăpost a ieșit cu mâinile sus Saddam Hussein, murdar, cu păr răvășit și o barbă rasputiană, cu câteva secunde înainte de a fi aruncată o grenadă. El a spus în engleză, *"Sunt Saddam Hussein, sunt președintele Irakului și vreau să negociez."* Nu a opus nici o rezistență, deși era înarmat cu un pistol. Au mai fost găsite două puști-mitralieră AK-47, ca și 750.000 de dolari în bancnote de 100. Lângă adăpost era un taxi de culoare albă cu oranj.

Saddam a fost descris de Generalul Sanchez ca fiind *"obosit și resemnat cu soarta sa"*. Fostul președinte irakian a fost apoi dus cu elicopterul la Bagdad, unde a cooperat la examenul medical.

Fata cea mare a lui Saddam a declarat din Iordania că ea crede că tatăl ei a fost drogat înainte de capturare. *"Oricine l-a cunoscut îndeaproape își dă seama că omul arătat la televiziune a fost un Saddam Hussein drogat"*. Ea a anunțat că împreună cu celelalte două surori vor angaja un avocat ca să-l apere și a cerut un tribunal internațional pentru tatăl ei, deoarece autoritatea irakiană sprijinită de Statele Unite nu-i va face un proces corect.

Rumsfeld a anunțat că directorul CIA, George Trent, va avea răspunderea interogărilor lui Saddam Hussein. Președintele Bush a declarat ca nu știe ce procedee tehnice vor fi utilizate, dar *"noi nu utilizăm tortura"*.

Articolul 13 al Convenției din Geneva stipulează că "Prizonierii trebue să fie tot timpul protejați, mai ales împotriva actelor de violență și intimidare și împotriva insultelor și curiozității publice.

Televiziunea americană a arătat însă cu insistență timp de câteva zile pe Saddam Hussein răvășit, murdar și nebărbierit, cum era *"căutat în gură ca un animal"*, după cum s'a exprimat Cardinalul Renato Martino. Americanii au vrut să umilească pe fostul președinte, dar au fost scandalizați când s'a arătat la televizor aspectul prizonierilor americani.

Saddam știe prea multe și un proces deschis va pune în situație nedorită pe Statele Unite și aliații săi vestici.

După venirea la putere în Iran a Ayatolahului Komeni în 1979 și umilirea Statelor Unite prin ocuparea ambasadei din Teheran mai bine de un an, Irakul a apărut ca o fortăreață împotriva regimului din Iran, mai ales după ce Saddam Hussein a atacat acest stat condus de un regim extremist islamic.

Bucătăria din adăpost

Astfel, Președintele Reagan a trimis în 1983 pe Donald Rumsfeld la Bagdad cu o scrisoare. Acesta fusese Ministrul Apărării sub Președintele Ford. Un comunicat a arătat că *"Rumsfeld a spus lui Saddam că Statele Unite și Irakul au interese comune ca să prevină expansiunea Iranului și a Siriei"*.

Legături bune au existat între Franța și Irak. În 1974, Chirac pe atunci prim-ministru a făcut o vizită lui Saddam la Bagdad, iar anul următor Saddam a întors vizita și a negociat cumpărarea a două reactoare nucleare. În 1981 unul din acestea a fost distrus de aviația israeliană. Franța a vândut apoi Irakului avioane Mirage F1.

Deși cel mai important furnizor de aramament al Irakaului a fost Uniunea Sovietică, cu avioane Mig29, tancuri T72 și rachete Scud, numeroase companii americane, franceze, italiene, germane, britanice au aprovizionat Irakul cu echipamente și substanțe chimice care au putut duce la crearea de programe pentru arme de distrugere în masă până în perioada 1991.

Chiar în ziua capturării lui Saddam și în zilele următoare din Decembrie și începutul lui Ianuarie, au continuat atacurile asupra patrulelor americane și oficii ale autorității irakiene. Au fost doborîte și elicoptere. De altfel, Președintele Bush, după capturarea lui Saddam a declarat că vor mai exista atacuri ale insurgenților, iar Gen. Meyer, șeful statelor majore unificate, a spus că trupele americane vor rămâne în Irak câțiva ani sau chiar mai mult.

O nouă tensiune a survenit în Decembrie între Statele Unite și aliați, când administrația Bush a anunțat că țări ca Franța, Germania, Rusia, Canada care s'au opus războiului cu Irakul nu vor fi eligibile să participe la licitația pentru obținerea unor contracte de construcție în Irak. Acestea vor fi plătite din suma de 18 miliarde de dolari acordate de Statele Unite pentru reconstrucția Irakaului.

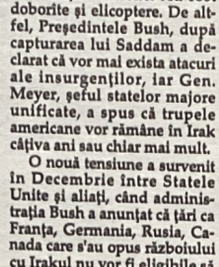

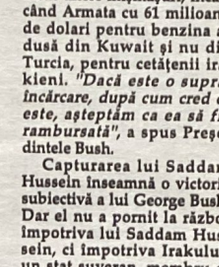

Țările respinse au reacționat cu furie. Comisia de guvernare a UE a anunțat că va investiga dacă decizia nu violează regulile mondiale de comerț. Secretarul General ONU, Kofi Annan a numit decizia ca *"nefericită"*. El a spus că *"Eu cred că a venit timpul să lucrăm împreună ca să stabilizăm Irakul"*.

Se pare că Președintele Bush nu a uitat pe cei care s'au opus invadării Irakului. Contractele acoperă energia electrică, comunicațiile, transportul, serviciile publice, securitatea și justiția.

Guvernatorul Howerd Dean, unul din candidații la președinție a spus că *"George Bush oprește națiuni întregi să liciteze contracte în Irak, astfel ca cei care contribuie la campania sa electorală să poată în continuare să supraîncarce pe contribuabilul american"*. El s'a referit în primul rând la marea companie petroliferă Halliburton condusă, până a venit în guvern, de vice-președintele Dick Cheney, care a obținut contracte încă din Martie, înainte de invadarea Irakului.

Această companie a fost bănuită de Pentagon că a făcut unele mișmașuri, încărcând Armata cu 61 milioane de dolari pentru benzina adusă din Kuwait și nu din Turcia, pentru cetățenii irakieni. *"Dacă este o supraîncărcare, după cum cred că este, așteptăm ca ea să fie rambursată"*, a spus Președintele Bush.

Capturarea lui Saddam Hussein înseamnă o victorie subiectivă a lui George Bush. Dar el nu a pornit la război împotriva lui Saddam Hussein, ci împotriva Irakului, un stat suveran, membru al Națiunilor Unite. Un stat din lumea a treia, slăbit de sancțiunile economice și 8 ani de inspecții, înarmat cu arme convenționale sovietice demodate, dar cu a doua rezervă mondială de petrol.

Președintele american a sfidat ONU și pe aliații săi europeni, pornind un război caracterizat de Secretarul General al ONU ca *ilegal*. Fostul Secretar ala Trezoreriei, Paul O'Neal a declarat că administrația Bush a plănuit invadarea Irakului încă din Ianuarie 2001 și era determinată ca să caute un motiv pentru invadare.

Bush a indus în eroare propriul său senat, cu informații false despre un iminent atac cu arme de distrugere în masă pe care le are Saddam Hussein, obținând astfel dela senatori votul pentru a avea mână liberă în a invada Irakul. Saddam Hussein a fost un dictator neinduplecat, de care totuși Statele Unite s'au slujit, când interesele Washingtonului au cerut-o.

Gazarea Șiiților din Nord care făceau jocul Iranului în timpul conflictului dintre cele două state, nu a fost criticată ca un act odios atunci, ci în 2002 și 2003, când opinia publică americană trebuia convinsă de necesitatea invadării Irakului, în lupta împotriva terorismului.

La începutul lui Ianuarie 2004, Departamentul Apărării Statelor Unite a anunțat că Saddam Hussein va fi considerat prizonier de război și se va permite Crucii Roșii să-l viziteze.

SCURTE STIRI INTERNATIONALE

BUSH SI BLAIR FELICITA PE GADDAFI

Statele Unite și Marea Britanie au primit cu căldură decizia Libiei de a abandona programul ei de dezvoltare a armelor de distrugere în masă Declarația președintelui Libiei, Muammar Gaddafi a fost făcută pe data de 20 Decembrie, după nouă luni de negocieri secrete cu Vestul.

Președintele Bush a spus că decizia Libiei este un exemplu de urmat și pentru alte țări. *"Hotărîrea colonelului Gaddafi, odată îndeplinită, va face fata noastră mai feritâ de primejdii și lumea noastră mai pașnică"*, a spus președintele.

"Libia a venit la noi în Martie, după succesul negocierilor Lockerbie, să vadă dacă poate să rezolve și problema armelor sale de distrugere în masă, în aceiași manieră de cooperare", a spus premierul britanic Blair.

Atât Statele Unite cât și Marea Britanie au promis recompense. Ridicarea sancțiunilor economice a Statelor Unite va permite companiilor americane de petrol să se reîntoarcă în Libia.

Libia a fost eliberată de sancțiunile ONU după ce și-a luat responsabilitatea doborîrii avionului Pan Am Zborul 103, prin bombă la bord. Avionul s'a prăbușit în localitatea Lockerbie din Scoția în 1988. Au fost uciși 259 de pasageri și echipajul, plus 16 rezidenți la sol. Libia a plătit familiilor victimelor 2,7 miliarde de dolari în August 2003.

In Ianuarie 2004 Libia a fost de acord să plătească câte un milion de dolari pentru fiecare din cele 170 de victime ale zborului UTA 772, când avionul DC-10 a explodat deasupra Nigeriei, pe ruta Brazaville-Paris în 1989. Acestă sumă se adaugă celor 34 de milioane, plătite în 1999 guvernului francez.

Hotărirea Libiei a fost salutată de ONU ca și de UE. *"Aceasta demonstrează în mod evident că diplomația poate acționa mai bine în problema armelor nucleare, biologice și chimice"*, a spus reprezentantul UE Javier Solana.

"Gestul libian confirmă importanța de a se exercita presiuni asupra Israelului ca să respecte toate legile împotriva proliferări armelor nucleare și să semneze Tratatul de Neproliferare al acestora. Nu este logic să se facă o excepție sau să se acorde Israelului o toleranță în acest subiect", a spus Amr Moussa, secretarul general al Ligii Arabe.

SHARON AMENINTA CU MASURI INDEPENDENTE

Ariel Sharon a anunțat pentru prima oară planuri de a retrasa frontierele Israelului în mod unilateral și a rupe legăturile cu Palestinienii dacă aceștia nu distrug grupările teroriste. Israelul va adopta *"Planul de Dezangajare"*, o serie de acțiuni unilaterale în care Israelul se va înconjura cu o *"barieră de securitate"*, apărată, ceea ce va lăsa pe Palestinieni cu o suprafață mai mică decât cea care ar urma după planul de pace negociată. *"Nu vom mai aștepta la infinit"*, a spus Sharon. El a declarat că Israelul va trasa noi frontiere care vor fi apărate de Forțele de Apărare ale Israelului.

Până în prezent, au fost construite 145 km de bariere în partea de Nord, iar restul de 370 km au fost aprobate recent. Criticii, inclusiv Statele Unite au spus că aceasta va face ca sute de mii de Palestinieni să fie opriți de a merge la muncă, la școală sau la tratamente medicale. George Bush a spus că se opune ororăor măsuri unilaterale care vor compromite planul său pentru o Palestină independentă în 2005, dar până acum Sharon a sfidat administrația lui George Bush.

In cazul măsurilor unilaterale, Sharon are intenția să mute zeci de mii de coloniști evrei. In prezent sunt 230.000 dintre aceștia, printre 3,5 milioane de Palestinieni , în Malul de Vest și Gaza.

In privința viitoarelor întâlniri dintre premierii Sharon și Ahmed Qurie, premierul palestinian a declarat că va întâlni pe Sharon numai dacă va înceta construirea barierii.

Cabinetul israelian a aprobat construirea a noi așezăminte evreiești, pentru 900 de familii, pe Înălțimile Golan. Aici sunt în prezent 18.000 de coloniști.

ŞTIRI INTERNAŢIONALE

STATELE UNITE LEGITIMEAZĂ MINIBOMBA NUCLEARĂ

Statele Unite înscriu un nou capitol în lunga şi controversata istorie a descurajării. Departe de rolul său convenit de armă de amenintare, menită să descurajeze dinainte orice veleitate de agresiune prin simpla teroare pe care o poate inspira, arsenalul nuclear este în curs de a deveni o armă de utilizare, scrie *Le Monde*.

Congresul SUA a adoptat discret deschiderea unor credite alocate punerii la punct a unui nou tip de arme nucleare.

Desigur, în cadrul unui buget global de 401 miliarde de dolari, aprobarea unei cheltuieli foarte modeste de 55 milioane a putut trece neobservată. Dar această sumă redeschide, în realitate, amorsarea unei schimbări de doctrină militară.

În final, proiectul Pentagonului şi al Departamentului Energiei (ministerul însărcinat cu concepera armelor nucleare americane) vizează să transforme două dispozitive nucleare existente, ce pot fi lansate din avion, în arme capabile sa penetreze în buncăre pentru a provoca explozia lor şi a anihila ceea ce ar putea ele adăposti.

Pentru a ajunge la acest rezultat, Statele Unite nu mai contează pe bombele *B-61* şi *B-83* din arsenalul lor de descurajare. Apreciate ca prea puternice (de la mai multe sute de kilotone până la câteva megatone) şi nu suficient de precise la impactul împotriva ţintei lor, asemenea dispozitive ar provoca vătămări ireversibile mediului - inclusiv pentru utilizatorul lor dacă acesta ar dori apoi să ocupe terenul respectiv - iar utilizarea lor ar fi puţin credibilă ajungând până la a fi pierdut orice efect de descurajare.

Peste Atlantic, Congresul a consfinţit aşadar ideea studierii şi testării unor minibombe susceptibile să degajeze o energie cu mult sub 5 kilotone (puterea bombei dela Hiroşima era de aproximativ 15 kilotone), urmând a fi întărite pentru ca, după ce au străpuns ziduri de protecţie din beton şi blindaje din oţel, să explodeze cu întârziere chiar în interiorul obiectivelor lor.

Defense Intelligence Agency (DIA), care este organul de informaţii externe în contul ministrului Apărării şi Statelor sale Majore, pretinde că ar exista, în jumătate din numărul ţărilor planetei, aproximativ 10.000 de buncăre greu accesibile. Aceste buncăre ar servi la stocarea muniţiilor NRBC (nucleare, radiologice, biologice şi chimice), la adăpostirea posturilor de comandă sau ca baze de lansare pentru rachete, sau ar putea ascunde depozite de arme pentru reţele teroriste în vederea atentatelor lor.

Pentru moment, Congresul nu a dat *"undă verde"* pentru fabricarea în serie şi desfăşurarea acestor minibombe. Preşedintele Statelor Unite va trebui să se supună unui nou vot dacă doreşte să meargă mai departe cu proiectul său. Dar un lucru este sigur: în Statele Unite este ridicată de acum înainte interdicţia, menţinută de zece ani, de a lansa studierea, cercetarea şi dezvoltarea unor încărcături nucleare de putere mică.

Etapa care a fost parcursă recent este, aşadar, importantă. Nu mai există acea logică ce a prevalat multă vreme potrivit căreia descurajarea include scenarii ale unor conflicte cu state posesoare de arme nucleare. După atentatele din 11 Septembrie 2001 şi consecinţele lor în Afganistan şi în Irak, Statele Unite îşi consolidează şi ajustează capacităţile lor nucleare.

Astfel, tirul accidental al unei rachete, dacă nu este elucidat în minutele următoare, sau utilizarea de arme de distrugere în masă de către *"state paria"*, potrivit terminologiei lui George Bush, sau de către grupuri teroriste sunt tot atâtea perspective care determină Washingtonul să facă credibilă recurgerea la descurajarea nucleară.

"Considerând că armele nucleare sunt un exploziv ca oricare altul, mai degrabă o armă de ultimă utilizare, Statele Unite slăbesc <dogma> neutilizării, sporind, prin însăşi banalizarea ei, riscul nuclear militar", estimează Marie-Helene Labbe, expert în materie de proliferare de arme de distrugere în masă.

Deriva dctrinală a Americanilor în această materie este însoţită de un alt *"viraj"*, care a precedat-o şi încurajat-o întrucâtva.

Adoptată la sfârşitul anului 2002, National Security Strategy, care este în prezent carta Administraţiei Bush, stabileşte că Statele Unite trebue să facă totul pentru a-şi menţine superioritatea lor militară, inclusiv cea nucleară.

Această NSS prescrie dreptul la acţiunea preemptivă, adică lansarea unor lovituri chiar înaintea oricărei agresiuni, din momentul în care Washingtonul ar estima că ameninţarea împotriva securităţii sale a atins un prag inacceptabil. Puţin conteaza locul, momentul şi modalităţile de atac.

Acest drept, revendicat sub apelativul *"doi P"* (preeminenţă şi preempţiune), se exercită prin toate mijloacele necesare şi, după cum observă colonelul Vincent Desportes, fost ataşat militar francez în Satele Unite, *"el este în mod explicit extins la armele de distrugere în masă"*.

Demersul american are acest aspect singular - şi straniu - că revine să legitimeze utilizarea armei nucleare până în lupta antiteroristă, spre deosebire de o mişcare mondială care tindea, de ani de zile, să o încredinţeze situaţiilor celor mai extreme, chiar în ţările care au avut acces de curând la acest armament.

PE MARGINEA VIZITEI PREMIERULUI CHINEZ ÎN GERMANIA

Premierul chinez, Wen Jibao, a facut la inceputul vizitei cancelarului german la Pekin o declaraţie mai mult decât binevoitoare: *"Gerhard Schroeder ne vizitează de fiecare dată iarna. Dar, de fiecare dată, străluceşte soarele. De aceea este o vizită a razelor de soare"*. De data aceasta a lipsit curcubeul din timpul vizitei Preşedintelui Bush la Bucureşti. Pretextul declaraţiilor şefului guvernului chinez l-a constituit semnarea a mai multor acorduri bilaterale şi mai ales rezultatele extrem de bune pentru Pekin ale vizitei cancelarului german. Printre altele, acestea prevăd înfiinţarea unei bănci mixte de credit pentru piaţa imobiliară şi implicarea concernului turistic german TUI într'o megafacere cu şi din China, una din ţintele cunoscutului tour operator fiind să aducă şi mai mulţi Chinezi în Europa. Rămâne de văzut dacă *"pragmatismul"* invocat de Schroder în relaţia sa cu China va putea explica cedarea în domeniul respectării dreptului omului.

De altfel, dacă Schroder şi-a împlinit *"ţintele"* economice, Berlinul nu s'a sinchisit prea mult de situaţia drepturilor omului în China. Practic acest subiect a fost trecut în plan secundar, Pekinul putând să fie mulţumit că nu a mai fost tras de urechi în acest subiect destul de delicat pentru opinia publică internaţională şi care este amintit de câte ori vine vorba de ultima mare putere comunistă.

Germania dă liber Chinei în Taiwan

Nu a fost însă singurul subiect în care Schroder le-a făcut pe plac liderilor comunişti chinezi. Cancelarul a mai spus că ţara sa va respecta principiul unei singure Chine şi nu va livra arme Taiwanului. Mai mult decât atât, Germania va livra Chinei instalaţia de plutoniu dela Hanau iar cancelarul Schroder a subliniat că *"a venit vremea suspendării embargoului european asupra livrărilor de arme către China"*. Reacţia de acasă nu a întârziat să apară. *"China este departe de a fi o ţară model în materie de respectare a drepturilor omului. Cine consultă raportul anual al organizaţiei Amnesty International ştie prea bine despre ce este vorba. Cancelarul ar fi trebuit şi el să o facă, înainte de a formula atari promisiuni. Chiar dacă Imperiul de Mijloc se modernizează în mare viteză, drepturile omului, libertatea de opinie pluralismul politic sunt încă pure idealuri. În China se operează în continuare arestări - mai nou în rândul dizidenţilor internet iar pedeapsa cu moartea a rămas în vigoare în codul penal; doar anul trecut ea a fost aplicată în peste o mie de cazuri"*, a concluzionat, de pildă, postul de radio *"Deutsche Welle"*.

Nu au fost însă singurele critici, presa germană având chiar un ton mult mai dur. Cotidianul *"Suddeutsche Zeintung"* nota că *"Schröder trebue să înţeleagă însă că o ţară care nu respectă libertăţile cetăţeneşti rămâne şi în perspectivă o ţară instabilă"*. Iar *"Tagesspiegel"* aminteşte de gravele încălcări ale drepturilor omului .

"Când Schröder a abordat problema respectării drepturilor omului doar magnal în provincie, când a arătat înţelegere pentru ameninţările de război ale Pekingului contra Taiwanului democrat, el ca persoană şi politica sa faţă de China şi-au pierdut credibilitatea".

DUPĂ ALEGERILE PARLAMENTARE, ŢARUL PUTIN ŞI-A INSTAURAT DICTATURA PERSONALĂ ÎN RUSIA

"Termenul de <democraţie dirijată>, folosit la adresa sistemului politic actual al Rusiei, pare deja mult prea <blând>", scrie Michael McFall, profesor la Universitatea Stanford, analist al Fondului Carnegie pentru pace pe plan internaţional, într'un articol publicat în cotidianul rusesc *"Nezavisimaia Gazeta"*. Iar previziunea lui McFall făcută înaintea alegerilor din 7 Decembrie a fost confirmată pe deplin de rezultatele alegerilor din Federaţia Rusă şi mai ales de practicile folosite pentru atingerea scopului vizat de Vladimir Putin.

Partidul Rusia Unită, dirijat de Kremlin, a obţinut aproape 40 la sută din sufragiile electoratului într'un vot controlat şi dirijat de stat prin toate mijloacele, ceea ce a dus şi la victoria formaţiunii politice dirijate din umbră de Putin, în încercarea reuşită de altfel de a-şi subordona şi ultima instituţie care nu îi făcea toate voile – Parlamentul dela Moscova. Iar partidele democratice, de dreapta, labloko şi Uniunea Forţelor de Dreapta nu au reuşit să treacă de pragul electoral de cinci la sută. Una din cauzele acestui eşec al partidelor susţinute de Hodorovski este şi faptul că acestea nu au găsit o soluţie pentru o alianţă şi o unificare. Concluzia este aşadar evidentă: Rusia a redevenit o dictatură, fie ea chiar şi una de catifea.

"Toate partidele care au intrat în cursă în aceste alegeri trebuiau să primească "blagoslovirea" Kremlinului, pentru ca oligarhii să le dea bani şi pentru ca ele să-şi poată cumpăra timp de emisie şi nu doar pentru clipuri publicitare, ci şi pentru oglindirea campaniilor lor electorale în jurnalele de ştiri.(...) Aceste alegeri au devenit, într'adevăr, unele <dirijate> şi chiar în mod foarte abil", mai scrie politologul dela Stanford University făcând o analiză a campaniei electorale concluzionând că *"în practică, însă, preşedintele rus a slăbit şi a distrus tot ce putea să reprezinte o contrapondere la puterea sa"*, consideră autorul articolului.

Michael McFall descrie în articolul său tactica lui Putin de a-şi subordona tot ce mişcă în Rusia.*"Atunci când Putin a venit la putere, doar trei posturi de televiziune - ORT, RTR şi NTV - aveau o audienţă cu adevărat naţională, din punctul de vedere al influenţei politice asupra cetăţenilor. Înlăturându-l de pe scena politică pe Boris Berezovski, Putin a impus un control cu adevărat eficient asupra ORT, postul de televiziune cu cea mai mare audienţă naţională. RTR aparţinea statului în proporţie de sută la sută, astfel că el a putut fi <imblânzit> şi mai uşor. Impunerea controlului asupra NTV s'a dovedit o problemă ceva mai dificilă deoarece acest post de televiziune era unul privat (...) În final, împotriva principalului proprietar al postului NTV, Vladimir Gusinski, au fost formulate mai multe acuzaţii, în urma cărora acesta şi-a pierdut proprietatea"*. A urmat apoi arestarea lui Mihail Hodorovski despre care McFall spune că este mai degrabă vorba de *"încercarea de a-l distruge pe magnatul rus în calitate de forţă economică şi politică din interiorul Rusiei, pentru a pune punct unui alt capitol din planul strategic pe termen lung al lui Putin, menit să impună un regim politic care să nu se supună poporului şi care nu se limitează la forţele politice autonome"*.

Urmează demiterea premierului?

În cercurile influente dela Moscova se vorbeşte de iminenta debarcare a Premierului Mihail Kasianov, cel care nu a avut *"linia"* Kremlinului în scandalul Iukos. *"Planul"* nu prevedere o debarcare a acestuia de către Putin, ci din partea noii Dume, supuse însă fostului agent KGB în Germania. Adică, crearea unui scenariu de aparentă democraţie. Numai că în mod evident Putin a devenit noul stăpân al Rusiei.

Cum va reacţiona Occidentul ?

Ce reacţie va avea Occidentul la refacerea dictaturii în Rusia nu este deloc clar în acest moment. Preşedintele Bush nu s'a arătat prea hotărît să avertizeze Rusia cu toate că Washingtonul a reacţionat dur la arestarea lui Hodorovski. Probabil că America încearcă cumva să îndulcească tonul după ce Rusia a înghiţit gâluşca cu schimbarea lui Şevarnadze. Dar în mod evident, pe termen mediu şi lung, Washingtonul şi celelalte cancelarii occidentale trebue să ţină Rusia sub presiune căci semnalele care vin dela Moscova nu sunt încurajatoare. Deja în jurul lui Putin s'a strâns toată crema fostelor KGB şi GRU, serviciile de informaţii ale Securităţii şi respectiv Armatei. Iar recent, Putin l-a numit în funcţia de coordonator al tuturor serviciilor secrete pe Anatoli Kvaţnin, şef al Statului Major al Armatei şi fost şef al GRU, generalul care de care ne amintim că a ocupat Priştina prin surprindere în urmă cu mai mulţi ani.

Deocamdată însă putem vorbi doar de reacţia presei ocidentale. Cea europeană, citată pe larg de postul de radio *"Deutsche Welle"* nu se sfieşte să vorbească numai despre o *"fraudare fără furturi"* a alegerilor din Rusia, ci şi despre plănuita modificare constituţională care i-ar permite, în anul 2008, lui Vladimir Putin să rămână în funcţie şi de-a lungul unui al treilea mandat prezidenţial. *"Neue Osnabrucker Zeitung"* aminteşte de sistemul personal creat de Putin: *"comuniştii sunt la pământ, televiziunea subordonată, Consiliul Federaţiei (Camera Superioară a Parlamentului) afuncţională (prin derogarea de prerogative, bine ticluită în timp de Kremlin), la fel cum lipsiţi de puteri sunt şi guvernatorii guberniilor. Lumea economică nu zace sub presiune doar de când cu afacerea Yukos; Cecenii cu pornirile lor teroriste legitimează politica violentă a preşedintelui; în fine, Constituţia Rusiei îi oferă liderului dela Kremlin atribuţiuni la care omologii dela Casa Albă sau Palatul Elysée ai lui Putin nici nu îndrăznesc să viseze"*.

CĂTRE CITITORI

SPRE CUNOŞTINŢĂ: Ţinem să facem cunoscut că Redacţia acestui ziar nu împărtăşeşte întotdeauna ideile şi punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

CĂTRE CORESPONDENŢI

Rugăm pe toţi corespondenţii noştri să trimită articolele spre publicare până la data de 15 a lunii precedente editării ziarului. Redacţia ziarului nu asigură publicarea articolelor nesosite la sediu până la această dată.

CRONICA VREMII

IMPERATIVE ISTORICE PENTRU OPOZIŢIE

Ion BOIERU

Acestea sunt necesare şi urgente, căci aşa cum avertiza un articol din numărul pe Decembrie din ziarul nostru, Anul 2004 va fi anul alegerilor şi PSD s'a pregătit, ca orice partid de tip comunist, să câştige alegerile din acest an, cu orice preţ, căci altfel se va destrăma toată şandramaua sa politică. Şi partidele din opoziţie, care mai au o încărcătură ideologică de dreapta, inclusiv credinţa creştină şi tradiţia unui naţionalism autentic românesc nu au dreptul să contribuie la succesul PSD. Indiferent de diferenţele personale sau de doctrină politică.

PSD s'a consolidat prin tot soiul de mijloace, legale sau ilegale, pe scena politicii româneşti, încât, la ora actuală, dispune de o forţă redutabilă, pe care celelalte partide o vor putea destul de greu înlătura din competiţie. Dacă mai adăugăm şi lipsa de orientare politică a electoratului român, confuz, nepregătit pentru subtilităţile perversiunilor politice ale unei clase politice degradate, dar bine implantate în structurile de stat, care amăgesc electoratul român, avem tabloul dificultăţilor pe care le vor întâmpina partidele neconsolidate printr'un acord de susţinere reciprocă. Mai bine zis la o închegare naţională, care să fie atât de puternică, încât să doboare monstrul politic care ameninţă viitorul politic al Ţării.

Aici, nu este vorba de o glumă politică sau de nişte chestiuni mărunte de interese de partid, cu ambiţii personale sau de grup, ci este vorba de interesele naţionale, faţă de care orice partid serios are obligaţii morale, care îl depăşesc.

Deci, nici un fel de rezervă, amânare sau neglijenţă, nu este permisă. Sancţionarea pentru astfel de greşeli, înseamnă un dezastru al ţării.

Toate partidele de opoziţie, printr'un Bloc Unitar Naţional, nu vor putea fi înfrânte de nici un fel de vicleşug, care ar putea fi pus la cale de PSD.

Momentul este acum, înainte de alegeri, pentru a trezi şi electoratul din amorţeala sa, la o privire serioasă a stărilor de lucruri din ţară. Iar exemplul *"unirii partidelor de opoziţie"* va fi primit cu bucurie, entuziasm şi încredere în viitor, care se deschide pentru poporul român cu o altă aureolă, *"aureola salvării naţionale"*. Ziarul nostru, care a avut şi are o poziţie de românism autentic, nefalsificat de nici un fel de ingerinţă străină de idealurile româneşti, se pune chezăşie dreaptă pentru această idee a UNITĂŢII NAŢIONALE A PARTIDELOR ROMÂNEŞTI DE OPOZIŢIE, CARE VA FI INVINCIBILĂ, LA ALEGERILE DIN 2004.

Şi în acelaşi timp, afirmă că în situaţia de azi, când HANIBAL ESTE ANTE PORTAS, POPORUL ROMÂN NU POATE FI APĂRAT DECÂT DE O OASTE UNITĂ, ÎN CUGET ŞI SIMŢIRE CURAT ROMÂNEASCĂ.

În acest sens, nu poate exista nici un fel de târguială. Ci, o totală supunere intereselor naţionale.

Toată ţara a avut ocazia să audă, recent, discursul lui Iliescu, Preşedintele ţării, despre starea naţiunii şi a lui Adrian Năstase, şeful guvernului, despre bilanţul PSD. Ambele prezentări au fost făcute într'o limbă de lemn, specifică lui Ceauşescu şi partidului comunist din România, reprezentat astăzi de către rămăşiţe ale acestui partid, care a făcut un adevărat genocid naţional, prin guvernările lui dictatoriale din 1945 şi până astăzi.

Cu ce drept se mai înfăţişează poporului român, să falsifice realizările sale de guvernare şi să atace opoziţia care i arată toate părţile negative şi toate corupţiile, precum şi intenţiile de destrămare a idealurilor naţionale, fără un suport doctrinar, românesc, stabilit pe principiile tradiţiilor specifice poporului român. Un guvern care a avut neobrăzarea ca la Aniversarea Marii Uniri, din 1 Decembrie 1918 să nu pomenească pe marii luptători pentru închegarea Statului român din 1918, care au fost Iuliu Maniu, Ion Brătianu, Episcopul Iuliu Hossu, sau Regele Ferdinand. Aniversarea Unirii din Decembrie 1918 din anul acesta dela Alba Iulia a fost un fel de circ al PSD, ca şi când el ar fi făcut această Mare Unire a României.

PSD a confiscat această aniversare, aşa cum a confiscat şi Revoluţia din 1989, tot Decembrie. Ca şi Voronin în Basarabia, Iliescu şi Năstase vor să prezinte o altă istorie a poporului român: Voronin a făcut o lege prin care interzice prezentarea adevăratei istorii a Basarabiei, arătând că Românii basarabeni sunt a 6-a minoritate a Basarabiei.

De altfel, prin Tratatul de bază, semnat recent cu Rusia, de către Iliescu, Năstase şi Geoană nu s'a luat în considerare situaţia din Basarabia, cu nici un fel de menţiune, deşi toată lumea ştia despre procesul de rusificare şi planurile ruseşti în legătură cu această provincie românească.

Toate aceste aspecte pe care le face PSD în politica românească, sunt ameninţări grave pentru viitorul României, pe care partidele de opoziţie nu le pot neglija, căci ele obligă pe aceste partide să dea la o parte diferenţele strâmte de partid şi să treacă la o acţiune imediată, de unificare, pentru a ***"apăra ţara, ca o ultimă şansă"***, în acest moment istoric.

Numai unirea poate salva ţara dela dezastrul care o pândeşte printr'o altă guvernare pesedistă.

PARTIDUL STAT SE DĂ CU CAPUL DE CEASUL MORŢII

Florin Oprea SĂLCEANU

Cel mai *"mare"* partid, care se laudă că *"este"*, nu a pierdut nimic din vedere când a fost şi este vorba de *"furtul la vedere a bogăţiei naţiunii române"* de către *"marii politicieni de mucava"* proveniţi din toate structurile securisto-comuniste. Că este *"cel mai puternic partid"* nimic de zis, dar este plin de mulţi metodişti-activişti-securişti, de o faună de fripturişti-băgători de seamă ai ceauşismului, fiii şi fiicele, nepoţii şi nepoatele celor care au băgat naţiunea în ceaţa comunismului care pluteşte încă peste o parte din conştiinţa naţiunii. Această faună de *"cadre tinere"*, cum cu mare plăcere se laudă deseori *"şefii PSD"*, nu are nici o şansă în a aduce la lumină vigoarea tineretului din vremea României Mari. Personalitatea lor este una de *"turmă"*, creată în perioada ceauşismului când aveau vârsta de 5-6 ani. Aceşti tineri schilodiţi pe viaţă, pentru a se salva dela eşecul valorilor societăţii comuniste, dezorientaţi încă, au invadat PSD, în speranţa că vor evita prăbuşirea morală. Peste puţin timp vor vedea că PSD le-a înşelat orice speranţă şi vor intra în colaps existenţial, umiliţi înşelaţi, fără perspectivele biberonului cu lapte ale nepotismului şi vor îngroşa rândurile unei pături sociale dezorientate, nereuşind să înţeleagă şi să se integreze în totalitate valorilor unei democraţii autentice, bolind şi regretând lepromania comunismului. Deja fenomenul decăderii morale a început chiar în interiorul PSD, unde *"bătrânii ceauşişti"* domină în posturi cheie şi sunt atinşi de un virulent sindrom: corupţia pe care tot ei au ridicat-o şi o susţin la rang de noblete. Păcatele *"bătrânilor ceauşişti"* au fost transmise şi celor din toate structurile guvernamentale şi statale. Miniştrii, secretari de stat şi fel de fel de funcţionari, cultivă cu plăcere peşcheşul sau servilismul mutant şi nimic nu este întâmplător. Totul este premeditat sub aripa ocrotitoare a gâştei politice, fals îmbrăcată în penajul lebedei, ce îşi imaginează că pluteşte pe apele unui eleşteu de grădină japoneză, umbrite de bonzai, şi se mândreşte cu titulatura de prim-ministru. PSD, prin năpârlire repetată precum şerpii, dela apologia fesenismului, fedesenismului, apoi a pedesereului, nu şi-a schimbat năravul şi continuă să facă experimente aşa-zise *"social-democratice"* până va sucomba odată cu triumviratul peremismului tudorian, pe care l-au alimentat cu *"noi cadre de securişti reacţionari"* pentru a putea mai uşor să îşi mascheze *"programul de creare a baronismului ciocoist"* şi a subordona întreaga naţiune la bunul plac al acestei mafii canceroase. Pe moment acest pericol a fost diminuat, nu blocat şi anihilat, pentrucă SUA, prin preşedintele George W. Bush, doresc, fără menajamente, ca naţiunea română să scape definitiv de această *"plagă pesedistă"* şi să intre pe calea unei adevărate democraţii.

N.B. Se apropie cu repeziciune vremea alegerilor locale şi generale şi frenezia propagandei pesediste, plină de spaima pierderii puterii, este atât de activă încât adevărul şi minciuna stau împreună la masa partidului stat şi nu mai există nici un pic de ruşine la faptul că se minte, în fel şi chip, cu atâta seninătate, fie dela radio sau televiziunea naţională, că: nu are dreptate Comunitatea Europeană când spune prin RAPORTUL DE ŢARĂ că în România nu există *"economie de piaţă, funcţională"*, că există multe probleme nerezolvate în Justiţie şi fenomenul corupţiei loveşte din plin naţiunea română, menţinând-o în continuare în sărăcie...

CITIŢI ACEST ZIAR!
REÎNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL LA "CUVÂNTUL ROMÂNESC"

Pentru orice schimbare de adresă, anunţaţi redacţia ziarului cu cel puţin 4 săptămâni înainte

SPICUIRI DIN PRESA STRĂINĂ

Bulgaria şi România nu sunt pregătite pentru aderarea la Uniunea Europeană

Odată cu aderarea, în Mai anul viitor, a 10 ţări central şi Est-europene, procesul de extindere a Uniunii Europene nu se va încheia - afirmă Gernod Erler, vicepreşedintele grupului parlamentar al Partidului Social Democrat german (SPD, aflat la guvernare în Germania), într'o declaraţie specială făcută presei. În prezent se desfăşoară negocieri cu România şi Bulgaria, iar aşa-numitele ţări din Balcanii de Vest, precum şi Turcia pregătesc cu intensitate diferită procesul de aderare, scrie revista germană *Focus*.

În cadrul Consiliului European care a avut loc în Decembrie 2002 la Copenhaga, pentru Bulgaria şi România a fost avansată data de aderare în 2007, fiind considerat suficient ca până atunci aceste ţări să îndeplinească criteriile de aderare.

Ultimele rapoarte ale Uniunii Europene privind progresul obţinut de ţările în curs de aderare consemnează realizările din ultimii ani, menţionând însă că mai există lipsuri. În cazul celor două ţări, Bulgaria şi România, s'a recunoscut că ele au îndeplinit criteriile politice şi că au economii de piaţă funcţionale, dar că mai au încă destul de multe deficienţe economice şi că în prezent ele nu ar rezista, în general, la presiunea concurenţei în Uniunea Europeană.

În 2007, aderarea la UE a Bulgariei şi României va fi posibilă numai dacă procesul de reforme va fi promovat cu succes şi dacă dificultăţile existente vor fi depăşite. Până atunci însă este încă foarte mult de muncit. În prezent, în ambele ţări, produsul intern brut pe cap de locuitor este abia de 25% din cel mediu în Europa.

De aceea, se poate spune că este periculos când guvernele din aceste ţări trezesc în rândul populaţiei impresia că aderarea va avea loc automat în 2007. Prin aceasta se trezesc doar speranţe false, despre care nu se poate spune că vin în sprijinul efectuării paşilor necesari pe linia modernizării, comentează autorul. De aceea, continuă el, este important ca Bulgarii şi Românii să fie informaţi că înainte de a obţine succesul necesar pe linia îndeplinirii criteriilor cerute de UE au încă foarte multe de făcut.

Unii politicieni şi reprezentanţi ai mass-media din Bulgaria şi România afirmă permanent că ţara lor este, de fapt, mult mai avansată decât vecina lor, că intenţia UE de a integra împreună cele două ţări în Uniune nu este corectă şi că nimeni nu doreşte să aştepte vecina rămasă în urmă. Aceste discuţii pot însemna orice altceva, dar nu pot fi şi utile. În primul rând, pentrucă, în realitate, nu sunt adevărate, în al doilea rând - ele sunt în contradicţie cu colaborarea regională şi, în al treilea rând, nu sunt potrivite pentru stimularea forţelor politice pe linia modernizării.

Dacă ne îndreptăm atenţia spre cifrele obiective, diferenţele dintre Bulgaria şi România sunt destul de mici. În unele domenii, România este mai avansată, iar în altele conduce Bulgaria. Numeroase lipsuri în problemele ce derivă din contextul naţional, cum sunt capitalul insuficient, investiţii străine extrem de puţine, existenţa crimei organizate sau probleme sociale legate de minorităţile naţionale... Exact aceste deficienţe structurale care afectează regiunea Balcanilor pot fi efectiv înlăturate numai pe calea colaborării. De aceea, în această privinţă nu este loc pentru o delimitare sau un mod de gândire greşit, concurenţial, ci, mult mai important, este a se căuta sinceritatea în relaţii şi colaborarea.

EIU: România nu face faţă competiţiei din U.E.

Joan Honey, analist la Economist Intelligence Unit (EIU), divizie a grupului The Economist, afirmă că România nu va putea îndeplini nici măcar în 2005 criteriile privind piaţa concurenţială, chiar dacă va primi statutul de economie de piaţă funcţională. Într'un interviu acordat postului de radio BBC, analistul britanic afirma ca, în condiţiile în care reformele continuă cu acelaşi ritm şi în următoarele 12 luni, România va primi statutul de economie de piaţă funcţională, "dar se ridică întrebarea când va primi recunoaşterea capacităţii sale de a face faţă competiţiei pe piaţa unică europeană,k ceea ce reprezintă cel de-al doilea criteriu economic dela Copenhaga.

Proiecte umanitare "fictive" pentru România

O fostă directoare din cadrul organizaţiei World Vision este judecată pentru fraudă de un tribunal din Viena. Printre acuzaţiile care i se aduc se numără şi aceea de a fi solicitat bani pentru proiecte *"fictive"* în România, Macedonia şi Bulgaria.

Fosta directoare a World Vision Austria, Martina Trauer-Krones de 42 de ani, şi soţul său de 51 de ani, sunt acuzaţi că ar fi însrăinat o parte din fondurile organizaţiei de binefacere, folosindu-le în scopuri personale. Conform declaraţiei unei martore, pentru ca acest lucru să nu fie observat, acuzata a *"inventat"* o serie de proiecte.

Persoana care a făcut aceste dezvăluiri se ocupă de proiectele cu care era însărcinată organizaţia în Mongolia şi Indonezia. Ea spune că i-a căzut în mână un proiect *"fictiv"* despre România.